

Catalunya Cristiana

setmanari popular d'informació i de cultura religioses

Dijous, 11 de juliol de 1991

Edita: Fundació Catalunya Cristiana

Director: Joan E. Jarque i Jutglar

Número 616 150 ptes.

Hi assisteix la totalitat de la conferència episcopal catalana

El Dr. Martínez Sistach pren possessió a Tortosa

Durant la concelebració eucarística

Pare i fill s'abracen

El diumenge 7 de juliol va ser festa grossa a Tortosa, ja que el nou bisbe, el Dr. Lluís Martínez Sistach, va prendre possessió de la diòcesi. L'acte tingué lloc a la Catedral tortosina i revestí gran solemnitat.

A l'acte hi eren presents els cardenals Jubany i Tarancón, els arquebisbes de Tarragona, Barcelona, València i Saragossa, els bisbes d'Urgell, Lleida, Solsona, Vic, Girona, d'Oriola-Alacant i Eivissa, els bisbes auxiliars de València, l'arquebisbe emèrit de Tarragona Dr. Pont i Gol, el bisbe auxiliar emèrit de Barcelona Dr. Daumal, el bisbe de les Obres Missionals Pontificies, el bisbe preconitzat de Menorca i, finalment, els abats de Montserrat, Poblet i Solius. També hi eren presents altes personalitats religioses d'arreu del país. Entre les autoritats civils i militars, cal destacar la presència del president del Parlament de Catalunya, la del Capità General de la regió militar, l'alcalde de la ciutat, el conseller de Justícia de la Generalitat, el president del Consell

Comarcal, etc.

L'acte començà amb la lectura del comunicat de la Nunciatura Apostòlica a Espanya donant compte del nomenament i autoritzant la presa de possessió. Seguidament, l'acte d'oferiment d'obediència al nou prelat, l'exposició històrica a cura del Degà de la Catedral Mons. Aureli Querol i la salutació del fins ara administrador diocesà, Mons. Carda.

A l'homilia, monsenyor Martínez Sistach posà de relleu la importància de la tasca duta a terme pel seu antecessor, l'actual arquebisbe de Barcelona, així com el seu propòsit de seguir-la, assenyalat en el recent Sinode diocesà. I demanà la col·laboració de tots els diocesans per dur a terme entre tots la tasca de portar Crist al cor de tot el poble de Déu.

AFINANT

Vertebració

Aquests dies, els bisbes de Catalunya es reuneixen "en conferència" al Brull. No coneixem l'"agenda", els temes que tractaran, en aquesta sessió habitual del calendari de llur treball pastoral conjunt. Per primera vegada des de fa mesos, sota aquella alzina que recorda la de Mambré no hi haurà cap seu vacant. Siguin quins siguin els temes sobre els quals deliberin, sota un angle o altre, prendran el pols de l'Església catalana. És ferm o feble, cadenciós o arrítmic? Hi ha veus que parlen d'atonía, de replegament (la "involució" no ha fet fortuna). Des del nostre observatori, per on passen informacions i opinions, constatem, és veritat, una certa tranquil·litat, una manca de conflictivitat... Són un senyal de salut o d'anèmia? Volem creure que es tracta d'un moviment d'aprofundiment, de clarificació, de superació de clixés i de frases fetes, a la recerca de valors estables després d'un procés de decantació. Els senyals indicadors no manquen: moviments de joventut - és a dir "joves que es mouen" - vers Taizé, Chestochouva, camps de colònies o de camps; escoles de catequistes, trobades de pregària; la contemplació atreu, la litúrgia recerca la transcendència sense perdre el seu caràcter popular, l'evangelització i el testimoniatge s'autentifiquen... No, no hi ha pas una manca de vitalitat cristiana. Si de cas, si se'm permet, diria que manca vertebració, "sinergia". Hi ha una excessiva dispersió, i pèrdua per tant, d'energies. Nosaltres, des del nostre terreny del "paper imprès", ho constatem prou... i hi fem el què podem.

■ Joan E. Jarque

Entre elles, la del fundador de l'Opus Dei, monsenyor Escrivá de Balaguer

Es preveuen quatre properes beatificacions

El dia 6 d'aquest mes de juliol el papa Joan Pau II aprovà onze decrets de la Sagrada Congregació per a les Causes dels Sants. Entre elles destaquen els referents a l'heroicitat de virtuts i culte immemorial del teòleg franciscà Joan Duns Scott († 1308), de la italiana Gianna Beretta (1922-1962), de la catalana mare Maria Ràfols, fundadora de la congregació de les Germanes de la Caritat de santa Anna, i l'aprovació d'un miracle del venerable José María Escrivá

de Balaguer (1902-1975), fundador de l'Opus Dei.

Joan Pau II també ha aprovat un miracle atribuït a la religiosa Josefina Bakhita (1866-1947), que fou segrestada al Sudan per uns negres quan tenia deu anys, i venuda com a esclava; i un altre atribuït a la polonesa Angela Salwa (1881-1922), empleada domèstica, que desenvolupà una profunda obra de cristianització als estrats més humils de la societat.

Per nosaltres revesteixen un es-

pecial relleu els tres primers: Joan Duns Scott, com un dels primers representants de l'escola franciscana de teologia; la mare Ràfols i la seva congregació és molt estimada a Catalunya per les obres socials i assistencials; i monsenyor Escrivá de Balaguer, per haver promogut una espiritualitat en el si de la família i del treball, espiritualitat que ha estat assimilada per un sector nombrós de tots els continents del món.

Del 19 al 27 de setembre

A LA DESCOBERTA D'
EXTREMADURA

Terra de frontera i de
conquistadors

Per Talavera de la Reina, des de Madrid, visitant
Arenas de San Pedro i Guisando.

Trujillo • Cáceres • Alcántara • Plasencia • Yuste •
Mérida • Zafra • Jerez de los Caballeros • Segura
de León • Almendralejo • Los Santos de Maimona •
Costuera • Medellín • Badajoz • Olivenza •
Albuquerque

PELEGRINATGE A

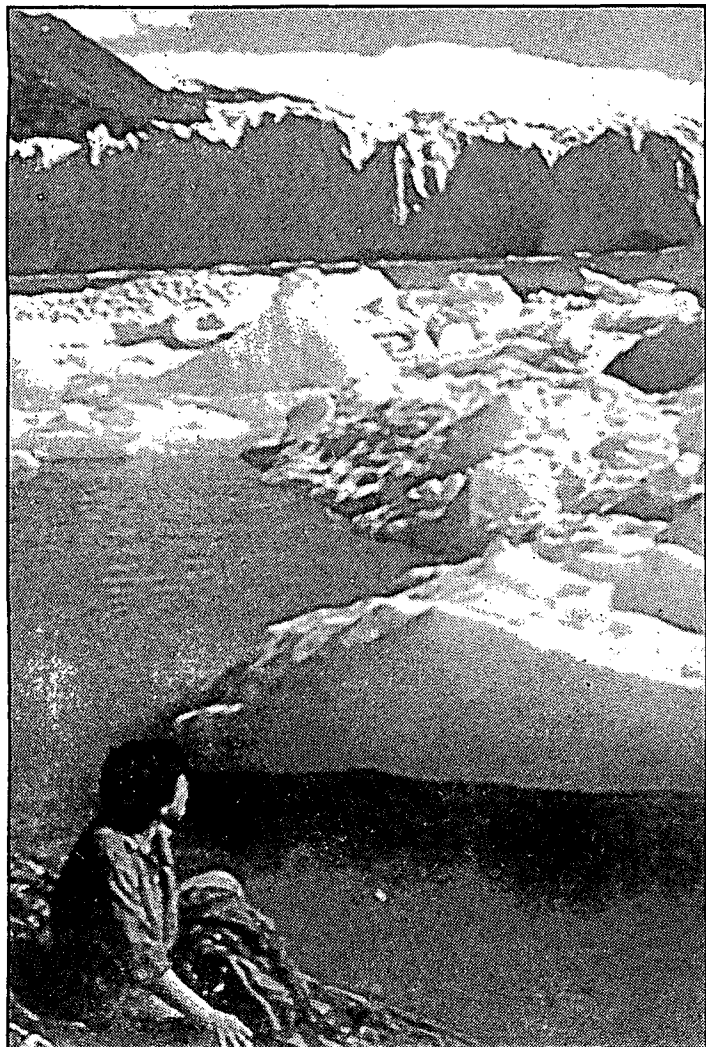
TERRA SANTA

Del 4 a l'11 d'octubre

Un itinerari complet de 8 dies de durada.
Visita dels llocs bíblics tradicionals, des de la Judea, amb
la ciutat de Jerusalem, fins a la Galilea, i la franja litoral.

Vivència religiosa intensa, amb celebracions litúrgiques,
de lectures i pregària, i amb conferències bíbliques i espi-
rituals.

Anar a Terra Santa amb "CATALUNYA CRISTIANA"
és gaudir del *missatge* a cada lloc sant i donar suport a la
nostra premsa cristiana.

ARGENTINA
i XILE

Del 2 al 21 de novembre

- * BUENOS AIRES i santuari de Luján.
- * SANTA CRUZ: Geleres Perito Moreno i del Lago Argentino.
- * PENÍNSULA VALDÉS: les balenes, els pingüins...
- * ELS BOSCOS I LLACS DE L'OEST. Bariloche.
- * PER TERRES DE XILE: Puerto Montt i illa de Chiloé.
Llac de Llanquihue. Santiago, Viña del Mar, Valparaíso...
- * LES CASCADES DE L'IGUAÇÚ (Argentina i Brasil). Itaipú.
- * SAN IGNACIO. Misions jesuítiques guaranís.

Pensió completa i totes les excursions compreses
Àpats i carn a la brasa, a "churrascarías" i restaurants,
i a la famosa Costanera, de Buenos Aires
Amb l'assistència tècnica de Thomas Travel, de Buenos Aires

Demaneu més informació per telèfon, per correu o bé personalment

OBERTA LA INSCRIPCIÓ - DEMANEU-NE INFORMACIÓ

LECTORS / SUBSCRIPTORS I **AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA**, UN ESFORÇ CONJUNT I NECESSARI
PEL MANTENIMENT DE "**CATALUNYA CRISTIANA**" COM A MITJÀ INFORMATIU DE LA NOSTRA ESGLÉSIA

Compte per a aportacions: Caixa d'Estalvis i Pensions de Barcelona, 2011 - 3040 - 5-249-76
Adreça de l'Associació d'Amics: Plaça d'Urquinaona, 11, 3r. 3a. A, 08010 Barcelona, tel.(93) 301 37 18

EDITORIAL

El nou ideari de la COPE

Acaba de sortir publicat l'Ideari de la cadena radiofònica COPE (Cadena d'ones populars espanyoles), després de la seva aprovació pel ple de la Conferència Episcopal del passat 26 d'abril. Darrerament, la presència a Catalunya d'aquesta cadena ha augmentat considerablement tan a Barcelona—on sempre ha passat una mica desapercibuda dels medis eclesials—com a altres ciutats i comarques. Cal fer-hi atenció, atesos aquest creixement i el procés de clarificació de la seva identitat, que és en curs, i del qual n'és una mostra aquest Ideari.

COPE sorgí de les esglésies diocesanes i de dos ordes religiosos d'Espanya i en té la titularitat la Conferència Episcopal. Ara bé, no ha fet opció per un model d'emissora "religiosa"—com n'hi ha exemples a diversos països europeus—sinó que ha optat pel caràcter general, professional i comercial de la seva programació.

Aquesta opció comporta unes certes limitacions dels continguts específicament confessionals, però representa una presència missionera enmig d'una vasta audiència, religiosament plural, que l'ha escollida pel seu estil i per la seva qualitat radiofònica. L'Ideari es ratifica en aquest propòsit de qualitat, com a condició prèvia, en la línia que assenyalava el cardenal Herrera quan deia: "cal ser un periòdic per poder ser un periòdic catòlic". En segon lloc, es defineix com a servei a la veritat, amb esperit de convivència i amb criteri independent; i es proposa, com a tercer gran objectiu, la promoció dels valors de l'humanisme cristià. En aquest sentit, l'Ideari precisa que COPE no serà neutral, sinó compromesa en la defensa de la vida i dels drets humans, en la creació d'una consciència solidària entre races, països i classes, en la presentació d'un model de vida personal, familiar i social obert a la transcendència.

Aquesta orientació projectada a tots els temes i a tots els sectors d'oients no exclou, naturalment, uns espais de programació religiosa vinculada a l'Església. En el context general de la informació "han d'ocupar també un lloc els programes explícitament religiosos, que reflecteixin i interpreten l'actualitat de l'Església i que difonguin obertament el seu missatge evangelitzador". I això en connexió, segons l'àmbit de cada emissió, amb la Conferència Episcopal Espanyola, amb les conferències de les províncies eclesiàstiques o amb les esglésies diocesanes.

És interessant de subratllar, a propòsit d'aquesta diferenciació d'àmbits, la voluntat de servei a "l'Espanya democràtica i a la seva configuració autonòmica" que expressa l'Ideari. "La COPE tindrà curosament en compte la singularitat dels pobles d'Espanya; s'identificarà amb les seves millors aspiracions, promourà la seva cultura i estarà amatent a la seva sensibilitat diferenciada".

Aquest és, sens dubte, un punt important a Catalunya, especialment pel que fa a la utilització de la llengua catalana.

Desitgem i esperem que la publicació d'aquest Ideari significarà un pas endavant en la presència del missatge cristià als mitjans de comunicació. Pel que fa al nostre àmbit, caldrà avançar també, d'acord amb el mateix Ideari, en la progressiva conjunció de COPE a Catalunya amb les diòcesis catalanes i amb la conferència dels nostres bisbes, a fi que esdevingui més plenament un servei integrat al conjunt de la nostra pastoral.

Un diari de casa nostra s'ha fet ressò últimament d'una polèmica entorn a un capellà que va decidir, en consciència, morir sense sagraments, com a signe del seu desacord amb l'actitud de la jerarquia de l'Església envers les parròquies dels barris pobres de la ciutat. Com és de suposar, la polèmica s'ha nodrit amb arguments per a tots els gustos, però no és la meua intenció prendre-hi part, sinó més aviat reflexionar breument sobre el tema en si mateix, és a dir, el fet concret de rebre o no rebre els sagraments a l'hora de la mort.

He subratllat expressament "hora de la mort", perquè és la manera com la saviesa popular ha anomenat sempre aquell moment, de cronologia i cronometria incerta, en què l'ésser humà viu es converteix en un cadàver. Un moment difícilment determinable per la ciència, i que, només per unes convencions de tipus forense, obté la certificació oficial. L'hora de la mort, en el seu sentit genuí i ancestral, és un moment de la vida, però el moment culminant i decisiu que omple de significació tot allò que abans havia quedat immersit en una quotidianitat aparentment anodina (la paraula grega an-hodinos vol dir "sense rumb"). L'hora de la mort està ancorada, certament, en el temps i en l'espai, però, d'alguna manera, hom l'ha concebut sempre amb un deix d'intemporalitat, o si més no, immersit en el context d'aquesta temporalitat interna i subjectiva ("temps del somni", per als aborígens australians; "experiència interior", segons Bergson), que és asimètrica respecte de la pura cronologia externa.

No pretenc amb això fer cap disquisició metafísica sobre la mort, sinó donar a entendre com ha estat copsada, o imaginada, des del món dels vius, des de sempre: com a l'últim acte, i el més solemne, de tota una vida. Aleshores, la tradició cristiana, que no ha rebutjat pas aquesta intuïció secular, hi ha afegit una connotació significativa: l'hora de la mort és el moment privilegiat, o terrible segons el cas, del trobament personal amb Crist; altrament dit, aquell moment en què es fan evidents de forma joiosa i esclatant, o paorosa i mortificant segons el cas, tots els trobaments amb Crist que el moribund ha anat tenint en el curs de la seva vida. Aquests trobaments "parcials"—per dir-ho d'alguna manera—són els que l'Església reconeix precisament a través del

Sagrament. Cosa que no vol dir, de cap manera, que el Sagrament sigui només una mena de "certificat" eclesial de l'experiència de Crist per part del creient. Res d'això. L'Església sempre ha entès el Sagrament (**mysterion**, en el grec original) com a senyal autèntic i públicament recognoscible de la presència de Crist en la vida del cristià. El Sagrament no anul·la la intimitat, l'espontaneïtat i l'exclusivitat del trobament amb Crist en la vida quotidiana, sinó que el celebra de forma comunitària i, d'aquesta manera, li dona ple significat.

Si considerem, doncs, l'hora de la mort de la forma abans dita—com a moment suprem i recopilador de tota una vida—, és indubtable que la recepció del Sagrament hi apareix en estreta vinculació amb l'Església—això ho veia molt clar el polèmic rector difunt, i tenia tota la raó. Perquè a través del Sagrament, l'Església no sols **assisteix** (ajuda, conforta) el moribund, sinó que **a-sisteix** (fa acte de presència) a la seva mort. Però—i aquí vindria

la sorprenent ignorància del nostre difunt rector—, aquesta Església **assistent** i **a-sistent** no és la Institució i el seu inevitable llast de defectes humans, sinó la comuni-

tat de tots els qui creuen en Crist Jesús. Per això, no és un pur ritualisme allò que té lloc vora el llit mortuori, sinó el signe sensible i eficaç (Sagrament) de la presència última i definitiva de Crist en la persona del moribund.

No s'entengui això com una impugnació de la decisió lliure del capellà objecte de la polèmica, sinó un intent de reflexió sobre el Sagrament, a partir de la fe. Una reflexió que s'inspira en una prèvia reflexió sobre la mort com a "possibilitat suprema per a tots i cadascun de nosaltres" i com "la forma més radical i irrebassable del poder ser"—com deia Heidegger. Però, la mort—i continuo citant de memòria el pensador alemany—és sempre un moment del **ser-hi** (**Dasein**), per bé que pugui limitar de forma immediata amb el **ja-no-ser-hi-més** (**Nicht-mehr-Dasein**). Perquè, encara que l'agnòstic pugui dir que després de la mort no hi ha "res", el cristià sap—i aquest és el gran consol—que immediatament abans de la mort, és a dir, a l'hora de la mort, hi és "tot", i que aquest "tot" vol dir **vida eterna**.

■ Jordi Bassas i Ribalta

RESPIR

El dia i la nit

Un altre RESPIR que m'ha vingut fet; me l'enviaren com a felicitació de Nadal, i fa així: "Un dia, un mestre va preguntar als seus alumnes: —Com podem saber quan s'acaba la nit i quan comença el dia? Digué un alumne: —És molt fàcil: El dia comença quan en veure un animal d'un tros lluny distingeixo si és un xai o un gos! Replicà el mestre: —No és això. Digué un altre alumne: —El dia comença quan distingeixo d'un tros lluny una figuera d'un presseguer! Respongué el mestre: —Tampoc no és això. Aleshores digueren els deixebles: —Com es pot saber, doncs? El mestre els digué, entre seriós i somrient: —La diferència entre el dia i la nit es dona quan en mirar una persona, qualsevol que sigui, hi veus un germà. Si no la veiem com a germà, sigui l'hora que sigui, és que el nostre cor encara es troba en la nit...!" Déu n'hi do! Gràcies a l'amic que l'envià i que em deia que és una dita que pertany a la saviesa popular de Tailàndia. M'atreveixo a donar-li'n gràcies també en nom dels qui ho puguin llegir.

■ Miquel Estradé

Director: Joan E. Jarque i Jutlar

Sots-directors: Francesc Malgosa Riera i Joan Carrera Planas.

Redacció i col·laboradors: Núria Albert; Montserrat Albert; Josep M. Aragonès; Joan d'Arquer; Jordi Bassas; Pilarín Bayés; Esteve Busquets; Pietat Campmajo; Oriol Camps; Pere Campàs; Salvador Cardús; Rosa Collell; Francesc Gamissans; Núria Giral; Pau López; Enric Graupera; Jaume Mora; Francesc Nicolau; Núria Oriol; Albert Pera; Antoni Plaça; Tomàs Puntí; Joan Salvador; David Vidal; Pere Vives; Manuel Valls; Miquel Estradé; Francesc d'A. Picas; Pere Saumell; Antoni Munné.

TORREDEMBARRA; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Antonio Gil, ANDALUSIA i SUD D'ESpanya.

Disseny: Josep Samper.

Compaginació: Carlos Aguado

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal 7.800 Ptes.

Reste d'Europa: 11.960 Ptes. □ Amèrica, Àfrica i Filipinas: 16.120 Ptes. □ Àsia més oriental i Oceania: 22.360 Ptes.

Edita: FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA

Gerent: Jaume Roigé i Torrentgenerós

Redacció, administració, publicitat i autoedició:

Edifici de la Parròquia de la Mare de Déu dels Angels, c/. València, 244, 2º. Telèfons: 215 27 39 / 215 27 84. Fax 215 28 05 - 08007 BARCELONA.

Impresora: Publiagraf, S. A. L. Passatge Valeri Serra, 30, Tels. 454 16 30 / 17 77 BARCELONA.

D.L. B.14.387/79

Difusió controlada per O.J.D.

MEMBRE DE LA UCIP

Corresponsals: Leonard Santacana, CERVERA; Carme Frigola, FIGUERES; M. Caballé, GIRONA; Josep Nadal, IGUALADA; Jaume Montaña, LLEIDA; Enric Badosa, ROSES; Dolores Viñas, SABADELL; Joan Boronat, TARRAGONA; Norbert Miracle,

ARA MATEIX

Els amics que se'n van: Mossèn Cortinas (1)

Parlar de mossèn Cortinas ha estat, durant més de quaranta anys, parlar de la barriada del Bon Pastor. Quan ell va anar-hi, el 1939, d'aquell indret se'n deia "les cases barates", un nom que sonava a misèria, a immigració murciana, a anticlericalisme, a discriminació... La primera escaramussa de mossèn Cortinas consistí, precisament, a canviar el nom de la barriada. Amb la seva tenacitat característica no va parar fins a aconseguir que el nom de la Parròquia esdevingués també el de la barriada. Havia intuït —i, ja de vell, s'agradava, encara, d'explicar-ho— com sentir-se de "les cases barates" contribuïa a l'enviliment dels seus habitants...

Mossèn Cortinas era home d'acció directa i es llançava cap als objectius que es proposava sense gaire més estratègia que la seva voluntat inflexible d'assolir-los. Això li donava un aire de persona primària. Però se'n sortia. No cal dir que aquell canvi de nom significava només la seva decisió de transformar les condicions de vida de la barriada. Era, mossèn Cortinas, un innovador social, és a dir, un revolucionari en el sentit més genèric de la paraula? Jo penso que sí.

A primera vista no ho semblava. Sempre, sobretot els primers anys de la postguerra, l'envoltava un núvol de senyores que venien de l'Eixample i de més amunt carregades de flassades, de paquets d'aliments, de medecines... Durant molt de temps, la manera de fer caritat de molts barcelonins sensibles era anar al Bon Pastor a ajudar mossèn Cortinas. Ell ho aplegava tot, i més n'hi hagués hagut. Mai no s'entretingué en subtils ideològiques perquè no havia arribat a les persones a partir d'una idea, sinó al contrari: estimava amb passió la gent amb noms i amb rostres concrets, el trasbalsaven els seus sofriments, i era d'aquest amor que treia les idees. Seguint la vida de la gent va fer de tot. Quan els joves queien en la tuberculosi, quan la mala i escassa alimentació generava malalties avui tan inversemblants com l'anomenat aleshores "mal de les guixes" i apareixia "el piojo verde"... ell hi era: al peu del llit de la casa o de l'hospital. Recordo la seva rectoria inundada d'específics, amb olor de farmàcia per tot arreu, amb munts de medicaments al bufet i a la taula del menjador. Més tard vindrien les famoses campanyes de recollida d'ampolles que el convertirien en el "pare botella"... El seu estil era la desmesura.

Ara bé, perfectament engalzada amb aquesta espectacular dimensió benèfica, hi havia la personalitat social de mossèn Cortinas: la seva fidelitat entusiasta a les encíclics socials que coneixia a fons, la seva participació a la JOC i a la HOAC, el seu diàleg amb els vells cenetistes, les seves visites a les presons. En parlarem, si Déu vol, la setmana que ve.

■ J. Carrera Planas

ACUDIT

A propòsit de la Jornada Internacional de la Dona

El nostre coneixement de la història és limitat. Les informacions del passat són sovint parcials. No hi ha dubte que sempre hi ha hagut, a la història, dones que han lluitat pels seus drets com a persones. Malgrat tot, nosaltres no coneixem els noms ni les històries de gran part d'aquestes dones.

Sovint es situa l'inici del feminisme al Renaixement, quan apareixen els primers escrits de dones que reivindiquen la igualtat d'educació per a les filles i que s'oposen a les injustícies tradicionals de la discriminació en el treball.

D'altres situen el començament del feminisme a la Revolució Francesa, amb les seves idees igualitàries. I designen Olympe de Gouges com la primera feminista: ella va escriure el 1789 la Declaració dels Drets de les Dones i Ciutadanes, paral·lela a la Declaració de l'Home i Ciutadà. Paradoxalment, Olympe de Gouges va morir a la guillotina dels revolucionaris, acusada de conspiradora que havia abandonat les qualitats del seu sexe.

El moviment més conegut de la història del feminisme és el moviment sufragista d'Anglaterra. La seva lluita pel vot femení ha estat el tema de moltes pel·lícules i llibres. Sigui quin sigui l'origen històric del feminisme, és ben palès que ha nascut del més profund i autèntic desig de llibertat de la dona com a ésser humà.

És correcte dir que avui dia el feminisme continua existint? Només cal recordar algunes realitats actuals per convèncer els escèptics que la resposta és: Sí, és necessari!

Les dones realitzen les dues terceres parts del treball total al món (sumant el treball domèstic i el professional). Elles reben una desena part de les pagues globals i són propietàries d'una centèsima part de la propietat mundial.

A més de 15 països es fa encara l'escisió del clitoris (ablació d'una part o de la totalitat del clitoris). Segons les estimacions hi ha 84 milions

de dones mutil·lades d'aquesta manera, sobretot a l'Àfrica.

Al Canadà, una de cada deu dones pateix maltractaments per part de la seva parella. Als Estats Units, dos milions de dones són pegades a les seves pròpies llars. Pel que fa a la població analfabeta, les dones sobrepassen els homes en una proporció de tres a dos.

Les dones estan involucrades en les múltiples funcions indispensables de la societat, però aquestes accions es troben ignorades o infravalorades.

Aquest article té per títol: "Fi del feminisme".

Fi del feminisme

I podria semblar que fa referència a la decadència d'alguns moviments feministes actuals. I no és així. Aquest títol expressa simplement el desig de cada feminista autèntica: el desig d'un final feliç pel moviment.

El dia que el sexe no condicioni el desenvolupament integral de les persones, el dia que la dominació i la supremacia de l'home passin als annals de la història, el dia que la comunicació entre els dos sexes sigui basada en el respecte entre persones lliures... aquell dia el feminisme no tindrà cap més raó d'existir.

Arribarà aquest dia? No ho sé. Queda molt camí per fer. Un camí llarg, ple d'obstacles jurídics, socials, tradicionals i religiosos.

Falta la solidaritat. Solidaritat d'aquestes dones que ja han avançat en el camí, que ajudin les que encara són lluny d'assolir el reconeixement de la seva dignitat de persona. I falta també la solidaritat dels homes, del sexe masculí. És necessari que els homes desitgin viure amb les dones en llibertat efectiva.

Tant de bo que arribi aquest dia, un dia en què resplandeixi un respecte profund de la dignitat de tot ésser humà, un dia que em permetrà dir: "Ja no sóc feminista."

■ Pauline Lodder
de l'Àmbit Maria Corral

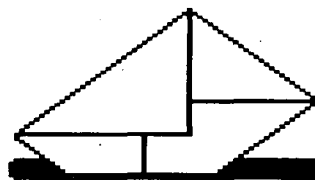
Un llibre que atempta a la llibertat religiosa

Sr. Director:

Recentment els Testimonis de Jehovà han publicat un llibre: "L'home a la recerca de Déu". Aquest llibre preté fer una anàlisi de les diferents religions afirmant que la seva és la verdadera, en no estar contaminada d'elements culturals d'altres religions en qüestió doctrinal, vida comunitària, social. També acusen el catolicisme de la "gran ramera" utilitzant la història per destruir-lo en lloc de corregir-lo, com ho contemplem els catòlics (no penso pas ficar-me en la qüestió d'interpretació bíblica).

És obvi i evident que on viuen dues cultures hi hagi una interferència d'elements culturals, per exemple: un sector de catalans han catalanitzat paraules castellanes ("palillos"), en lloc ("d'escudradents") i els de parla castellana per influència del català col·loquen articles davant dels nom propis (Segons la Reial Acadèmia de la Llengua Espanyola és incorrecte).

Els Testimonis de Jehovà, encara que ho neguin, tenen elements incorporats d'altres religions: Es reuneixen per escoltar la

Paraula de Déu i el seu comentari a través de "atalaya", els jueus en el culte sinagogal també ho fan i aquests ho van treure de Babilònia. Els babilònics també es reunien per escoltar la paraula dels seus déus i comentar-la (la sinagoga neix després de l'exili de Babilònia).

Totes les religions tenen un sopar de germanor dedicat a la divinitat, en memòria o en record d'alguna cosa. Els testimonis ho fan el dia 14 del primer mes de l'any jueu recordant l'últim Sopar en el qual participen en el ritu del banquet (mengen el pa i beuen el vi) els ungits de Jehovà, tenint el seu annex històric al mandat de Jesús que és un déu (segons afirmen ells). El Sopar Pasqual Jueu fa memòria de l'aliança de Jahvè amb Israel i es reconcilien amb Ell.

Es pot anul·lar el dret de salvació de tota religió per tenir elements comuns i punts correctes? L'Església no té el monopoli de l'Esperit Sant. Una cosa sí que és certa i segura, afirmen els testimonis de Jehovà en la seva publi-

cació "Ministeri" de 1961: "Hem d'enganyar i a vegades ocultar la veritat". D'aquesta manera han sorgit a Vilanova i la Geltrú 3 comunitats.

Jaime Ruiz Castro
Vilanova i la Geltrú

Als 75 anys de la mort del Dr. Torras i Bages

• Sr. Director:

Ja s'han complert els 75 anys de la mort del Dr. Torras i Bages. El seu record, per a tots els catalans, continua radiant i esplendorós. És el Patriarca de Catalunya.

La seva canonització està avançada i podria esdevenir que, aquest mateix any, es declarés solemnement la heroicitat de les seves virtuts heroiques.

Podrien, potser, mancar els miracles de rigor per a la beatificació i canonització però tinguem la certesa absoluta que, a la glòria benaurada, ja està glorificat i vetlla amatent i sol·lícit per aquest poble català, per a ell tan estimat.

Ens mou i ens obliga avui a renovar la seva memòria, el fet d'estar dins del mes de juny. Precisament la seva primera obra eixida a la llum, fou el llibre del "Mes del Sagrat Còr de Jesús"

En el 10è. aniversari de les aparicions de Medjugorje

Medjugorje, signe de pau, en una Iugoslàvia trasbalsada

El 25 de juny d'enguany es compliren deu anys de la primera aparició de la Mare de Déu al pujol de Podbrdo a Medjugorje (Iugoslàvia). D'aleshores ençà la presència diària de Maria, durant deu anys seguits, ha constituït i continua constituint un fet únic en la història de l'Església. Tant més que en aquesta dècada Medjugorje s'ha convertit en el centre marià més important del món catòlic tant pel nombre de pelegrins, igual i àdhuc superior al de Lourdes o Fàtima, com per la seva extraordinària i múltiple irradiació: missatges i doctrina espiritual, conversions, revitalització del sacrament de la peni-

tència i de la pràctica del dejuni, fundació de comunitats contemplatives que a Medjugorje s'han originat i s'hi inspiren, moviment mundial de joventut, fruits d'apostolat i de caritat, i també, guaricions del cos, miracles, signes...

Enmig de la situació trasbalsada del país, els pelegrinatges no solament no han cessat ni

disminuït, sinó que han continuat i continuen amb tota normalitat. L'afluència de pelegrins vinguts de tot Iugoslàvia i d'arreu del món pel 10è. aniversari, entre ells un pelegrinatge de catalans, ha estat extraordinària (100.000). Hom fa notar que mai no se n'havien vist tants en un sol dia. La tradicional Eucaristia vespertina, immediatament abans de la qual els vidents són afavorits amb la presència de Maria, fou presidida, el 25 de juny, per l'arquebisbe Franic que concelebrà amb 232 preveres i fou participada fervorosament per una multitud ingent.

Per altra banda, no ha passat per alt que aquest dia d'aniversari ha coincidit —hom creuria que providencialment— amb la declaració d'independència de Croàcia i d'Eslovènia

que inicialment estava programada pel dia 26. Cal, també, subratllar que en aquesta imensa concentració de gent tan diversa, aplegada sota el mantell de la Reina de la Pau, no es produí el més mínim incident, malgrat la tensió i conflictivitat que es vivia a tot Iugoslàvia. Els vidents han mantingut silenci en relació als esdeveniments que afecten la vida pública, tot exhortant a la conversió i a la pregària per la pau.

Altres fets prou importants han caracteritzat el període anterior a aquest desè aniversari. Dos principalment: en primer lloc, la constitució per l'episcopat iugoslau (11-4) d'una nova Comissió (diferent de la que investigava l'autenticitat dels fets)

de caràcter litúrgico-pastoral pel seguiment i ordenació del culte i de la pastoral a Medjugorje, formada per l'arquebisbe de Sarajevo i els bisbes de Mostar, Banjaluka i Hvar, i per quatre teòlegs. La nova Comissió es féu present a Medjugorje pocs dies abans de l'aniversari (el 17-6). Els quatre prelats concelebraren i l'arquebisbe de Sarajevo pronuncià l'homilia. Tot confirma, doncs, que hom ha entrat en una nova etapa d'acceptació oficial i plena de Medjugorje com a centre de pelegrinatges, de culte i d'espiritualitat marianes.

En segon lloc, està cridant poderosament l'atenció el que sembla un canvi d'actitud del bisbe diocesà, Mons. Zanic, en relació a Medjugorje, segons afirmen els qui el coneixen. Són símptomes, entre d'altres, la seva participació en la nova Comissió episcopal i l'acollida paternal que dispensà recentment als dos joves vidents Jakov i Marija que s'entretinueren en un franc col·loqui amb ell.

■ Josep-Rafael Carreras de Nadal

Heus aquí alguns fragments de la CARTA COL·LECTIVA de l'Episcopat de Croàcia de l'11 de febrer d'enguany, adreçada a tots els bisbes del món, en defensa de la identitat nacional i cultural de Croàcia amenaçada per l'Estat centralista iugoslau.

"ASPIRACIÓ LEGÍTIMA A LA LLIBERTAT I A L'AUTODETERMINACIÓ"

Les eleccions lliures han obert el camí al desenvolupament d'altres drets cívics i religiosos, però també a la realització de la llibertat i de l'autodeterminació dels pobles. Un nou consens històric entra en joc, el qual demostrarà, o bé que la igualtat entre les nacions s'ha fet finalment possible en el territori de la Iugoslàvia creada el 1918, o bé que cada nació pot obtenir la independència i vincular-se a la Comunitat Europea a títol individual... L'Església sosté actualment un nou quadre polític fundat sobre la independència de les nacions."

"PERILL DE 'KOSOVITZACIÓ' I 'LIBANITZACIÓ' DE CROÀCIA"

"El perill d'una 'kosovització', és a dir, de la supressió dels drets nacionals tal com ha estat imposada a la població albanesa de Kosovo durant aquest darrers anys, pesa sobre nosaltres com una possibilitat concreta. D'aquí a una 'libanització dels nostres territoris, només hi ha un petit pas:'"

escrit l'any 1879 i que continua practicant-se per un gran nombre de devots.

L'escrigué a Vilafranca, ben a prop del seu poblet natal, per a col·laborar als desitjos de Lleó XIII d'estendre aquesta devoció per tot el món. És d'una pietat sòlida capaç de fer vibrar tots els fidels; una fornal ardent per enfervorir els cors més freds i empedreïts. Val la pena fullejar-lo i practicar-lo. És a l'abast de totes les mentalitats.

R. Romeu i Riera
Barcelona

Escultura de Sant Jordi en el temple de la Sagrada Família

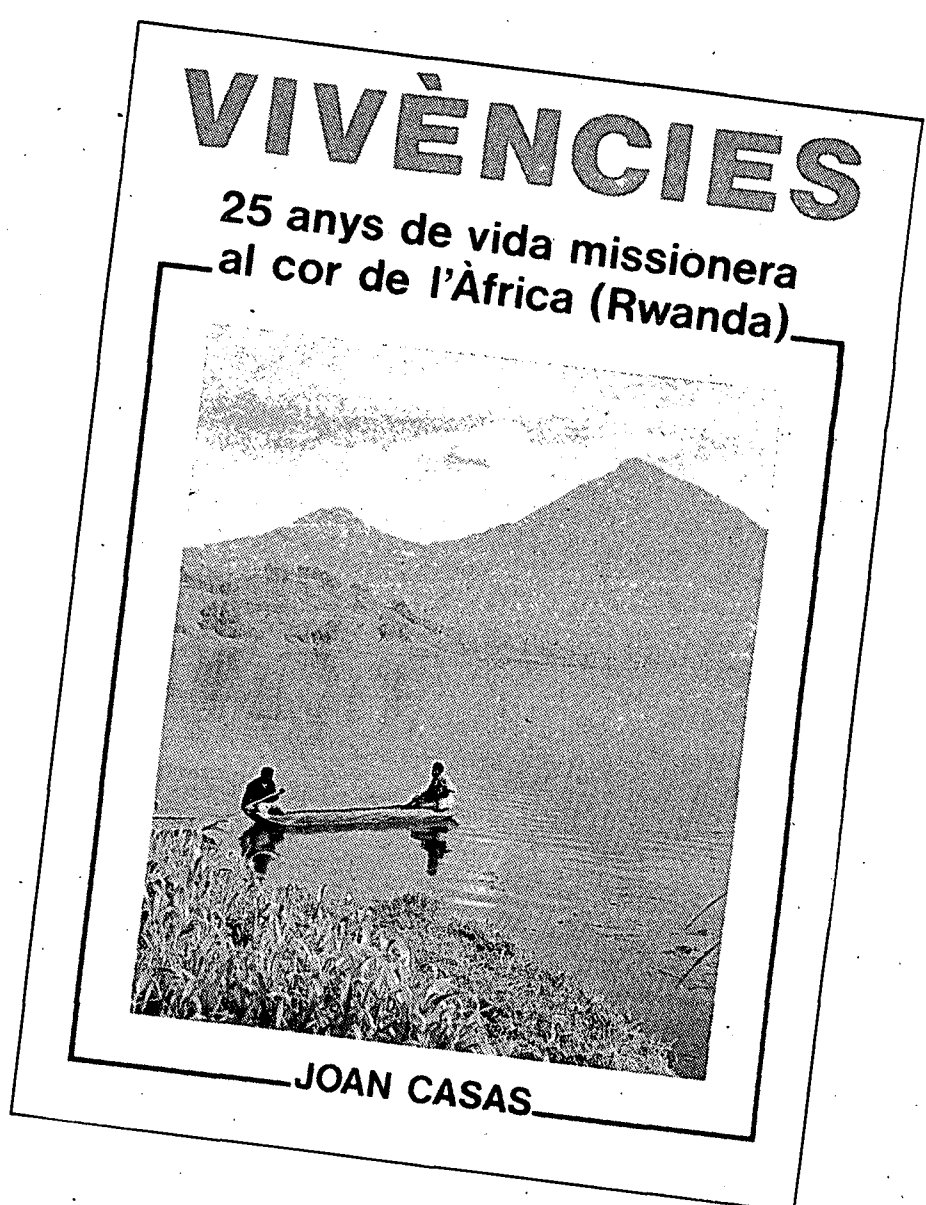
Sr. Director:

El Sr. Narcís Sayrach, President d'Amics de Sant Jordi, en el seu article a C.C. del 13-VI ens proposa iniciar una campanya perquè "ja ara mateix" hi hagi una escultura de Sant Jordi en el temple expiatori de la Sagrada Família. Estic d'acord amb els motius que al·lega en pro de l'existència de l'esmentada escultura, encara que no hi veig la pressa a col·locar-la; el temple de Gaudí té una qualitat que exigeix projectar bé les coses.

Potser la imatge de Sant Jordi, en el lloc on quedaria més bé sigui la façana de la Glòria.

Però el Sr. Sayrach va molt més lluny en la seva proposta i vol que l'esmentada escultura la faci el Sr. Josep M. Subirachs. En això no hi estic pas d'acord. Si els Amics de Sant Jordi respecten la memòria de Gaudí, i el caràcter popular-religiós de l'esmentat temple; si a més a més, volen fer realitat el seu objectiu de treballar per "l'extensió de la presència —digna, diria jo— de la figura de Sant Jordi a Catalunya", penso que el que haurien de demanar és un concurs entre tots els artistes de Catalunya. N'hi ha de molt bons i crec que no és just que se'n descrimini cap. Que presentin els seus projectes i s'esculli per votació popular el que millor s'avingui al caràcter artístic i religiós del temple de la Sagrada Família. El Sr. Subirachs ja té un Sant Jordi a la plaça del monestir de Montserrat. Per cert que, cada vegada que el miro, em sembla menys estètic i devot. De totes maneres, crec que el Sr. Subirachs hauria de tenir el mateix dret que els altres artistes a concórrer en l'esmentat certamen.

Ramon Garcia i Serra
Badalona

Comandes: Llibreries Claret (Llúria, 5), Balmes (Duran i Bas, 11), La Formiga d'Or (Portal de l'Àngel, 3), Urquinaona (Llúria, 4), (i a qualsevol altra llibreria indicant que és una producció d'Editorial Claret).

480 pàgines, 148 fotografies, 1.500'- Ptes.

Un document romà

El diàleg interreligiós, un repte

La Santa Seu publica unes reflexions sobre l'anunci de l'Evangeli i el diàleg interreligiós

Sense situar-se en el mateix pla, el diàleg interreligiós i l'anunci de la Bona Nova estan íntimament lligats però no són intercanviables. La diferència és subtil entre aquestes dues tasques. El diàleg no acaba pas on comença l'anunci, els dos van de parella. Publicat el dissabte 20 de juny, un document romà intenta una clarificació: "Reflexions i orientacions concernents al diàleg interreligiós i l'anunci de l'Evangeli de Jesucrist". Amb la doble signatura del cardenal Francis Arinze, president del Consell pontifici per al diàleg interreligiós, i del cardenal Josef Tomko, prefecte de la Congregació per a l'evangelització dels pobles.

El document, de 30 pàgines, no ofereix pas receptes pràctiques per a les relacions entre creients. Encara que tractant sobre el diàleg interreligiós, mai no esmenta pel seu nom els actors d'aquest diàleg, que són musulmans, jueus, budistes, hinduistes, sintoistes o animistes. En efecte, "la manera d'omplir la missió de l'Església depèn de les circumstàncies particulars de cada Església local, de cada cristià. Això implica sempre una certa sensibilitat a les dimensions socials, culturals, religioses i polítiques de la situació, i una atenció als signes dels temps".

Perquè aquest nou document? L'encíclica de Pau VI **Ecclesiam suam** continua essent la gran carta del diàleg. El Concili Vaticà II ha parlat alt i clar en el decret **Ad gentes** i en la declaració **Nostra aetate**.

Joan Pau II ha tractat àmpliament aquestes qüestions en les seves encíclicues. En convocar la Diada mundial de pregària per la pau, a Assís, el 27 d'octubre del 1986, el Papa subratllava la unitat fonamental del gènere humà i insistia sobre la missió de l'Església d'anunciar Jesucrist al món.

El nou document té sobretot el valor de crida per tres raons. D'antuvi, el món coneix un pluralisme creixent: "En el nostre món caracteritzat per la rapidesa de comunicacions, la

mobilitat dels pobles, la interdependència, existeix una nova presa de consciència del pluralisme religiós. Les religions no s'accontenten simplement existint o sobrevivint. En alguns casos, les religions manifesten un real renovament. Continuen inspirant i influïnt la vida dels seus milions d'adeptes."

Un apropament positiu

Per altra part el diàleg no va pas tot sol: "No és sinó gradualment que es comença a comprendre què és el diàleg interreligiós entre cristians i adeptes de les altres tradicions religioses, tal com ha estat contemplat pel Concili Vaticà II. La pràctica es manté vacil·lant a molts indrets. La situació és abans de tot diferent d'un país a l'altre. Això sovint depèn de la importància de la comunitat cristiana, de la identitat de les altres tradicions religioses presents."

Finalment, la pràctica del diàleg suscita problemes: "Hi ha aquells que semblaria que pensen, de manera errònia, que, en la missió actual de l'Església, el diàleg hauria, senzillament, de reemplaçar l'anunci. Al contrari, alguns no arriben a comprendre el valor del diàleg interreligiós." Altres, encara, es pregunten: "Si el diàleg interreligiós ha esdevingut tan important, l'anunci del missatge evangèlic ha perdut la seva urgència?"

El document reafirma la necessitat d'un apropament positiu de les tradicions religioses, "amb gran respecte, a causa dels valors espirituals i humans que contenen". El Concili ha reconegut abans de tot obertament la presència de valors positius en aquestes mateixes tradicions.

El diàleg és per tots un repte: "Tot entrant amb esperit obert en el diàleg amb les altres tradicions religioses, els cristians poden, d'una manera pacífica, incitar-los a reflexionar el contingut de la seva creença. Però els cristians han d'acceptar, al seu torn, ser qüestionats (...). La manera segons la qual ells comprenen a vegades la seva

Joan Pau II: "El diàleg sincer implica que hom accepti l'existència de diferències i fins i tot de contradiccions, i que hom respecti la decisió lliure de les persones".

religió i la viuen pot tenir necessitat de purificació." Resumint, "el diàleg sincer implica que hom accepti l'existència de diferències i també de contradiccions, i que es respecti la lliure decisió de les persones.

Diversos obstacles comprometen el diàleg: desconeixement de l'altra creença, factors socio-polítics, arrelament insuficient de

la pròpia fe, intolerància. Igualment, molts obstacles impedeixen l'anunci de Jesucrist: incoherència entre fe i vida, timidesa, complex de superioritat cultural. A més, "certs mètodes d'evangelització utilitzats en altres temps han despertat dubtes i temors entre els adeptes d'altres religions". Sense oblidar la persecució que descoratja l'anunci.

Diàleg i anunci: "Tots els cristians són cridats a estar personalment implicats en aquestes dues maneres de complir l'única missió de l'Església", conclou el document, essent el diàleg "orientat vers l'anunci".

■ **Georges Mattia**

(De "la Croix")

FILTRANT LA NOTÍCIA

Roma: Congrés Internacional sobre la droga

A Roma ha tingut lloc un congrés internacional sobre la droga. Un comunicat de la sala de premsa del Vaticà ha anunciat la preocupació de l'Església sobre un problema gravíssim que afecta tot el món.

El simposium tingué lloc del 22 al 24 de juny. Hi participaren experts de diferents països. El "Consell Pontifici per la Família", present en el Congrés, féu la presentació d'un estudi sobre toxicomanies i les greus repercussions en la vida humana i en la pastoral familiar.

L'objectiu prioritari de l'assemblea, convocada pel Vaticà, fou la preparació d'un document que signarà en un futur pròxim la Santa Seu. L'esborrany del document es basa en estadístiques fiables i en un seriós estudi sobre el tema. Hi consta també l'aportació de la mateixa Església amb institucions assistencials especialitzades, que porten molts anys d'experiència al voltant de les toxicomanies. El document anirà adreçat a l'episcopat i als estats de tot el món, així com als organismes —públics i privats— que tracten els drogaaddictes. El mateix Vaticà ha informat que el 16 de maig últim es trobaren, per preparar aquest Congrés, representants de diversos països, sobretot d'Itàlia.

Una de les conclusions del simposium fou el

desig que la declaració de l'Església sigui clara i pràctica, fugint de principis especulatius o de solemnes condemnes que es queden al paper i no porten enlloc.

En distintes ocasions el papa Joan Pau II s'ha referit a la droga. En la visita pastoral que féu a Luca (Itàlia) el setembre del 1988 digué que aquesta plaga "és un símptoma evident d'una societat que desitja assolir valors humans i que, en canvi, s'aboca a l'egoisme, a la comunicació i a la soledat". I afegí: "La droga no es pot combatre solament amb mesures d'ordre sanitari, mèdic i jurídic; calen noves aportacions humanes, enriquides de valors espirituals i afectius".

Un psiquiatre europeu, present al Congrés, manifestà que la droga "no té una etiologia genètica, sinó que prové de factors socials, tot i que pot hi haver una certa predisposició". Un altre especialista en toxicomanies digué que la droga "és pitjor que el terrorisme, perquè aquest mata un nombre limitat de persones, mentre que la droga és il·limitada, persistent i proselitista". També es digué al Congrés que els narcotraficants són els primers responsables d'un afer tan funest.

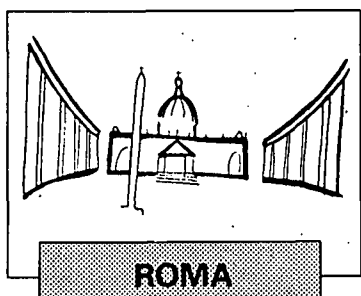
■ **Francesc Gamissans**

MATARÓ - CENTRE

Entresol de 154 m2 per llogar com a despatx, moblat i amb departaments interiors. Molt lluminós amb grans finestres exteriors. Dues entrades independents. Lavabo. Servei de porteria. Ascensors automàtics. Plaça d'aparcament al soterrani del mateix edifici (opcional). Aire condicionat i calefacció a totes les dependències. Llum. Aigua i Telèfon. (Ideal per empresa de serveis, advocat, administracions, consultori per metge o dentista, agències d'assegurances, etc.).

Tel. 317 67 23 (nits).

L'ESGLÉSIA EN EL MÓN

ROMA

El Papa visitarà deu ciutats del Brasil en nou dies

VATICÀ.— Brasil, el país del món amb un nombre més elevat de catòlics rebrà per segona vegada la visita del Papa per l'octubre vinent.

Joan Pau II aterrarà a l'aeroport de Natal, a Rio Grande do Norte, en una data històrica, el 12 d'octubre. L'endemà al matí celebrarà la missa final del dotzè Congrés Eucarístic Nacional i es reunirà amb els bisbes brasilers. Llavors començaran unes altres vuit jornades maratonianes que el portaran a deu ciutats del país i durant les quals es reunirà amb sacerdots, indígenes, religiosos i religioses sords-muts, ancians, infants, intel·lectuals, diplomàtics i líders d'altres confessions. Així mateix, beatificarà la Mare Paulina, fundadora de les Germanetes de la Immaculada Concepció, una congregació religiosa brasilera.

El Papa recorrerà una part significativa del país: Natal, São Luis, Goiânia, Cuiabá, Campo Grande, Florianópolis, Vitória, Caei i Salvador.

Brasil és el país més extens d'Amèrica Llatina. Supera els vuits milions i mig de quilòmetres quadrats.

L'àrea metropolitana de São Paulo té una taxa de creixement mitjana del 4% anual. "Un terç d'aquesta població, recordava recentment el cardenal Pablo Evaristo Arns, viu en condicions infrahumanes i 1,2 milions

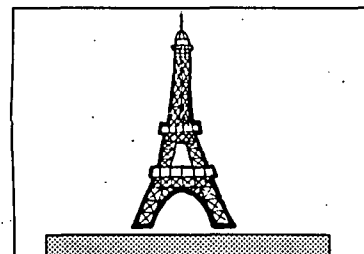
d'infants abandonats tenen molt poca esperança d'una vida millor". (ICIA)

ESTATS UNITS

Nova federació d'organitzacions "Pro Vida"

NOVA YORK.— El cardenal John O'Connor, arquebisbe de Nova York i president del Comitè Episcopal dels EE.UU. sobre activitats a Favor de la Vida, va convocar fa uns dies les diverses organitzacions pro-vida a formar totes juntes una nova federació. Segons va explicar l'arquebisbe, el nou organisme, que seria de caràcter multireligiós, tindria com a principal objectiu "despertar aquell gegant adormit que és la gent de bé, preocupada per la defensa de la vida, però privada dels instruments amb els quals es pot expressar". (APIC)

FRANÇA

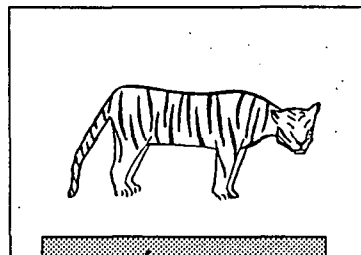
Catecisme nacional per a adults

PARÍS.— L'episcopat francès acaba de publicar un "Catecisme nacional per a adults", voluminós document de més de 450 pàgines,

que constitueix un compendi "orgànic i complet" de la fe cristiana. La redacció de la laboriosa obra ha durat més de sis anys, en diàleg amb la Cúria romana.

El primer "Catecisme nacional" francès data del 1937 i va estar en vigor durant diversos decennis. Posteriorment, amb la renovació conciliar, s'elaboraren diversos textos catequètics adaptats a les necessitats pedagògiques dels ciutadans als quals anaven dirigits. Durant els anys vuitanta es va plantejar la necessitat de fer una exposició sistemàtica de les veritats de la fe amb un llenguatge, metodologia i plantejaments adaptats al nostre temps i que aplegava tot el patrimoni doctrinal del Concili Vaticà II.

El pla de l'obra s'aparta de l'esquema dels catecismes tradicionals i segueix com a fil conductor el tema bíblic de l'Aliança entre Déu i els homes. En successius capítols es desenrotlla la temàtica de: l'acte de creure, el Déu de l'Aliança, Jesucrist, l'Església com a "poble de la nova aliança", els sagraments, la moral, l'esperança cristiana. (APIC)

INDIA

El 40% dels analfabets del món viuen a l'Índia

NOVADELHI.— Un 40 per cent de la població analfabeta mundial viu actualment a l'Índia. En els pròxims 30 anys, aquest percentatge podria augmentar fins al 70 per cent si el creixement demogràfic continua com fins ara i si no es prenen les mesures pertinents

Nova Superiora General per a les Filles de la Caritat

En l'any en què se celebra el segon centenari de la presència de les Filles de la Caritat a Espanya, ha estat elegida Superiora General per a tot el món sor **Juana Elizondo Leiza**, natural del poble navarrès d'Aranaz. És la primera vegada que una germana de nacionalitat espanyola és cridada a dirigir la Companyia de les Filles de la Caritat de Sant Vicenç de Paül.

Les Filles de la Caritat són presents avui a 75 països dels cinc continents, distribuïdes en 73 províncies canòniques i vuit regions. Amb 29.584 membres, la Companyia de les Filles de la Caritat és la institució religiosa femenina més nombrosa de tota l'Església.

La nova Superiora General va néixer el 24 de juny del 1926 i va ingressar a la Companyia de les Filles de la Caritat pel gener del 1951. És llicenciada en Filosofia i Lletres, secció de Filologia moderna. Als Estats Units es va especialitzar, com a assistenta social, en el servei social de grups. Durant diversos anys ha exercit l'ensenyament en el col·legi de San Vicente, de Madrid.

per educar la població. El percentatge d'analfabetisme a l'Índia s'acosta al 60 per 100 i és en els homes d'un 45 per 100 i en les dones d'un 70 per 100.

Representants de diverses universitats del país han encoratjat

recentment professors i estudiants universitaris i de Batxillerat perquè facin un esforç comú durant aquest any per tal d'ensenyar a llegir i escriure a uns 200 o 300 milions d'indis.

(KIPA)

Monsenyor Joachim Ruhana, de 59 anys, és arquebisbe de Gitega (Burundi) des del 1982. La seva diòcesi ben poblada —900.000 habitants— va veure minvades les seves forces amb l'expulsió de 30 dels seus missioners en temps de la dictadura de Jean-Baptiste Bagaza. Actualment viu un despertar vocacional i compta amb la col·laboració de diversos sacerdots nadius i estrangers. Entre aquests últims hem d'assenyalar que n'hi ha de mallorquins. Monsenyor Ruhana ha visitat fa poc Espanya.

Església-Estat a Burundi: de la rivalitat a la col·laboració

L'Església de Burundi ha sabut fer front, durant els últims anys, a la sobtada marxa de centenars de missioners —expulsats durant el règim de Bagaza— amb un extraordinari aprofitament de les seves pròpies forces, com ho demostra la multitud de comunitats de base que han funcionat amb uns líders laics competents, i un notable despertar vocacional. El 55 per cent dels seus cinc milions d'habitants són catòlics i tots els seus bisbes són burundesos. Tradicionalment, la minoria tutsi (15 per cent de la població) ha dominat sobre la majoria hutu. Arran de les matances de 1972, en les quals almenys 200.000 hutus van ser assassinats, es va imposar el silenci i el país visqué una extraordinària tensió subterrània durant la dictadura

de Jean-Baptiste Bagaza, el qual considerava l'Església catòlica com una perillosa rival i va expulsar molts missioners, confiscà propietats de l'Església i prohibí els actes religiosos els dies laborables.

El cop d'estat del 1987 va col·locar al poder un altre militar tutsi: Pierre Buyoya, el qual es va entestar a millorar substancialment les relacions amb l'Església. Tanmateix, una nova matança que hi hagué per l'agost del 1988 va enfosquir el seu règim incipient. Això no obstant, Buyoya començà a fer accions serioses a favor de la pacificació del país: durant aquests últims anys ha format un gabinet ministerial compost per hutus i tutsis al 50 per cent i ha creat una comissió de reconciliació nacional.

Adjunteu un taló o gir postal a nom de
CATALUNYA CRISTIANA c/. València, 244. 2º. 08007 Barcelona

Foto: Monistrol

Va tenir lloc a la parròquia de Sant Feliu, de Sabadell

Ordenació sacerdotal de Joan Costa i Bou

SABADELL.— El passat dia 15 de juny, l'arquebisbe Ricard M. Carles, va ordenar sacerdot el diaca de 29 anys, Mn. Joan Costa i Bou. L'acte revestí una gran solemnitat per als sabadellencs, ja que fa tres anys que el nou capellà col·labora en les tasques parroquials de la Parròquia de Sant Feliu, de Sabadell.

L'Eucaristia fou presidida per l'arquebisbe Ricard M. i fou concelebrada per l'ex-rector del Seminari, Mn. Ramon Prati i el nou rector, Mn. Joan Enrich Vives, el vicari episcopal de la zona, Mn. Lluís Bonet i el rector de la Parròquia, Mn. Joan Busquets, juntament amb altres 30 sacerdots i 8 diaques.

Assistiren a l'acte els companys de seminari del nou capellà, la seva família i nombrosos feligresos que durant aquests tres anys han tingut ocasió de valorar la tasca parroquial del nou sacerdot.

A Sabadell estem contents d'aquesta nova ordenació.

■ Dolors Viñas

FETS I CRITERIS

Està en crisi la solidaritat?

El progrés social, des de fa molts anys, s'ha caracteritzat per un creixement ample i intens de les relacions socials. Fa trenta anys que a l'encíclica "Mater et Magistra" Joan XXIII va parlar de la socialització com d'un fenomen típic de la nostra època.

El Papa explicava la "socialització" com una situació que comprèn un conjunt d'interdependències que han portat en la vida i en l'acció de les persones múltiples formes de relacions socials.

L'origen d'aquesta intensificació del teixit social es troba en el progrés científic i tècnic, l'augment de la productivitat, l'accés més ample a la comunicació física, als mitjans d'informació, d'educació i de cultura.

Els avantatges que comporta aquesta nova situació en els camps econòmic, social i cultural són indiscutibles. D'una banda es dona resposta concreta a moltes necessitats d'instrucció, de treball, de seguretat social, de lleure i d'esplai. D'altra part s'afavoreix el sentit de participació i de solidaritat, valors molt importants per a una convivència social.

És veritat que la participació i la solidaritat han augmentat? Penso que la resposta s'ha de donar amb objectivitat i amb un examen realista de la societat actual. De fet, amb el creixement de la producció la nostra societat està marcada pel "consum" o pel consumisme. La gran disponibi-

litat de tota mena de béns materials ha creat un afany desmesurat de "possessió" i de fruïció immediata amb el pensament de substituir els béns que hom posseeix per altres encara més perfectes o simplement nous.

La societat de "consum" engendra una mentalitat individualista que es tot el contrari del sentit de solidaritat. És va imposant la idea de triomfar, que en la pràctica vol dir anar sol i que els altres s'arreglin. És la llei del "campi qui pugui" i que cadascú s'espabili.

És veritat que ha crescut la consciència d'una major justícia internacional; però molt sovint es viu la contradicció d'aquest corrent històric a l'interior d'un país, pel fet que hi ha símptomes de la manca o de la disminució de la solidaritat. Els exemples són nombrosos, si pensem en les bosses de pobresa, en els immigrants, els ancians, els alcohòlics, els drogaaddictes, els malalts de la sida.

Si en una societat disminueix la solidaritat quelcom greu passa. Els vincles comunitaris s'afluixen o es trenquen. Vol dir que els ciutadans no consideren els altres "com a persones". Hem de fer un esforç per educar cap a l'autèntica solidaritat. Els cristians hem de recordar "que cadascú posi al servei dels altres els dons que ha rebut".

■ †Ramon Torrella i Cascante
Arquebisbe de Tarragona i Primat

El seminarista Josep M. Gavalrà rebé els ministeris de lector i acòlit de mans de l'arquebisbe Torrella

"Un nou servidor de la paraula"

TARRAGONA

L'ESPLUGA DE FRANCO-LÍ.— L'església parroquial de Sant Miquel va celebrar recentment, amb la presència de Ramon Torrella, arquebisbe de Tarragona, l'Eucaristia solemne del naixement de Sant Joan Baptista i la institució dels ministeris de lector i acòlit al seminarista Josep M. Gavalrà Ribot, natural de Tarragona. S'inicià espiritualment en la parròquia de Sant Joan d'aquesta ciutat, ara des de fa dos cursos, s'exercita a Sant Miquel de l'Espluga. En Josep Maria va estar acompanyat, a més de l'arquebisbe Torrella i de la seva família (mare, àvia, germana i altres parents), de diversos rectors d'arreu de les comarques tarragonines i de més enllà, companys del seminari i tres escolanets espluguins.

Armand Puig, rector de Lilla, fou l'encarregat de fer la crida pública per l'atorgament dels ministeris de lector i acòlit al seminarista Josep M. Gavalrà. Hi ho féu, com assenyala el cerimonial, amb les paraules:

"Que s'acosti qui ha de rebre aquests dos ministeris...", a la qual cosa l'al·ludit respongué "Sóc aquí", pujant des del segon banc de l'església, on roman fins aleshores amb la seva família, al presbiteri. Aquestes paraules cerimonials foren explicades posteriorment per l'arquebisbe Torrella, tot indicant que representen "una crida pública, davant la Comunitat, l'Església i el seu representant", en aquest cas l'arquebisbe de Tarragona, davant la qual s'ha de manifestar l'al·ludit.

Un jove entre els joves

L'Eucaristia va comptar amb una gran afluència de fidels al temple parroquial de Sant Miquel, molts d'ells atrets per la presència de monsenyor Torrella, i d'altres, a més, moguts per la consideració a un jove seminarista que ha sintonitzat a la perfecció amb els joves de la vila i, per extensió, amb els seus progenitors, els quals entonaren els cànecs acompanyats a l'orgue per Josep Torrell, rector de Barberà de la Conca. Aquest fou el cas del Cant d'Ofertori, de Comunió, de Comiat i de Pau, a més del Cant d'Entrada que els inicià.

Un primer pas

Els dos ministeris rebuts per en Josep M. Gavalrà i Ribot

són el de lector i acòlit. El de lector, com esmentà l'arquebisbe Torrella, consisteix a "llegir la paraula de Déu", una paraula no "pas automàtica o mecànica", sinó que abans "ha estat interioritzada, rumiada i que surti del cor". Quant a l'acòlit, que significa "servidor de l'altar", amb la tasca "d'ajudar els diaques i preveres" en la missa. Per a l'arquebisbe Torrella, que explicava els ministeris als fidels i es referia al seminarista amb els mots "estimat Josep Maria", li comentà que "aquests dos ministeris, senzills, són un primer pas, són mitjans de gràcia que t'han d'ajudar a créixer i ser més fort en l'esperit", els quals han de conferir-li "solidesa per arribar al diaconat i al presbiteri".

Altrament, l'arquebisbe, que va comentar sentir-se "feliç i joïós", va aprofitar l'avinentsa per demanar als joves que "feu una passa endavant i prepareu-vos per ser servidors de la paraula, de l'altar, per tal que l'Evangeli d'amor i de pau arribi a tots vosaltres".

Acabada la cerimònia religiosa, en Josep M. Gavalrà es dirigí als presents tot demanant-los que, "així com m'heu acompanyat en la rebuda dels ministeris, ho feu, des d'ara endavant, amb el pensament i el cor".

■ C.C.

SI TÉ VIDEO: LLOGUI LES MILLORS PEL·LÍCULES

A VIDEOLAR

¡VISITI'NS!

- LA SEVA FAMÍLIA VEURÀ EL QUE DESITGIN, NO EL QUE ELS IMPOSIN
- SELECCIÓ I SEGURETAT MORAL DE CADA UN DELS SEUS TÍTOLS
- SERVEI OPCIONAL A DOMICILI

Balme, 114 (Xamà Provença) tel. 215 70 71/08008

CATECISME DE LA DOCTRINA CRISTIANA

Edicions en castellà i català

Edita: OBRA CULTURAL

Roger de Llúria, 4 - Tel. 318 18 96
08010 Barcelona

Organitzen concerts periòdicament als hospitals i residències

"Els Xics", joves i nens que amb les seves cançons alegren la vida a malalts i gent gran

GIRONA

Un grup de nens i joves de Sarrià de Dalt, anomenat "Els Xics", organitza periòdicament concerts de música i cançons als malalts i persones grans que es troben en els hospitals i residències. Concretament, aquest passat mes de juny el conjunt va actuar tres dissabtes seguits al centre geriàtric de la Diputació de Girona amb l'intent de donar un missatge d'amor i fraternitat als residents.

La vetllada dura poc més d'una hora i mitja en total, repartida en diferents actuacions de vint minuts en les diferents sales i plantes de l'edifici. Entre les interpretacions musicals s'hi intercala el testimoni d'una dona, Carme Auladell, paralítica des dels seus nou anys, que ja en porta 22 ingressada a la residència geriàtrica i que manté una fe i una esperança molt vives.

Carme Auladell porta molta activitat, malgrat les seves mancances físiques, ja que sol anar a les tandes de colònies dels avis i també dels nens ajudant en el que pot. Actualment té 72 anys, però manté un esperit jove, alegre i comunicatiu.

Les actuacions de "Els Xics" es fan a les sales d'estar dels hospitals i residències, i es transmet a través de la megafonia posada en un volum molt suau. La colla "Els Xics" va ser

fundada fa vint anys amb la intenció de lluitar per un món millor a través de l'amor i l'amistat, especialment envers els més necessitats, concretament els malalts i vells. Les actuacions

als hospitals i residències les fan només una part del grup per evitar aglomeracions excessives de gent.

■ M. Caballé

El C.E.S. acordà dissoldre's

GIRONA.— La Junta del Centre Eucarístic Diocesà ha decidit en la seva última reunió dissoldre l'associació "davant la nova situació en la qual ja no cal que les parròquies hagin de rebre ajut especial per confeccionar ornaments litúrgics". El Centre Eucarístic comptava amb un centenar de persones, sobretot senyores, que es dedicaven a confeccionar casulles i comprar calzes i altres mitjans per celebrar la missa i administrar els sagraments.

■ M.C.

El bisbe de Girona adreça una salutació als turistes

"Rutes de la Fe": Camins que porten al Pare

Déu vos guard.

Tant si veniu de lluny com si sou del país, sou a casa vostra.

En escriure el meu "Déu vos guard" d'enguany, veig a l'horitzó el 1993 en què entrarà en vigor l'"Acta Unica" d'Europa. Som conscients que protagonitzem uns anys que han de marcar profundament la història.

Fins a l'hora present els grans projectes de la Comunitat tenen com a motor principal l'economia. La seva dinàmica és la que regeix a l'hora de regular els drets i els deures dels Estats. Les instàncies polítiques, de moment, tenen poc pes. Menys encara les culturals.

¿I les relacions personals? Les relacions humanes no poden ser regulades per una "Carta" i, tanmateix han de ser a la base. Malament si tot es limita a una unitat estructural. Som els mateixos ciutadans els qui hem de prendre la iniciativa de les relacions humanes; conscients que sense una bona dosi d'acolliment mutu, el feble serà sempre el perdedor. Només educant la dimensió humana de les nostres relacions, la fraternitat prevaldrà sobre els altres valors que, en definitiva, han de posar-se al servei de les persones, de totes les persones de la Comunitat.

Els cristians, a més de col·laborar i empenyer tot allò que sigui noble i just, hi tenim un paper important a fer. Des del seguiment de les petjades de Jesús, hem d'aportar el sentit que anima la

nostra vida, denunciar a temps les noves situacions de pobresa que pugui generar el desenvolupament de la nova societat, aportar la gratuïtat del nostre servei que ha de derivar-se de la nostra condició de fills d'un Déu gratuït.

Els dies de vacances, en què les relacions humanes esdevenen polifacètiques, ofereixen una ocasió, que ni feta expressa, per l'aprenentatge d'un futur històric. Conscients que a les generacions actuals ens toca ser cofundadors de la nova Europa, siguem-ho amb responsabilitat.

La Delegació de Pastoral del Turisme acaba de publicar l'opuscle "Rutes de la Fe". Camins que porten al Pare; espais on les pregàries s'agermanen; pregàries fidels en el curs de la història dels catalans, enriquides ara amb les dels creients de varietat de pobles i multitud de llengües, talment Pentecostès.

Us recomano seguir alguna d'aquestes rutes per admirar i pregar amb una intenció comuna: la construcció de l'Europa dels pobles en la fraternitat.

L'Església que és a Girona, en desitjar-vos unes bones vacances, us proposa aquesta perspectiva.

Ben vostre,

Jaume Casafrodo
Bisbe de Girona

CENTRE DE RELACIÓ SOCIAL I MATRIMONIAL

Si es troba sola o sol, cerqui la seva parella seriosament. Servei de psicologia, ordinador i vídeo, dirigit per psicòloga col·legiada.

COSM. Balmes, 64, 3^a. 2^a.
Tels. 317 41 44 - 302 59 83
Prof. Concertar entrevista.

Ajuda'ns a salvar una vida!

- Centres d'acolliment de mares amb problemes.
- Ensenyament de planificació familiar natural.
- Grups de joves PRO-VIDA que promouen una cultura de la vida.

TELÈFONS DE LA VIDA
204 71 11 i 417 39 64

PRO VIDA

ASSOCIACIÓ PRO RESPECTE A LA VIDA HUMANA
Bonaplata, 42, 1^a. T. 204 71 11
08034 BARCELONA

COL·LABORA FENT-TE SOCI

☐ Si a la vida, desitjo rebre el butlletí informatiu PRO-VIDA.

Nom

Adreça

Població

Província

CP

ASSOCIACIÓ PRO RESPECTE A LA VIDA HUMANA - Bonaplata, 42, 1^a. T. 204 71 11 08034 BARCELONA

Fundador dels Germans Maristes

Dos premis en homenatge a Marcel·lí Champagnat

BARCELONA

La Fundació Champagnat, vinculada als Germans Maristes, i amb la col·laboració de l'Associació Compartir vol retre homenatge a Marcel·lí Champagnat, fundador de l'orde Marista, i que va ser un educador destacat dels infants i dels joves especialment dels més desatesos. Per aquest

motiu constitueix i convoca el primer premi Marcel·lí Champagnat, amb la finalitat de promoure projectes d'intervenció en el camp social que beneficiïn els infants i els joves marginats.

D'altra banda, l'Associació Mirall al servei de l'educació en el lleure i amb el suport de la Fundació Champagnat, atesa la importància de la música en la formació

de la persona i en l'animació de les activitats d'esplai, institueix i convoca el premi Mirall. Aquest s'adreça a la promoció i la creació de composicions musicals que facilitin i dinamitzin l'animació del lleure, de l'esplai, des de la qualitat, la participació i el contingut dels valors.

A continuació reproduïm les bases d'aquests dos premis.

Bases del premi Marcel·lí Champagnat

1. Poden optar a aquest premi els projectes d'intervenció social, adreçats als infants i joves, especialment marginats o en dificultats, i que responguin a necessitats reals i concretes a l'àmbit de Catalunya, portats a cap abans del 31 d'octubre de 1991.

2. Poden participar-hi grups, associacions, entitats de qualsevol mena. Abans del inici de la realització del projecte, han de presentar o trametre a la seu de la Fundació una síntesi escrita del projecte amb la data i el lloc corresponents així com les dades bàsiques (nom, adreça i telèfon) dels organitzadors. El jurat podrà fer les comprovacions pertinents.

3. Les memòries, escrites en català, que podran complementar-se amb tota mena de material gràfic, s'han de presentar o trametre a la Fundació Champagnat, carrer Comtes de Bell-lloc, 149, 08014 Barcelona, abans de les 8 del vespre del 29 de novembre de 1991.

L'atorgament i lliurament dels premis es farà conjuntament amb Entitats convocants d'altres premis del món del lleure i de la joventut.

4. El premi està dotat amb 200.000 ptes. Podrà haver-hi accés a parer del Jurat. La Fundació es reserva el dret de publicar la memòria del treball guanyador.

5. El Jurat, la decisió del qual serà inapel·lable, estarà format per persones de reconeguda vàlua en el camp de la intervenció social i per membres de la mateixa Fundació. El premi pot quedar desert.

6. La participació en aquesta convocatòria pressuposa l'acceptació de les seves bases.

Bases del premi Mirall

1. Poden optar a aquest premi les composicions musicals amb lletra que tinguin especial utilització en el món del lleure i de l'esplai i que afavoreixin la participació col·lectiva dels infants i joves.

2. Lletres i música han de ser originals, inèdites i no premiades. La lletra ha de ser escrita en català i la música no pot tenir una durada superior als sis minuts.

3. Els treballs presentats poden ser individuals o col·lectius.

4. Els originals es presentaran gravats en una cassette que s'acompanyarà de la lletra i d'un full explicatiu de la possible utilització en ambients d'esplai i lleure. Tot això es presentarà per duplicat i haurà de contenir-se en un sobre tancat amb el títol de la cançó que contingui el nom, l'adreça i el telèfon de l'autor o dels autors.

5. Els originals s'han de presentar o trametre a l'Associació Mirall, carrer Girona, 51, 1er. 4a. 08009

Barcelona, (93) 301 42 47 abans de les 8 del vespre del 29 de novembre de 1991. L'atorgament i lliurament dels premis es farà conjuntament amb Entitats convocants d'altres premis del món del lleure i de la joventut.

6. El premi està dotat amb 100.000 ptes. Podrà haver-hi accés a parer del Jurat. L'Associació Mirall es reserva la propietat dels drets d'edició de la composició guanyadora.

7. El Jurat, la decisió del qual serà inapel·lable, estarà format per persones de reconeguda vàlua en el camp de la música i de l'animació i de l'educació en l'esplai. El premi pot quedar desert.

8. La participació en aquesta convocatòria pressuposa l'acceptació de les seves bases.

Lluís Serra

CARTA DOMINICAL

La llibertat dels fills de Déu

Només ignorant la història podríem pensar que, per primera vegada, vivim en una situació de crisi moral. Sí que és cert, tanmateix, que hi ha uns elements nous. Un d'aquests és el de posar en dubte elements i certeses que abans ens sostenien en el nostre obrar.

És un error repetit molt tristament en la història de pensar que podem realitzar l'home perfecte, prescindint de l'acceptació de Crist com "l'home" per antonomàsia.

Una tal acceptació no comporta de negar la pròpia llibertat, sinó obrir-se a la màxima capacitat d'iniciativa i d'activitat de l'home. Acol·lir la iniciativa de Déu envers nosaltres en Crist equival a l'acceptació de la capacitat de l'home de deixar-se estimar per Déu i, en aquesta decisió i en aquest amor, retrobar la font de totes les seves iniciatives.

Algunes persones imaginem la seva llibertat solament des de la perspectiva de la decisió espontània, tant més lliure, com menys inserida es troba en situacions que limiten les seves possibilitats. Algú va comparar aquesta llibertat a la del taxi, que diem que és "lliure", quan és buit i no se sap on va.

L'acceptació de Jesucrist implica la seva imitació en allò que li és radical: l'acceptació lliure de col·laborar amb tota la seva vida en la realització en ell de la voluntat del Pare. Per al creient, l'aparent dependència es transforma en l'obertura a la màxima creativitat, perquè l'objectiu és la plena realització de si mateix i del proïsme. I això és inviable sense una gran operativitat, sense il·lusió, amor i iniciativa. La dependència de Déu no fa esclaus, sinó grans creadors. Pensem en les capacitats que han estat capaços de desenvolupar els sants i les santes. La inhabilitació de l'Esperit en nosaltres ens fa descobrir fins a quin punt és inacabable el nostre desenrotllament com a fills de Déu —actitud contínua de conversió—, fins a quin punt és il·limitada la capacitat humana que es recolza en Déu —grandesa de la pobresa d'esperit— i l'infinit horitzó cap on camina qui sent la fam i la set de santedat.

En l'antropologia cristiana l'home és molt lluny de ser una imatge passiva i estàtica. És cridat a entrar en un diàleg d'amor i d'obres amb Déu, com a cooperador fidel. La cooperació es manifesta, tant quan l'home és, alhora, obra d'art i orfebre de si mateix —es deixa modelar per Déu, però col·labora en aquesta obra—, com quan s'esforça per anar fent un món segons Déu.

Perquè la vida ètica no es pot quedar en la contemplació del bé, ja que és la visibilització de la dignitat en què hem estat constituïts.

Quan aquesta cooperació assoleix nivells alts, l'ètica passa insensiblement a convertir-se en estètica, a manifestar la bellesa de Déu. D'ací que, quan un comportament assoleix nivells d'esplendidesa, ja no diem: Quina acció tan "bona"! sinó: Quina acció tan "bella". Són gestos en què la veritat, la bondat i la bellesa s'han integrat i són, per això, una transparència més gran de l'acció de Déu en l'home.

■ † Ricard M.,
arquebisbe de Barcelona

IMPROMPTU

Incendis

De viatge a Tortosa, des de l'autopista hem pogut observar la gran fumera d'un incendi forestal i les maniobres dels avions cisterna col·laborant en l'extinció. De tornada, ja de nit, no hem pogut veure si l'incendi continuava o havien aconseguit apagar-lo.

Per què parlar d'incendis si ja s'ha dit tot, o gairebé tot, sobre aquesta mena de plaga que cada estiu deixa el seu impacte en un lloc o altre de la nostra terra?

És que la gent és insensible a la crida precaucional per evitar aquests desastres? Però anant pel món es veu que la gent en fa ben poc cas. Caminant per senderes i corriols, al lloc més impensat trobareu alguna ampolla o algun cul de got, i papers i bosses de plàstic i altres deixalles, tot apte per abrandar en qualsevol moment. No penseu pas que això sigui propi del país o exclusiu. Dies enrera, pel Pirineu francès vaig observar la mateixa manca de sentit comú.

Els ecologistes pressionen els governs en defensa de la natura. Fan bé, no ho discuteixo pas. Però em sembla que farien molt millor intentant educar la gent, ensenyant-la a ser pulcra, fent-li entendre que el camp i la muntanya han de ser tan presentables com el propi habitatge.

Els boscos, les muntanyes i les valls són el nostre patrimoni encara que no en siguem els propietaris titulars. I aquests també entren en el conjunt per educar.

Si tots aprenguéssim a respectar la natura, de la mateixa manera que volem ser respectats, potser aquestes tristes fumeroles no embrutarien l'horitzó:

Oriol Camps

FINESTRAL DE LA CARITAT

L'alt cost social i humà de l'addicció al joc

Els serveis socials de Caritas atenen famílies amb gravíssims problemes que tenen el seu origen en l'addicció al joc, d'alguns dels seus membres. Aquesta malaltia, com totes les addiccions, reclama un tractament tant sanitari, com psicològic i social, llarg i costós. No és un contrasentit que es promoció el joc —en les seves múltiples facetes— des de les mateixes administracions públiques donat el seu alt cost social i humà?

121.— Mare de família amb tres fills en edat escolar. El marit és addictiu al joc. S'han endeutat i la mare no pot pagar els deutes. Calen 25.000 ptes.

122.— Matrimoni amb cinc fills en edat escolar. El pare treballa eventualment i els seus ingressos econòmics són precaris. Per a deutes de llum i aigua, 23.766 ptes.

123.— Cap de família amb una pensió d'invalidesa. L'esposa es recupera d'una greu malaltia. S'han endarrerit en el lloguer. Urgeixen 50.000 ptes.

124.— Esposa separada per mals tractaments. Té quatre fills. Fa feines de neteja. Els seus ingressos són pocs. Per a deutes de llum, 20.000 ptes.

125.— Senyor sol. Té una pèrdua important de visió. Els seus ingressos

són mínims. Té rebuts de llum pendents. Són 11.904 ptes.

126.— Mare de família amb tres fills petits. El marit està hospitalitzat. Urgeix ajuda per a aliments mentre se li tramita el subsidi social. Falten 30.000 ptes.

127.— Àvia acull dos nets petits per separació dels pares. Per a ajuda del menjador dels nens, 27.600 ptes.

128.— Esposa abandonada. Té tres fills en edat escolar. S'ha endarrerit en el lloguer. Li falten 25.000 ptes. per cobrir el deute.

129.— Matrimoni amb tres fills petits. Un d'ells té una greu malaltia. Necessita un tractament que no poden pagar. Calen 30.700 ptes.

130.— Mare sola amb un fill acabat de néixer. El pare se n'ha desentès. Ella fa un tractament per

desintoxicació. Subsisteixen amb l'ajuda de la parròquia. Mentre es tramita el subsidi social urgeix pagar els lloguers. Són 54.000 ptes.

131.— Matrimoni amb cinc fills en edat escolar. Per hospitalització de la mare la família passa per una greu situació. Per evitar el desnonament, 104.338 ptes.

132.— Mare sola amb un fill acabat de néixer. El pare els ha abandonat. Per a ajuda aliments, 25.000 ptes.

1/11.— Mare de família amb quatre fills. Treballa en serveis de neteja. El marit és toxicòman. Els seus ingressos no cobreixen les necessitats bàsiques. Té pendents dos mesos de lloguer. Necessita 30.000 ptes.

2/11.— Senyora sola. Ha treballat en la neteja i s'ha pagat ella les quotes de la Seguretat Social. Fa uns mesos que està malalta i no pot treballar. Necessita ajuda per pagar les quotes endarrerides. Són 57.417 ptes.

NOTA: Tots els donatius envieu-los a: CARITAS DIOCESANA - Plaça Nova, 1 - 08002 BARCELONA - Tel. 301 35 50.

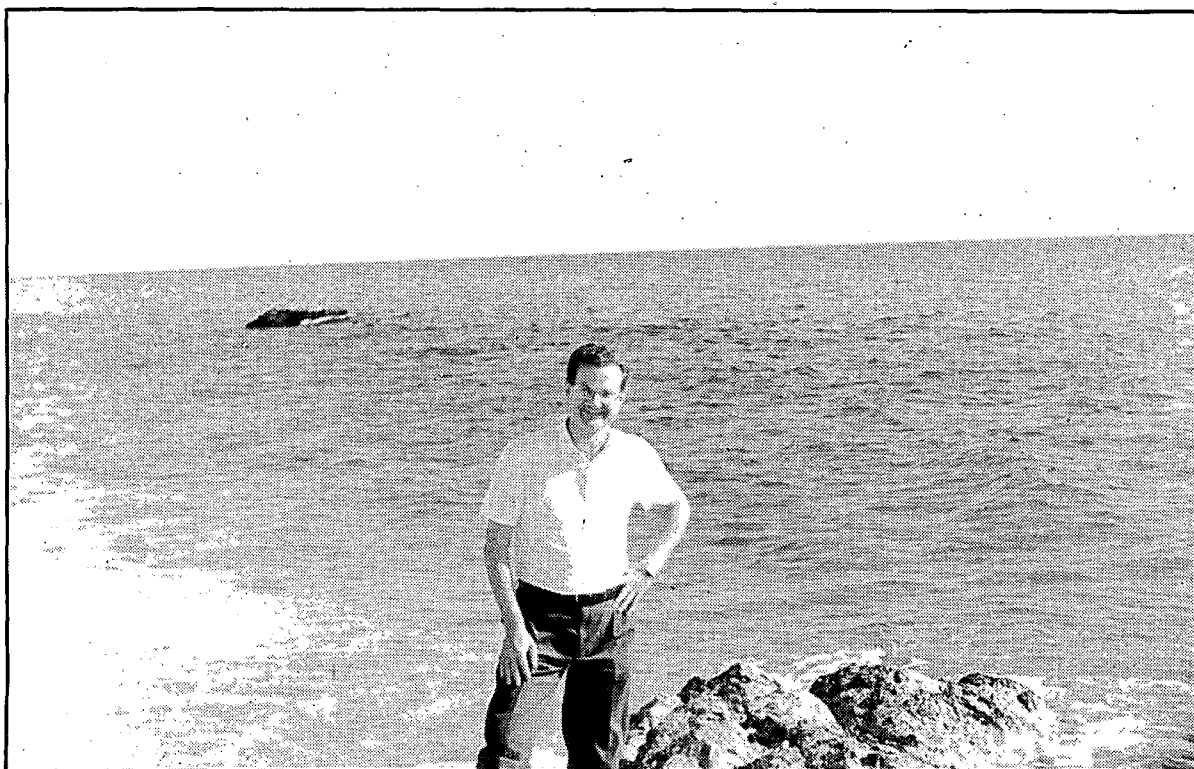
Mn. Joan E. Vives, nou rector del Seminari de Barcelona

El prevere del futur ha de s home que parli més de D

El passat 7 de juny, l'arquebisbe Ricard M. va fer públic el nomenament de mossèn Joan Enric Vives com a nou rector del Seminari de Barcelona en substitució de mossèn Ramon Prat. Aquest nomenament serà, probablement, el més definitori dels anys de pontificat de mons. Carles, atès que la promoció de les vocacions i la formació dels capellans és un dels punts on més esforços concentra l'arquebisbe de Barcelona. I també és un nomenament significatiu si tenim en compte que l'equip de formació d'un Seminari no és quelcom que s'improvisi, sinó que ha d'estar ben meditat per mor de la seva necessària continuïtat, imprescindible per dur a bon port aquesta tasca formativa. Una tasca que, segons el Sínode passat, és "el cor de la diòcesi".

El nou rector, Joan Enric Vives i Sicília, ha rebut el nomenament quan té 41 anys i és membre de l'equip de formadors del Seminari. Per tant, ja coneix l'àmbit de formació de les vocacions de la diòcesi barcelonina. Rialler i cordial, aquest prevere nasqué a Barcelona, al barri del Poblenou, i fou ordenat sacerdot el 1974. D'aleshores ençà ha estat primer vicari i després rector d'algunes parròquies del Poblenou, on desenvolupà el càrrec, posteriorment, d'arxiprest. Mn. Vives va col·laborar també a l'Assemblea Diocesana de Preveres com a relator d'un tema i fou, més endavant, delegat episcopal de Justícia i Pau i membre del Col·legi de Consultors de l'Arquebisbe. Actualment és professor Vice-degà de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya i consiliari de diversos grups de moviments especialitzats.

El Seminari de Barcelona que ara haurà de menar ha tingut aquest darrer curs 1990-91 71 vocacions i, segons fonts de la direcció, l'entrada previsible per al curs vinent és d'uns dotze nous seminaristes. "Està bé", em comenta el nou rector. Ell creu que aquests capellans del 2000 hauran d'estar "marcats per un gruix espiritual" i hauran de deixar de banda els serveis socials que poden prestar d'altres col·lectius per centrar-se en la predicació valenta i testimonial

Mn. Josep Enric Vives, és amic del mar i la muntanya

de l'evangeli. Com hem dit, mossèn Vives ja fa temps que es troba enmig d'aquests ambients de formació de les vocacions. Per això n'hi ha que diuen que aquest, a més d'un nomenament significatiu, era un nomenament esperat.

—No, no. Això no s'espera. L'Església em proposa uns llocs per servir i jo responc amb disponibilitat, veient-hi sempre la mà de Déu.

—És com un ascens?

—A vegades es parla dels càrrecs amb una visió pròpia de l'administració civil, com si un pugés o baixés de càrrec. Jo crec que a l'Església això és molt diferent, perquè tots servim i no hi ha llocs més importants que altres. Només hi ha llocs de servei: tots. Així és maco de veure com el Papa s'anomena "el servent dels servents de Déu".

—I ho escomet per obediència o perquè li agrada?

—Jo obeeixo el bisbe quan em demana que faci aquest servei a l'Església. Però no seria sincer si no digués que és joïós viure entre joventut, com he pogut experimentar aquests últims quatre anys que he estat al Seminari. A mi m'anima molt, sobretot, veure que els seminaristes són joves d'avui, amb els anhels d'avui. Joves que ho han deixat tot per posar-se a servir al germà: en el celibat, en la pobresa, donant la vida per coses

que el món d'avui no valora... I solament poder estar amb ells, acompanyar-los i que m'acompanyin, exigir-los i que m'exigeixin, ja és una raó per la qual agraeixo a Déu continuament que m'hagi posat en aquest càrrec.

—Ja s'adona que a les seves mans s'hi troba el futur dels preveres de Barcelona?

—Sí, sí. És veritat que el seminari és el lloc on es dibuixen els

L'arquebisbe, proper

—I en el cas de Barcelona i mons. Ricard M., sembla que això serà d'una manera especial...

—Sí, sí, així ho hem volgut amb el senyor arquebisbe Ricard M. Cal que al Seminari ell hi sigui molt present; ell hi faci arribar la seva predicació; ell hi faci arribar el seu estil espiritual i el seu

—**"LA PROXIMITAT I LA CONFIANÇA EN EL SEMINARI PODEN SER UN DELS PUNTS CARACTERÍSTICS DEL PONTIFICAT DE L'ARQUEBISBE CARLES".**

—**"AL JOVENT ACTUAL LI COSTA DE TROBAR UTOPIES, PERÒ ÉS UN JOVENT NOVAMENT OBERT A DÉU I A LES MARGINACIONS".**

perills dels nous preveres que el món i l'Església necessiten.

—I com s'ho pensa fer per endegar-los bé?

—Bé, és que un seminari no és només un rector: hi ha també un equip de formadors. I també hem de tenir en compte que un seminari depèn molt directament del bisbe.

carisma. El bisbe és el primer responsable, juntament amb els altres capellans de la diòcesi i les comunitats cristianes, de la formació de les vocacions. I tots ells ho encomanen a un grup de preveres encapçalats pel rector.

—I aquest grup ja es coneix?

—Sí. Precisament el sr. Arquebisbe, el dia vint de juny, en la

darrera reunió del Consell Presbiteral, va fer públics els noms dels qui seran els seus col·laboradors directes en aquesta formació: mn. Josep M. Domingo, mn. Salvador Cristau i mn. Josep Serra com a formadors en les tres residències. Per altra banda, mn. Eusebi Mansilla prosseguirà la seva tasca d'administrador del Seminari i mn. Ignasi Mora s'encarregarà de la dimensió espiritual dels nois del Seminari, serà el director espiritual.

—La proximitat i la confiança en el Seminari poden ser una característica distintiva del pontificat de mons. Carles?

—Esperem que així sigui. Jo li ho he demanat ben explícitament. Ell al Seminari hi pot aportar molt perquè té un carisma ben proper, molt sensible a aquestes qüestions de formació i vocació sacerdotal. Crec que aquest pot ser un dels punts característics del pontificat de l'arquebisbe Carles entre nosaltres.

—Vostè ara inicia una tasca que no surt de zero, que té uns referents immediats: el treball de mn. Ramon Prat i el seu equip. ¿Hi haurà més continuïtat o més ruptura en aquesta represa de la feina formativa?

—Cal dir, per començar, que jo he estat formador al Seminari aquests darrers quatre anys, i per tant conec aquesta línia de treball. No obstant això, aquesta pregunta és difícil de contestar. Nosaltres volem tenir una continuïtat en tot allò de do que s'ha fet aquests darrers anys.

—Per exemple?

—Especialment la remuntada després de la forta crisi vocacional dels anys 70. Els anys 80 van ser uns temps de creixement i consolidació de les vocacions. Les vocacions, actualment, són el doble que als anys 70 i l'índex de perseverança és molt més alt. Ara es tracta de consolidar això i d'aixecar nivells de formació humana, espiritual i intel·lectual, accentuant especialment la preparació per al diàleg fe-cultura del futur i fent especial esment del domini que ha de tenir el capellà del futur dels mitjans de comunicació.

—Això seria el que es farà, la

er un Déu

continuïtat. Hi haurà algun punt de ruptura amb el passat per alguna raó?

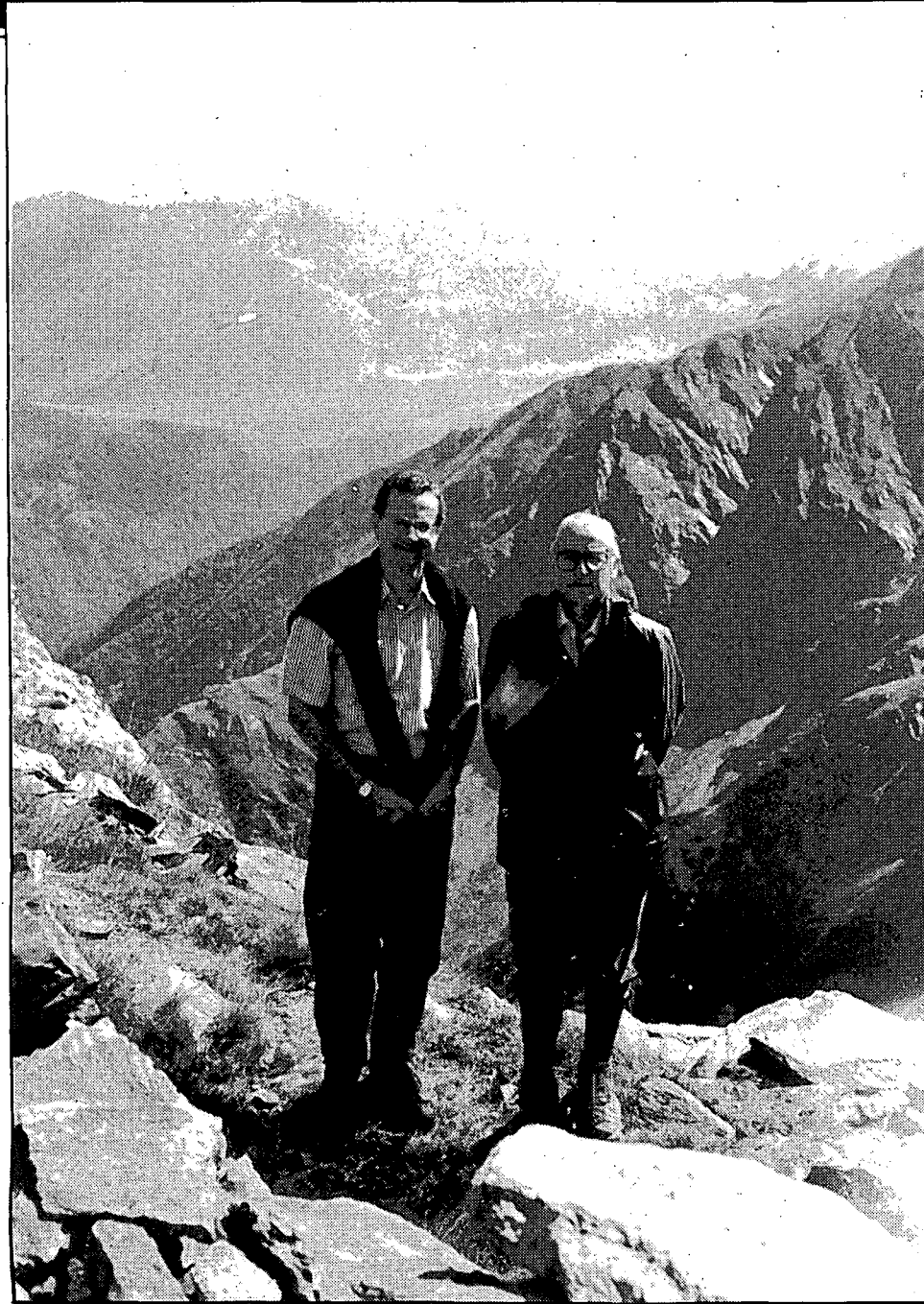
—Jo prenc el relleu d'un equip, amb mossèn Prat al davant, que ho ha fet molt bé. I ara hem de tractar de conquerir noves metes, nous desafiaments.

—Com quins?

—S'estan preparant ara els joves que seran ordenats el segle XXI: com evangelitzar aquesta nova societat occidental, tan tecnificada, tan marcada pels progressos científics i tècnics i, alhora, tan marcada per un sentit consumista de la vida? Es una societat que té un jovent al qual li costa de trobar utopies, però que en canvi és un jovent molt sensible, novament sensible; a la presència dels signes de Déu en el món. I també molt sensible a prestar ajuda, a ser voluntaris, a donar servei als més marginats i pobres. Aquesta és una característica del jovent d'avui: obert a Déu i a les marginacions. Això és el que pot donar unes noves vocacions amb un esperit també nou.

—Potser aquesta esperança en el jovent és el que li manca ara a certs àmbits eclesials, tal vegada arran de la crisi de vocacions dels 70...

—Pot passar. És cert que en certs cristians grans hi ha un cert

Dalt dels cims, amb Mons. Carles

to pessimista i de desànim en aquest punt. Un cristià no pot ser mai pessimista: Déu és amb nosaltres i Ell és el primer interessat en enviar treballadors a la seva vinya. I en segueix enviant: Déu ho pot tot i pot fer venir moltes respostes generoses a les seves crides. I això, després, s'ha de treballar: no hem d'estar només refiats de Déu, que ho fa tot, i nosaltres no treballar-hi.

—I com es pot treballar això?

—Hem de desvetllar vocacions, proposar més als joves la vocació, i proposar més els valors d'una vida viscuda segons els valors de l'Evangeli: val la pena esmerçar tota una vida en el celibat per als altres.

El Sínode, una opció

—Què ressaltaria del darrer Sínode sobre la formació dels capellans?

—Jo crec que el Sínode ha fet una opció, l'opció de dibuixar de nou i d'una manera més definida els trets que ha de tenir un prevere. Crec que precisament pot engrescar-se un jove a un servei si el troba ben aclarit, i el Sínode ha optat per delimitar un tipus de capellà: una persona engrescada pel servei pastoral, amb una dedicació total a la construcció de l'Església enmig del poble i sense separació del poble. I el Sínode no ha optat pel capellà-funcionari, pel capellà a hores, sinó per un capellà marcat per la radicalitat del seu celibat, que el marca però per a un lliurament. Un lliurament i una pobresa que el món no entén. En aquest sentit el Sínode ha marcat un camí més clar, més nítid, no ho deixa tant a la discussió contínua. Jo penso que això convé per proposar aquest estil de ser prevere a molts joves.

—Per tant, valora molt positivament les conclusions d'aquest Sínode.

—Valoro molt positivament aquest Sínode, molt.

—Crec que una vocació, per altra banda, per formar-se bé com a capellà, encara ha de marxar de Barcelona, formar-se en un altre seminari?

—Es molt important que tot aquell jove que es planteja una vocació sigui amb aquells que coneix, amb la seva diòcesi, allà on és la seva família i els seus,

—**"HEM DE PROPOSAR MÉS ALS JOVES LA VOCACIÓ".**

—**"VALORO MOLT POSITIVAMENT AQUEST DARRER SÍNODE: HA OPTAT PER UN CAPELLÀ AMB DEDICACIÓ TOTAL, MARCAT PER LA RADICALITAT DEL SEU CELIBAT, ENFRONT DEL CAPELLÀ-FUNCIONARI, EL CAPELLÀ A HORES".**

perquè aquests són els que un dia voldrà servir. Per tant és lògic que s'hi prepari, amb un contacte més sovintejat amb el bisbe que l'haurà d'ordenar i que serà el seu cap un dia, com amb els seus companys preveres. Per això crec important la formació en la pròpia Església local.

—I si s'hi troben mancances?

—Si és que hi ha mancances, que és lògic que n'hi hagi, hem de treballar per a superar-les. De mancances sempre n'hi haurà perquè en tota educació hi ha déficits, però l'important és que el Seminari tingui la confiança de la diòcesi, perquè és així com es fa una tasca educativa en profunditat i es poden anar corregint les deficiències. Jo espero la confiança dels capellans i de les comunitats cristianes de Barcelona, de la mateixa manera que l'ha mostrada el nostre bisbe.

—De cara a aquest capellà del 2000, ¿quins accents donaria a la seva formació?

—El prevere del futur ha de ser una persona marcada per un gruix espiritual, per una amistat molt profunda amb Jesucrist. Ha de ser un home de Déu que parli més de Déu a l'home d'avui, i no tant una persona de serveis o d'atencions que d'altres ja poden fer.

—Oració i evangelització...

—I alhora ha de ser un home molt proper als laics i molt proper als problemes reals de la societat d'avui, per portar-hi un "plus" d'humanitat, de la humanitat que Crist ens ha ensenyat. Ha de ser un bon acompanyador dels laics, que camina al seu ritme i sap anar per davant; que sap ajudar-los i que sap ser pacient amb les comunitats. I ha de ser un home que es deixi configurar, també ell, per la comunitat i el moviment al qual serveix.

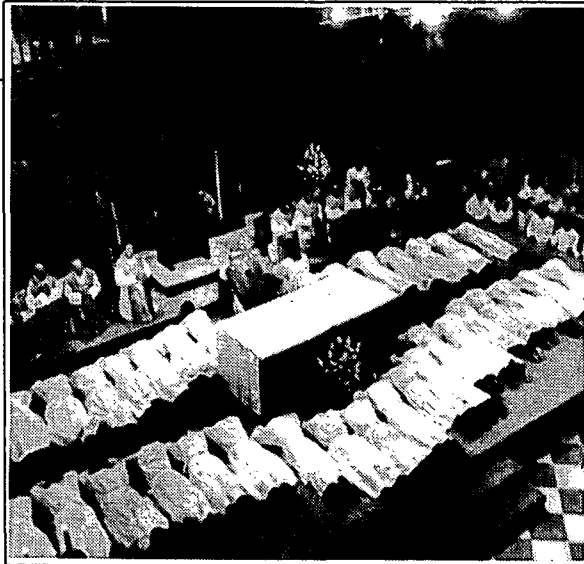
■ David Vidal i Castell

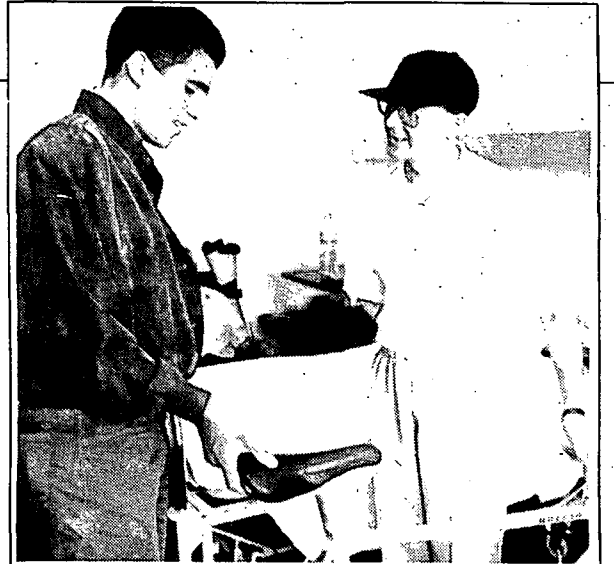
Els tres darrers Rectors del Seminari, compartint el merescut refrigeri

Els nous cardenals Ignasi Gong Pin-Mei de Shangai (centre), i José Sanches de Filipines (esq.), felicitant-se mútuament a la casa mare dels jesuïtes a Roma

23 preveres i 12 diaques foren ordenats pel cardenal Marcelo González Martín a la catedral de Toledo

Miguel Indurain lliurà un equip complet de ciclista al campió d'Europa de ciclisme per a pacients trasplantats de cor

3, dimecres

Ljubljana: confusió i incipient guerra civil

Un fet important i que ahir semblava guanyar terreny és que l'aparell militar iugoslau està decidit, al marge de qualsevol pressió interna o externa, a barrar el pas, si pot, a la independència de **Croàcia** i **Eslovènia**. Els alts comandaments de l'exèrcit federal, eslovens o croates, han sigut destituïts. El cap de l'Estat major, **Blagoje Adzic**, declarà ahir que l'exèrcit lluitarà fins el final. Hi ha també qui opina que el secessionisme de les **Repúbliques** podria ser l'excusa d'una acció militar per restablir el sistema comunista. Podrà el president **Mesic** controlar l'exèrcit? Ahir va ser una jornada violenta: avions federals van bombardejar diversos punts d'**Eslovènia** i els enfrontaments entre l'exèrcit i les tropes de la defensa territorial eslovena es van estendre per tot el país. També a **Croàcia** hi ha hagut enfrontaments. A les 9 del vespre d'ahir, havien acceptat una proposta de **Mesic**: cessament dels enfrontaments, alto-el-foc immediat, retirada de les tropes a les casernes, lliurament de tots els presoners, negociacions a nivell de presidència col·legiada iugoslava i suspensió de l'aplicació de mesures pràctiques que es deriven de la declaració d'independència. La **CE** ha fet una crida a l'alto-el-foc, i anuncia l'enviament d'observadors civils.

Moscú: neix un nou partit polític

Moviment per a la **Reforma Democràtica** és el nom de la nova formació política liderada per **Eduard Xevardnadze**, ex ministre d'afers estrangers de l'**URSS**, i **Alexandr Iakolev**, comunistes reformadors, i per primeres figures de l'oposició com **Gavril Popov** i **Anatoli Sobchak**, alcaldes de **Moscú** i **Sant Petersburg**, respectivament. Sembla que la nova formació política compta amb el vist-i-plau de **Mikhaïl Gorbtxov**.

Beirut: el govern domina tot el territori

Una important força militar libanesa acabà ahir amb el control que organitzacions palestines conservaven al sud del país. En poques hores, l'exèrcit controlà la majoria de localitat a l'est de Saïda i anul·là els focus de la resistència palestina.

4, dijous

Ljubljana: segueix la crisi iugoslava

La situació continua sent confusa. La confusió i el temor vénen del fet que ningú no sap quina tendència —la moderada o la militarista— prevaldrà entre els caps de l'exèrcit federal. Tanmateix es confia que les serioses advertències de la majoria de països de la **CE**, especialment **Alemanya**, i dels **EUA**, sobre les conseqüències econòmiques i polítiques, podrien aturar la repressió "manu militari" de la secessió de les dues **Repúbliques**. Si l'acció militar va endavant, la **CE**, la **CSCE** i els **EUA** podrien arribar al reconeixement de la sobirania de les dues **Repúbliques**. A **Ljubljana** hi ha el temor d'una acció militar contundent. Tanmateix ahir a la nit semblava que bona part de les tropes de l'exèrcit federal es retiraven a les seves casernes, i militars d'alta graduació havien manifestat el seu suport al president **Mesic**. **Blagoje Adzic**, cap de l'Estat major iugoslau, serbi, així com el 80% de l'oficialitat, està disposat a mantenir la unitat de la **Federació** sigui com sigui.

Londres: fracassen les converses de pau a l'Ulster

Així ho ha anunciat el secretari d'Estat britànic, **Peter Brooke**, que havia aconseguit reunir a protestants i catòlics per parlar de la pau a l'**Ulster**. Tot i sentir-se decebut ha manifestat la seva decisió de relançar, a partir de la tardor, les converses entre protestants i catòlics; també el govern irlandès s'ha manifestat favorable a aquesta iniciativa.

Beirut: l'OAP resisteix

Tot i que els caps de l'exèrcit libanès dimarts ja cantaven victòria, el fet és que diverses posicions palestines establertes al sud del país continuaven ahir plantant cara a les tropes de l'exèrcit libanès. Les morts es calculen en més de 30, i els ferits en més de 100. La gran qüestió és la franja d'uns 1000 km., dita de seguretat, ocupada per **Israel**; els palestins no volen quedar desarmats amb els israelians a l'esquena.

5, divendres

Ljubljana: Eslovènia rebutja l'ultimàtum del Govern federal

El president eslovè, **Milan Kucan**, rebutjà anit categòricament l'ultimàtum presentat per la presidència federal col·legiada iugoslava pel "restabliment immediat de l'estat original en les fronteres de la **República Socialista Federativa de Iugoslàvia**", el més tard el 7 de juliol a les 12 hores. El president eslovè ha dit en una al·locució difosa per la televisió eslovena que "no pot haver-hi diàleg sota amenaces, i que els eslovens s'han demostrat capaços de defensar la seva sobirania". Per altra banda, el cap del govern federal **Ante Marcovic** assegura que no estava al corrent de la decisió de l'**Estat Major** del comandament suprem d'utilitzar l'exèrcit tal com va fer-ho a **Eslovènia**...

Beirut (Líban): fi de la presència militar de l'OAP

Després de quatre dies de combats, l'exèrcit libanès ha aconseguit desallotjar de les seves posicions els palestins, els quals es resistien tenaçment. El govern libanès ha pogut així fer desaparèixer "l'ombra d'un Estat dintre l'Estat". El govern ha actuat amb el suport de **Síria** i dels **Estats Units**. Però ha calgut a més de la força de l'exèrcit una intensa activitat diplomàtica per arribar a un acord amb **Iàsser Arafat**.

Sud-àfrica: el C.N.A. disposat a arribar a un acord sobre un Govern de transició

En una conferència de premsa a **Durban**, on s'està celebrant la 48 conferència nacional del **Congrés Nacional Africà**, **Chris Hani** afirmà que la posada en marxa d'un **Govern** interí a **Sud-àfrica** no era una exigència "absoluta" del moviment negre. Altres organitzacions com les zulús (**Inkhata**) sembla que estan disposades a un compromís amb el cap del **Govern**, **De Klerk**.

6, dissabte

La Haia: els Dotze ajornen pronunciar-se sobre Eslovènia i Croàcia

La **Comunitat Europea** no reconeixerà, de moment, la independència d'**Eslovènia** i **Croàcia**. Tanmateix, "reconsiderarà" la seva posició actual si es produeix un trencament de l'alto-el-foc o una acció unilateral. Mentrestant, l'anomenada "troika" comunitària va fent de llançadora entre **Zagreb** i **La Haia** per intentar facilitar el diàleg entre les dues parts. Per altra banda, el primer ministre eslovè **Lojce Peterle** recordà ahir, en arribar a **Brussel·les**, que "si **Europa** hagués pres una actitud diferent, s'hauria pogut evitar la guerra" i que si **Europa** es decideix a reconèixer **Eslovènia** les coses seran molt més fàcils.

URSS: alarma del PCUS per la creació del Moviment Democràtic

El **Comitè Central** del **PCUS**, en un comunicat difós ahir, adverteix als seus afiliats que la creació del **Moviment Democràtic** "pretén provocar una escisió en el Partit". Els observadors creuen que la sortida del **PCUS** d'**Eduard Xevardnadze** per integrar-se al nou moviment obligarà **Gorbtxov** a accelerar el procés de reforma interna del **Partit** per evitar noves desercions. L'allau de crítiques de la premsa oficial contra **Xevardnadze** i **Iacovlev**, els líders del **Moviment Democràtic**, no poden evitar que el president de l'**URSS** mostri la seva satisfacció per la nova alternativa. L'embolic rus és cada dia més difícil.

Líban: el Govern demana ajut als EE.UU. per forçar la retirada d'Israel

El **Govern** libanès, després de fer-se amb el control de la zona ocupada pels refugiats palestins, ha demanat ajuda als **EE.UU.** per forçar la retirada incondicional israeliana de la franja "de seguretat" que ocupa al sud del país, d'acord amb el que exigeix la resolució 425 de l'**ONU**. **Iàsser Arafat**, que s'ha resignat a reconèixer el dret libanès de desarmar els palestinos, reclama el mateix sobre **Israel**.

Audiència de la Reina a una comissió internacional, presidida per Sigfrid Koesler, amb motiu del XXV aniversari dels Pueri Cantores d'Espanya

Un grup de nois de Txernòbil, procedents de Rússia, arribaren a l'estació de Sants de Barcelona per passar uns dies de vacances a Catalunya

Tot i les advertències internacionals, Israel continua la seva política d'assentaments. Ariel Sharon, ministre de l'Habitatge, inaugurant un nou veïnat de cases

7, diumenge

Belgrad: el president serbi, Milosevic, prepara el seu poble per a la guerra

El president **Sloboden Milosevic** va fer ahir una crida al poble serbi perquè es prepari per a la guerra, trencant el clima d'optimisme que s'havia produït a **Eslovènia** després de l'alto-el-foc. **Milosevic** va fer aquesta crida després del rebuig per part eslovena de complir l'últimàtum de **Belgrad**. Mentrestant els països occidentals continuen les gestions diplomàtiques cercant una solució al conflicte. També els ministres d'**Afers Estrangers** dels països fronterers amb **Eslovènia** (**Itàlia**, **Àustria** i **Hongria**), es reuneixen a **Budapest** amb el mateix fi.

Estats Units: comença la campanya electoral presidencial

A més d'un any de les eleccions presidencials, els grans partits ja comencen a mobilitzar-se. Els demòcrates investiguen la campanya electoral de **Reagan** (la de l'any 1980) per escatir si hi ha responsabilitats sobre el retard d'alliberament dels ostatges a l'**Iran** per facilitar la primera elecció. **Reagan** ha respost autoritzant, des del seu retir, la revisió dels arxius fins ara secrets. Els demòcrates volen utilitzar el cas **Sununu** per acusar el govern de corrupció, i també el cas de l'empresari àrab **Ysham Barbouti**, establert als **EE.UU.**, que va fabricar armes químiques per vendre a l'**Iraq**. Com en totes les eleccions, tot és bo per desacreditar el contrari.

Nova York: Saddam Hussein es compromet a col·laborar amb l'ONU

El **Consell de Seguretat de les Nacions Unides** decidí esperar fins demà per tal que el president iraquià compleixi la seva promesa de facilitar la tasca d'inspecció als experts de l'**ONU** enviats a l'**Iraq** per verificar la capacitat química i nuclear de **Bagdad**. **Saddam Hussein** va prometre per carta a **Pérez de Cuéllar**, **Secretari General de les Nacions Unides**, que facilitaria la tasca als experts de l'organització mundial.

8, dilluns

Belgrad: continua la tensió al vesper balcànic

A **Eslovènia** va transcórrer el dia d'ahir en una tensa calma pel termini fixat per la presidència col·lectiva iugoslava perquè cedís el control dels passos fronterers. A la veïna **Croàcia** hi va haver forts enfrontaments entre serbis i la policia croata.

Mentrestant, el govern italià prepara mesures per fer front a una eventual allau de refugiats eslovens. **Belgrad** protesta contra la que qualifica de descarada ingerència austríaca, i el ministre d'**Afers Estrangers d'Espanya** diu que "no es pot obligar a viure junts a aquells que no ho desitgen".

Iraq: el dictador continua la purga d'enemics

Hussein va ordenar l'execució de divuit alts caps militars que més o menys havien mostrat la seva disconformitat amb el règim. Per humiliar-los més, els va fer penjar quan, com a militars, els corresponia ser afusellats. **Saddam Hussein** vol mantenir-se sigui com sigui en el poder, i fa molt difícil que els greus problemes interns trobin l'adequada solució.

Jerusalem: no a la retirada israeliana del Líban

El ministre de **Defensa** israelià, **Moshe Arens**, va desmentir ahir que el seu govern contempli la retirada d'efectius militars de la "franja de seguretat" del **Líban**. Aquest desmentiment ha estat provocat pels insistents rumors sobre una eventual retirada si **Síria** impedis qualsevol incursió armada en territori israelià. De fet, tant **Arens** com el ministre d'**Afers Estrangers**, **David Levy**, criticaren molt durament les autoritats de **Damasc** deixant molt clar que no tenen cap intenció de negociar amb **Síria** sobre la qüestió del **Líban**.

9, dimarts

Ljubljana: acord de pau

Ahir, a la matinada, després de setze hores de negociacions a les illes **Brioni**, s'arribà a un acord de pau entre eslovens, croats i els representants de la presidència federal de **Belgrad**, sota els auspicis de la troika comunitària. Els punts principals són: 1.- Respecte al dret d'autodeterminació dels pobles de **Iugoslàvia**. 2.- La data límit per iniciar les converses sobre el futur de **Iugoslàvia** és l'1 d'agost. 3.- L'autoritat sobre les forces armades pertany a la presidència iugoslava. 4.- Totes les parts implicades han de renunciar al recurs a la violència. Els dirigents d'**Eslovènia** han manifestat la seva satisfacció per aquesta **Declaració de Principis**. La **CE** s'ha compromès a una supervisió de la situació amb la creació d'una comissió de control.

Pretòria: continua l'entesa política

Tothom veu amb molts bons ulls l'esforç que s'està portant a terme per desmantellar el règim de segregació racial. El ministre britànic d'**Afers Estrangers**, en la seva visita a **Sud-àfrica**, ha elogiat la reforma política. També ha tingut bona acceptació per part de tothom la moderació del **Congrés Nacional Africà** que ha formulat un pla d'aixecament de sancions en tres etapes: 1.- Aixecament de totes les sancions internacionals contra **Sud-àfrica**, una vegada s'hagin alliberat tots els presos polítics, s'hagi permès el retorn dels exiliats i s'hagi posat fi a la violència en els guetos. 2.- Un cop instaurat un govern de transició, represa de totes les activitats en el camp econòmic, comercial i financer. 3.- Suspensió dels embargaments de petroli i armes, després de promulgar la nova **Constitució** i celebrar eleccions lliures.

Antananarivo: creixent pressió al règim de Ratsiraka

La capital de **Madagascar**, que ja es trobava paralitzada per una vaga general, ahir fou sacsejada per una gran manifestació (400.000 persones). Tota aquesta agitació socio-política és per demanar la dimissió del president **Ratsiraka** i la supressió de la **Constitució Socialista**.

Democràcies hipòcrites

La situació política al centre d'Europa ha posat de manifest d'una manera contundent dues coses ben concretes. Primera, que des de la Segona Guerra Mundial, que havia establert unes fronteres i una situació políticament estable de guerra freda, tot torna a ser discutible: fronteres i equilibris. Segons, que els països de règim comunista que han accedit a la llibertat amb l'enfonsada d'aquests règims totalitaris, ara volen fer ús d'aquesta llibertat recuperada, i que no estan disposats a atendre suposades raons de prudència definides pels països de l'Europa occidental.

I sobretot no les poden atendre perquè els països europeus del bloc occidental, sota la demanda de prudència a favor de la construcció d'una Europa unida, amaguen hipòcritament els seus temors als processos democràtics de rejueniment de les velles estructures estatals a l'interior mateix de les seves fronteres. Així, si **Croàcia** i **Eslovènia**, posem per cas, atenguessin les demandes de paciència de la Comunitat Europea, de fet no solament traïrien la voluntat popular i sobirana del seu poble, sinó que a més traïrien els moviments nacionalistes del conjunt d'Europa.

No deixa de ser curiós que després de tants anys de menystenir els moviments que reivindicaven l'emancipació nacional de molts territoris europeus, de considerar-los en procés de desaparició, ara resulti que fan por. S'al·lega que quasi cent cinquanta petits territoris a Europa tenen pendents demandes nacionals, en un intent de barrejar fenòmens completament diversos i crear confusió. De ser residuals i insignificants, han passat a ser temuts pels grans estats consolidats.

Ja és molt que de la simple ignorància del fet s'hagi passat a exagerar les conseqüències, suposadament nefastes, d'alguns processos d'autodeterminació. Però no ens hauríem de deixar enganyar. L'Estat francès tem, per exemple, la independència de **Còrsega**, però és que ni tan sols reconeix que sigui un "poble" diferenciat. A Catalunya hem d'esperar deu anys de govern del senyor **González** per escoltar que la gran novetat és que ara reconeixrà el "fet diferencial" català. I així, successivament.

És la insensibilitat dels Estats cap a les diferències nacionals allò que crea la necessitat de l'autodeterminació i la independència. I és d'això que plora la criatura.

■ Salvador Cardús

Els astres i l'astrofísica

*El cel parla de la glòria de Déu,
l'estelada anuncia el que han fet
les seves mans.*

(Salm 18)

6. La troballa de Plutó, el planeta més llunyà del Sol

Descartada l'existència de l'hipotètic Vulcà, és Mercuri el planeta més proper a l'astre central del sistema solar. Els tres següents, Venus, Terra i Mart, formen amb ell el grup dels quatre planetes tel·lúrics, mentre que Neptú, Urà, Saturn i Júpiter, en ordre invers d'allunyament del Sol, són el grup dels gegants o jovians, separats dels tel·lúrics pels asteroides. Ha quedat clar que les anomalies del moviment de Mercuri no eren degudes a cap planeta més pròxim al Sol. Ara bé: les de Neptú què? No seran causades per un de més llunyà? Heus aquí l'interrogant que es plantejaren els astrònoms de finals del segle passat. Però aquesta vegada la resposta seria afirmativa. La Història de com s'hi arribà no és pas curta. En farem un petit resum:

Lowell i Pickering foren els primers investigadors

Cinc anys després del descobriment de Neptú hi hagué la falsa alarma: **James Ferguson** de l'Observatori Naval dels Estats Units, estudiant el moviment de l'asteroide Higeia entre les estrelles n'assenyalava una que no figurava en els mapes oficials. L'anglès John R. Hind ho notà advertint que podia tractar-se d'un nou planeta llunyà. La decepció vingué uns anys més tard: Peters demostrà el 1879 que es tractava d'un error.

Dos astrònoms americans **Percival Lowell (1855-1916)** i **William H. Pickering (1858-1938)** provaren de trobar per càlcul el planeta més allunyat que Neptú, però les irregularitats del moviment d'aquest eren tan tènues que deixaven un marge molt ample per a la solució. Ni era tampoc suficient el mètode indicat pel francès **Nicolas-Camille Flammarion (1842-**

1925) d'estudiar les pertorbacions de les òrbites dels cometes. La indeterminació dels càlculs ara tan gran que els resultats de Lowell no s'assemblaven amb els de Pickering.

Lowell aleshores es decidí a fer servir l'observació més que el càlcul. Va començar la recerca del planeta X, com l'anomenaren de moment, el 1905 des de l'observatori que ell havia fundat a Flagstaff (Arizona) el 1894. Dos anys sencers va dedicar a aquest objecte: prenia fotografies d'una regió del cel, repetia l'operació uns dies després i comparava els dos clixés per veure si algun puntet lluminós s'havia mogut gens. Amb aquest sistema va descobrir uns quants asteroides i alguns cometes, però del planeta X res de res. Ho hagué de deixar córrer. Però, tossut com era, va tornar-hi el 1914 amb clixés fotogràfics més sensibles, i continuà aquell treball infructuós fins al 1916, any en què el sorprengué la mort.

Els astrònoms de Mont Wilson decidiren el 1919 fer servir els càlculs de Pickering en comptes dels de Lowell per a orientar la recerca del planeta X, i també hi fracassaren.

És C. Tombaugh qui trobà el que es buscava

Clyde William Tombaugh va néixer el 1906 en una granja d'Illinois. Tenia dotze anys quan un oncle seu li deixà veure la Lluna amb un petit telescopi que tenia. Això entusiasma tant el vailet que es posà a comprar llibres d'astronomia i a llegir tot el que trobà sobre el tema a la biblioteca local. A l'any següent ja es construïa ell mateix un telescopi, i més tard un altre de més perfecte amb peces velles de maquinària de

la granja. El seu pare li havia dit que no tenia diners per pagar-li els estudis i que s'apanyés com pogués. Amb l'estri que s'havia construït observà els planetes molt detalladament i el 1928, quan ja tenia 22 anys va enviar a l'observatori Lowell de Flagstaff uns croquis de Mart perquè li'n donessin l'opinió. El director **Vesto M. Slipher** trobà allò tan simpàtic que li oferí una plaça d'ajudant del personal tècnic, cosa que el nostre xicot va acceptar encantat.

Poc després s'incorporava a l'equip de recerca del planeta X. Treballar de nit amb el cel serà a l'hivern no és gaire agradable a Flagstaff; el termòmetre baixa sempre uns quants graus sota zero i la cúpula de l'observatori no admet que s'hi posi calefacció perquè l'aire calent, en contacte amb la cúpula, originaria distorsions de la visió, faria ballar els estels. Doncs bé, el nostre jove hi començà a treure fotografies a les nits del mes de gener del 1930, de la regió corresponent a la constel·lació de Gèmini, tot tremolant de fred per molt enfundat que estigués en la roba més gruixuda que tenia. El mètode que seguia per veure si hi havia alguna estrella que es movia era el de "comparació de visió simultània": s'enfoquen una sobre l'altra dues fotografies estel·lars idèntiques, però preses a dies de distància, alternant ràpidament, ara l'una ara l'altra, i si hi ha un estel que no és exactament al mateix lloc sembla que faci un saltiró, cosa que delata el seu caràcter d'estrella mòbil, o sigui de planeta.

De les fotografies preses que anà estudiant el 18 de febrer en trobà dues que presentaven en l'alternància aquella un petit moviment d'un dels seus puntets lluminosos: serà un asteroide? No ho sembla, el seu moviment és massa petit,

és a dir massa lent, ha de ser un planeta! Emocionadíssim comunicà la troballa al seu superior immediat i tots dos junts anaren a comunicar la troballa al director. Slipher va recomanar cautela abans de donar la notícia. Es van treure fotografies d'aquell indret del cel durant un mes fins que ja no hi hagué lloc a dubte: la troballa del planeta X es feu pública el dia 13 de març, data en què P. Lowell hauria complert 75 anys.

Quin nom posar al nou planeta? S'escolli Plutó per dues raons: perquè el nom del déu de les tenebres era el més apropiat per a un astre que gira tan lluny del Sol que es pot dir que sempre és a la fosca, i perquè les dues primeres lletres de Plutó coincideixen amb les inicials de Percival Lowell, fundador d'aquell observatori i buscador incansable d'aquell planeta que ara s'acabava de descobrir.

Però Plutó tenia unes característiques molt diferents de les previstes per Lowell: òrbita molt excèntrica i molt inclinada, més petit del que suposava i molt pròxim a Neptú, tant que fins i tot arriba a apropar-se al Sol més que no pas aquest a temporades. Tot això ha fet pensar als astrònoms que no és un autèntic planeta, format com tots els altres d'aquella nebulosa primera que originà tot el sistema solar, sinó un astre errant caçat per la força gravitatòria del Sol.

Mentrestant Tombaugh rebé el premi d'una beca per a la universitat de Kansas. Per fi podia estudiar la carrera que tant el fascinava! Obtingué la llicenciatura el 1936 i el títol de "master" el 1939.

■ **Francesc Nicolau**

Professor de la Facultat de Filosofia de Catalunya

"Els Seminaristes de Missions també són Seminaristes nostres"

OBRA DEL CLERGAT NADIU

AL TERCER MÓN, prop de 82.000 seminaristes joves es preparen, en els Seminaris, per servir els seus pobles, ajudats per les OBRES MISSIONALS PONTIFICIES. També s'ajuda els noviciants femenins i masculins de Missions.

Enguany els nostres donatius van dirigits especialment als seminaris majors: "Bon Pastor" de Bengela (Angola); "Esperit Sant" d'Antioquia (Colòmbia); "Sant Josep" de Rangoon (Birmània) i "Nostra Senyora de Kandy" (Sri Lanka).

Està comprovat que l'ajuda als Seminaris és la millor inversió en favor del TERCER MÓN.

- UNA BECA de 300.000 ptes. facilita sis anys d'estudi.
- MITJA BECA de 150.000 ptes. facilita tres anys d'estudi.
- UN CURS SENCER per 50.000 ptes.

PER A INFORMACIÓ I DONATIUS: Dirigiu-vos a les Delegacions diocesanes de Missions de Catalunya:

08002 Barcelona
C/. Bisbe Irurita, 5

17004 Girona
C/. Albareda, 15

43003 Tarragona
Pla del Palau, 2

25280 Solsona
Bisbat

25002 Lleida
Plaza de Sant Josep, 2º 1º

25007 Seu d'Urgell
Bisbat

08500 Vic
Seminari diocesà

43500 Tortosa
Bisbat

Fundació Privada Gràcia

Un Centre assistencial per a persones grans i desvalgudes

"Han passat els anys i els cabells s'han tornat blancs, han après a madurar el temps i la vida; amb tot, els records bons i durs es barregen i donen als seus ulls bellesa i tristesa emmarcades de silenci... han passat els anys" —escriu el poeta— respecte als ancians. La nostra cultura no valora la vellesa, ja que ha fet un culte de la joventut, la velocitat i la bellesa física, i no valora la tendresa, la paciència, la saviesa.

Encara és més greu que en el nostre país faltin centres assistencials per als ancians i, en alguns casos, els que hi ha no ofereixen prou serveis per la Tercera Edat. A la ciutat de Barcelona el problema és greu i actual. Com que els centres públics no donen l'abast, han sorgit algunes iniciatives privades que complementen el panorama d'atenció a la vellesa. La Fundació Privada Gràcia és un d'aquests centres privats que funciona de dia i que atén persones de la Tercera Edat amb dificultats econòmiques, que no cobren cap subsidi o màxim el FAS, que estan soles o necessiten atencions especials.

Rosa Margarida Sants Gratacós dirigeix la Fundació Privada Gràcia. Casada i amb cinc fills, confessa que per crear aquest centre "vaig estar influïda per la situació d'una tieta que estava sola i que havíem de rentar, de donar-li el menjar i d'atendre en tots els sentits. Aquesta situació em va fer pensar que molts ancians es troben així i no tenen ningú que els atengui... De manera que havíem de fer alguna cosa". I continua: "Al principi vam tenir moltes dificultats quan oferíem la possibilitat de crear un centre d'atenció a la vellesa. Per tot arreu ens demanaven títols i més títols que no posseïem, nosaltres oferíem experiència i afecte. A la fi es va poder solucionar. Actualment el centre treballa coordinat amb Caritas, Caritas parroquial del sector i l'Ajuntament."

Acol·lir els qui més ho necessiten

Rosa Margarida Sants s'expressa amb vivesa i entusiasme, parla molt segura dels temes que afecten els ancians, fruit del seu coneixement personal: "Funcionem des de fa 4 anys; les edats que acollim amb preferència és entre els 82 i els 90 anys; hi ha un total de 39 persones, 22 de les quals es queden a dinar. Dos o tres dies la setmana preparem unes bosses de menjar perquè els avis se les enduguin a casa i puguin alimentar-se. A alguns els fa vergonya que els vegin amb la bossa, ja que la gent a cops és cruel i els assenyala o menysprea.

A més, molts havien gaudit d'una posició còmoda, havien viscut amb xofer, havien estiuat a França i... ara han de passar amb 29.000 pessetes al mes. També s'hi ajunten problemes de maltractament per part dels propis fills o de la parella." —Sospira—. "La veritat és que són pobres del tot, fins i tot han agafat una por profunda a la vida, perquè els ha maltractat... Al principi, quan comencen a venir al centre ploren perquè han d'estar aquí. Quan s'hi

acostumen, ploren perquè han de marxar. Tenen por de tot".

Encara són útils

"Malgrat no tenir diners —explica la directora de la Fundació— volen col·laborar en allò que poden; a vegades posen en una guardiola 8 pessetes, 25 pessetes o 20 duros, no els agrada que els ho regalin tot. I d'aquí surten diners per completar una excursió, alguns regalets, celebracions de sants o d'aniversaris, en total surten unes 500 pessetes."

A mesura que avança la conversa, Rosa Margarida Sants va desgranant actituds i fets de la quotidianitat d'aquests ancians que passen bona part del seu temps al centre: "Els agrada sentir-se útils, perquè ho són, i si algun company cau malalt, els altres van a visitar-lo. També cada any surten de vacances; enguany anirem 15 dies a Salou, i els fa molta il·lusió."

Tanmateix són grans i existeix l'altra cara de la moneda: s'obliden de les coses, a vegades s'enfaden sense motiu i si cauen malalts, hem d'acompanyar-los a les clíniques, perquè l'assistència als hospitals està malament, se'ls treuen una mica de sobre, fallen lliis, però ells no tenen qui els atengui... També hem de vigilar la seva medicació, sovint s'obliden de l'ordre en què han de prendre un medicament i de les dosis.

Crec —afegeix preocupada— que s'han de crear molts centres a les ciutats sense ànims de lucre per atendre la vellesa. El que perjudica molt l'assistència social són les batalletes polítiques que es fan entre les Institucions. També és cert que en alguns llocs públics si els ancians no van acompanyats no els atenen gaire bé.

Molta gent solidària

—Teniu voluntaris a la Fundació?

—Voluntaris, molts —afirma—, uns 17, i la Creu Roja ens cedeix un autocar 4 hores a la setmana, la gent col·labora molt. De la gent que treballa al centre, dues persones, la cuinera i la dona de la neteja, cobren un sou, i a més a més tenim un xofer que va a buscar i torna els avis a casa amb un autocar.

—Quins serveis ofereix la Fundació?

—Els serveis que es donen són: el dinar, la bugaderia, higiene personal, perruqueria, barberia, manualitats, labors, modisteria, televisió, vídeo, biblioteca, premsa i revistes, jocs, gimnàstica-ioga, excursions, cuina i bingo. A més cada setmana hi ha la visita d'un metge i d'un podòleg. El centre està obert

Al centre s'organitzen excursions

de dilluns a divendres des de les 11 del matí a les 7 de la tarda.

Per cert, —afegeix divertida— en el Bingo els regals que oferim són senzills, perquè ningú no se senti malament: unes mitges, colònia,

figuretes... hi juguen un cop a la setmana.

Les persones que sol·liciten acolliment en aquest centre han de presentar-se a la Fundació amb un volant lliurat per les assistents so-

cials de Caritas, Caritas parroquial del sector o de l'Ajuntament. El centre es manté per les aportacions privades i per les subvencions de les Institucions Públiques.

Acabem l'entrevista visitant la torre on hi ha aquesta Fundació. En marxar, Rosa Margarida Sants em diu: "Un altre tema preocupant és el problema de l'habitatge i que visquin en una casa amb condicions. Molts dels ancians no encenen el llum o el gas per no gastar i no poden fer reformes al pis antic on estan... Tanmateix —i fa un gest d'un cert cansament— les millores en el servei social van molt lentes... massa lentes".

■ Núria Oriol Palarea

FULLS CULTURALS

L'amenitat i l'interès
al servei de la sana doctrina

Fulls Culturals

és un instrument eficaç, econòmic, còmode i atractiu per a l'apostolat.

Fulls Culturals

és una publicació creada, escrita i impresa PENSANT EN EL POBLE.

Fulls Culturals

Full setmanal doble, a dos colors. Mida 21 x 16.

SUBSCRIPCIÓ MÍNIMA: 10 exp. setmanals.

Preu: 8 pessetes exemplar.

Orientació Religiosa

Excel·lent complement de la predicació pastoral

Per la seva notable presentació, el text evangèlic i comentaris perfils del santoral al ritme del temps litúrgic, consultori moral, etc., "ORIENTACION RELIGIOSA" és un full molt adient per ser repartit en les esglésies.

Full doble setmanal, a dos colors, Mida 24 x 17.

SUBSCRIPCIÓ MÍNIMA: 10 exp. setmanals.

Preu: 8 pessetes exemplar.

FACI UNA PROVA - DEMANI ELS EXEMPLARS QUE NECESSITI PER A 4 SETMANES I ELS ELS ENVIAREM GRATUÏTAMENT

SUBSCRIPCIONS

Sr..... Adreça.....

D.P. POBLACIÓ..... Província.....

Se subscriu a:

HOJAS CULTURALES fulls setmanals

ORIENTACIÓ RELIGIOSA fulls setmanals

Les trameses es fan incloent a cada paquet els números corresponents a 4 setmanes.

Com vol que es facin les trameses?

A reemborsament? Per Correu Ordinari? (En aquest cas es cobrarà mitjançant una tarjeta reemborsament cada trimestre).

Comandes: OBRA CULTURAL - Roger de Llúria, 4 - Tel. 318 18 96 - 08010 Barcelona

Durant l'any 1990

13 nous seminaris en els territoris de missió

Segons informes oficials de la Santa Seu, l'any 1990 ha estat testimoni de la creació de 13 seminaris en el territori de missió: dos són seminaris majors per a l'estudi de la filosofia i de la teologia; vuit seminaris menors per a l'estudi del batxillerat o similars; tres són centres de discerniment vocacional. Amb aquestes noves creacions puja a 825 el nombre final dels seminaris existents actualment a missions. D'aquests, 148 són seminaris majors i 577 seminaris menors. A aquestes referències cal sumar-ne d'altres molt significatives: després algun temps d'inactivitat, motivada per les circumstàncies del país, han reprès el seu treball tres seminaris: el de Ndalatando, a Angola; el de Sant Lluís, al Senegal; i el de Bethedem, a Sud-àfrica. El còmput total dels nois i joves que es preparen en aquests seminaris és de 73.451, dels quals 22.300 són seminaristes majors. Amb la suma dels candidats a la vida religiosa se supera ja el total de 82.000 que venia sent habitual en les informacions de l'"Operació Primavera" de l'Església.

Més de 1.500 nous sacerdots

Durant l'any 1990 reberen l'ordenació sacerdotal en els territoris de missió 1.509 joves. Àsia ha conegut 676 ordenacions; Àfrica, 648; Oceania, només una. En els territoris missionals d'Amèrica llatina al quals extén la seva ajuda l'"Operació Primavera" de l'Església, s'han enregistrat 169 ordenacions de sacerdots. En les regions qualificades de missionals a Europa —com Albània, per exemple— hi ha hagut 15 ordenacions. Tota aquesta floració vocacional ha estat sostinguda amb més de 50 milions de dòlars, fruit de la generositat dels catòlics d'arreu del món. Cal advertir, tanmateix, que aquestes sumes, importants per elles mateixes, no cobreixen —ni molt menys— totes les necessitats.

Vers els 10.000 novicis i novícies

A nou mil cinc-cents trenta-sis s'eleva el nombre de joves d'ambdós sexes del Tercer Món que es preparen actualment en els noviciats per a ser religiosos i religioses, membres de congregacions

Les vocacions augmentaran els propers anys

internacionals o de congregacions de fundació recent en els mateixos territoris de missió. Les Esglésies d'Àsia compten actualment amb 1.667 novicis i 4.133 novícies. Les Esglésies d'Àfrica tenen avui 1.099 novicis i 2.308 novícies. El nombre baixa molt a Oceania amb només 52 novicis i 64 novícies. Pel que fa a Llatinoamèrica l'estadística de 20 novicis i 193 novícies només té en compte els territoris a càrrec de la Congregació per a l'Evangelitització dels Pobles que són, en general, aquells en els quals és més recent i menys implantada la presència de l'Església.

Tots els novicis i novícies són atesos amb ajuts de l'"Operació Primavera" de l'Església.

Cal ampliar el seminari

En els seus dotze anys d'exis-

tència, el seminari major de Sant Joan Baptista de Ouagadougou ha rebut 382 candidats al sacerdoci procedents de les diòcesis de Burkina-Faso. La seva creació es remonta a l'any 1977, en uns locals provisionals. Per a l'any següent el nombre dels seminaristes ascendia a 43. L'any 1979 va poder traslladar-se el seminari als seus edificis definitius. Els alumnes eren ja 47 i 6 els professors. Any rera any va anar augmentant el nombre de joves que desitjaven formar-se per ser

sacerdots. En el curs 89-90 s'arribà a la xifra de 72. El seminari no tenia capacitat per a més en els tres edificis amb que compta en l'actualitat. Aquesta floració de vocacions suscita espontàniament l'agraïment a Déu, però obliga a pensar en un quart edifici perquè les vocacions continuen afluïnt nombroses i tot fa preveure que seguiran augmentant en els anys successius.

■ C.C.

Els seminaris asiàtics estan plens

VIVÈNCIA

—Àvia, puc venir amb vosaltres?

Això m'ho deia en Llibert, quan va veure que me n'anava a missa amb les seves cosines.

—Pregunta-ho als teus pares —li vaig respondre.

Els li varen donar permís i ell, tot content, es va unir al nostre grup i va anar amb nosaltres a l'església.

Vet aquí que va arribar el moment d'anar a combregar i...

—No puc anar-hi?

—No, primer has de fer la primera comunió —li explica la seva cosineta.

—Doncs, quan acabi la missa, aniré a parlar amb el capellà.

Efectivament, quan el senyor rector es retirava de l'altar, en Llibert, seguit de la seva cosina, empenia el seu seguiment fins a la rectoria. Entretant, els altres ens esperàvem a fora.

—Què t'ha dit?

—M'ha dit que això ho he de parlar amb els meus pares.

Això succeïa l'estiu passat. El meu nét, que no havia estat batejat encara, ha anat a catequesi durant tot aquest curs; el tretze d'abril va rebre el sagrament del baptisme, junt amb el seu germà de cinc anys i molts d'altres nens i nenes, petits i grans; i el diumenge, dotze de maig, va poder rebre la seva primera comunió.

Diu que vol continuar anant a catequesi perquè s'hi troba molt de gust i li agrada tot el que li expliquen. Jo, ja podeu comptar que també ho desitjo ferventment.

No parlo dels meus sentiments, perquè crec que són fàcilment imaginables i si m'ha semblat oportú explicar-vos aquesta vivència, és perquè a mi m'ha demostrat una vegada més allò que els camins de Déu són infinits i que amb ben pobres instruments, pot fer grans obres.

■ Núria Albert i Montaner

Les petites ciutats desplacen les grans en taxa de criminalitat

La policia de ciutats ba demanat un increment de recursos per fer front al problema de la delinqüència

Segons les últimes estadístiques sobre criminalitat als Estats Units, hi ha més possibilitats de morir assassinat a Memphis o a Saint Louis, ciutats de mida mitjana, que a Nova York. Si bé hi ha dades disponibles per a tots els gustos, sembla que es detecta una tendència a l'alça a la criminalitat en algunes poblacions dels EE.UU. d'entre mig milió i un milió d'habitants.

El cas de Milwaukee ha estat especialment espectacular: la taxa d'homicidis de la localitat va pujar el 126 per cent en els últims cinc anys. La capriciosa brutalitat dels delictes comesos en les grans ciutats s'ha traslladat a petites comunitats que eren envejades per la seva aparent seguretat i civilitat, afirma el setmanari "Newsweek".

La màfia de la droga

Paradoxalment, l'origen d'aquest canvi pot ser en els recents èxits policials en la repressió de la màfia de la droga que "treballa" en les grans ciutats. Els narcotraficants, que cada vegada troben més dificultats per actuar impunement a Nova York o a Los Angeles, han preferit parlar el campament en territoris verges.

El problema és que les comunitats en les quals s'estableixen aquestes màfies es troben indefenses. La policia local no està acostumada a enfrontar-se amb aquests tipus de delictes i els delinqüents operen cada

vegada amb més desvergonyiment. Amb el consum de drogues arriba també la violència juvenil, que s'ha tornat endèmica en les grans àrees urbanes.

País violent

Estats Units és un país violent. Els delictes comesos el 1990 van augmentar un 10 per cent respecte l'any anterior. La força de les autoritats locals i estatals per fer-los front és escassa: els crims són investigats per cossos de policia insuficients, jutjats en tribunals desbordats de feina, i castigats en presons saturades.

El cap de la policia de Kansas City (Missouri), una ciutat de mig milió d'habitants, ha demanat un augment de mil milions de dòlars (més de cent mil milions de pessetes) en els pressupostos federals destinats a la policia local. A Washington no estan disposats a obrir la mà encara que saben perfectament quina és la solució del problema: més recursos i més diners.

La resposta de Washington ha estat rotunda i clara: "La finalitat del programa d'assistència a la justícia federal no és que les autoritats locals i estatals depenguin de contínues injeccions de diners procedents de l'administració federal", ha escrit recentment el fiscal general, Richard Thornburgh.

■ E. P.

Cara i creu dels programes d'Acció Social als EE.UU.

A Wisconsin, 806 mares acol·lides a la beneficència pública no han pogut cobrar els seus xecs mensuals de 120 dòlars perquè els seus fills han fet "campana" a l'escola. A Arkansas, un pare acollit a aquest tipus d'ajuda pública, pot ser multat amb fins a 50 dòlars per no assistir a una de les conferències organitzades pel programa local de beneficència.

Exemples com aquest es multipliquen als EE.UU. i formen part d'un nou estil en els programes d'Acció Social que s'estan adoptant. La idea és aquesta: la causa fonamental de la pobresa no és la manca d'oportunitats sinó la inexistència de pautes de comportament acceptables socialment. L'objectiu d'aquests programes és millorar aquestes

pautes de comportament tot oferint incentius econòmics per al canvi.

"Mentre es rebí un xec del Govern, la persona que el rep té una responsabilitat, un compromís, per treballar o anar a l'escola", afirma el Governador de Wisconsin, Tommy G. Thomson (republicà). Però no és tan clar per als crítics. El "Washington Post" per exemple, considera que aquest tipus de programes posen de manifest el sorgiment d'un "nou paternalisme" en l'estat del benestar.

Els resultats sembla que donen la raó als crítics. Cap d'aquests programes no ha aconseguit, de moment, els efectes que es perseguien. "El problema és que estem enviant

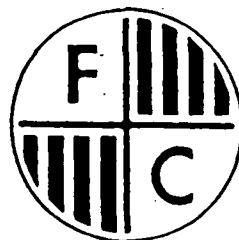
el missatge equivocat", afirma Amitai Etzioni, professor de sociologia de la George Washington University. "El missatge no pot ser: cal que estudiis, si no et multaran. El missatge ha de ser: cal que estudiis perquè és bo per a tu".

■ E. P.

Residència Geriàtrica BON VIURE

Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, control sanitari i teràpia humana. Estades per sempre, i per convalescències. Poques places. Tel. 427 44 53.

LA FEDERACIÓ DE CRISTIANS DE CATALUNYA

aspira a avançar vers un món millor, moralment més sa i socialment més just.

I per això invita el poble català a:

–treballar permanentment pel regnat de la justícia i de la llibertat entre les persones i entre els pobles.

–participar activament a la promoció integral del nostre poble –dins el concepte cristià de la vida– amb el cultiu de la llengua, la família, el treball, el dret, la història, les arts i les ciències.

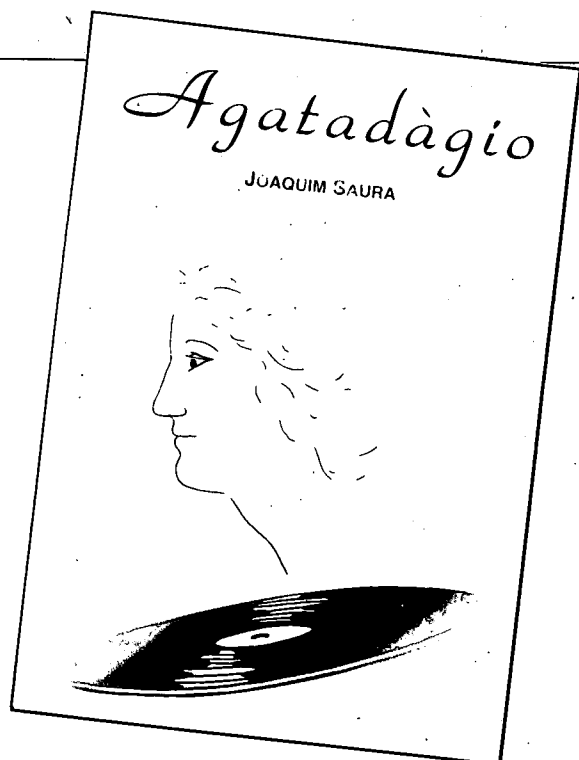
–Fidels al lema: Fem de Catalunya una nació justa i lliure, i dels catalans un poble culte i solidari.

Veniu amb nosaltres!

LLIBRES

LLIBRES

Agatadàgio

El qui va ser professor de Literatura a l'Institut de Lleida, Joaquim Saura, i ha escrit llibres molt interessants sobre els infants, sobretot **Quan els bongós sonaven** (Premi Folch i Torres, 1985), ara ha publicat la novel·la **Agatadàgio**. Una narració on els problemes ideològics de la joventut tenen com a panorama el Pallars Sobirà. Saura ens pinta uns caràcters sense trontolls. Els seus personatges reaccionen com han de reaccionar. Tanmateix, allò que dóna més valor a la seva novel·la és la humanitat, la pietat amb què el nostre autor ha sabut veure els seus protagonistes, sobretot l'inefable Àgata. Ella es pregunta: "L'arbre és més feliç que l'home?, i la pedra més feliç encara, perquè és totalment insensible?"

Saura ha evitat tot colorisme, perquè la forma s'harmonitzi d'una manera absoluta amb la matèria. Però s'endevina, també, que l'autor, amb aquest llibre, s'ha volgut sumar als que, modernament, tornen a la novel·la psicològica i d'interès. I quan narra, la seva catalanitat, els seus trets

de caràcter—bonhomia i franquesa—es reflecteixen en el seu relat i el fan viu, personal.

En **Agatadàgio** és realment l'anècdota allò que dóna més vida a la narració: del seu to mai excessiu i sempre moralitzador. I Saura s'ha valgut de tots els mitjans: explicant en detall com són els personatges. I sap fer passar les coses, vertiginosament, per davant dels ulls. La figura interessant d'Àgata és dibuixada amb una sensibilitat aguda i amb un penetrant coneixement de la psicologia de la noia moderna. És emotiva la pàgina en què Àgata, quan introdueix la clau a la porta per entrar al pis, on no hi ha ningú, un tocadiscos escampa el sonorós **Adagio** i ella pensa: Per què l'Adagio? No oblidem que el novel·lista, en acabar l'obra, consigna uns versos del recordat poeta Màrius Torres: "Oh, música invisible, seguint la teva crida, / qui pogués sublimar-se al gresol del teu cant!".

■ Leandre Amigó

El racisme cromosòmic

JEAN TOULAT. ESOS NIÑOS "ESPECIALES". LA RESPUESTA DEL AMOR Col·lecció Testimonios. Ed. Rialp. Sebastián Elcano, 30. 28012 MADRID. Telf. (91) 467.25.00.

Marsella, 28 de setembre de 1986. Sala de reanimació de la Clínica Bouchard. Un pare de 36 anys, embogit pel naixement d'un fill mongòlic, mata la criatura amb unes tisores. Després explicaria el seu comportament com si fos un "gest d'amor". A la petita làpida del panteó familiar hi ha aquesta dedicatòria: "Al meu amor. Perdona'm Pare". L'autor dels fets va ser absolt per la justícia entre els aplaudiments de la concurrència.

Jean Toulat, periodista i escriptor francès, comença amb aquest relat el seu llibre **Estos niños "especiales"**. La respuesta del amor, editat per Rialp. Plantejat a l'estil del *nou periodisme*, ofereix un bon nombre de testimonis sobre les persones, famílies i institucions que amb esperit de generositat y una gran dosi d'amor atenen els nens afectats per la síndrome de Down. Toulat no amaga el costat obscur del tema: aquest **racisme cromosòmic** que pretén eliminar els mongòlics abans que neixin. Però sobretot mostra la riquesa oculta d'aquests nens, "superdotats de l'amor", que són la font d'alegria a les llars on són acceptats.

A alguns països occidentals s'està produint una preocupant evolució sociològica en relació al mongolisme. El desig pel domini de la procreació està creant una mentalitat insensible que converteix els afectats per la síndrome de Down i per d'altres deficiències psíquiques en els "leprosos dels temps moderns". En ells s'acompleix de manera dramàtica aquest slògan: "Un fill, si el vull, quan el vull i com el vull".

Com a resposta a aquest plantejament, l'autor fa una crida assenyalant que en el fons d'aquestes actituds hi ha un enfocament

ESOS NIÑOS "ESPECIALES"

la respuesta del amor

Jean Toulat

TESTIMONIOS

materialista de l'ésser humà, segons el qual la felicitat consisteix només a tenir més: més salut, més diners, una posició social més elevada... En aquests pressupòsits de normalitat difícilment hi encaixa un nen trisòmic: dèbil, d'aparença estranya i amb diverses limitacions funcionals. I per això, per molts l'anomenat *avortament eugenèsic* o qualsevol pràctica dirigida a eliminar aquestes vides estarien totalment justificats.

El testimoni de Toulat no amaga els problemes que planteja l'educació d'aquests nens trisòmics. Però també mostra com es poden superar amb la fermesa que dóna tenir un sentit transcendent de la vida i arrossegar amb aquest exemple a molts d'altres que estan en la mateixa situació. Així, l'obra de Toulat deixa un pòsit de profunda esperança. Aquests homes i dones, a través del seu treball sacrificat, porten a bon terme una autèntica revolució: la revolució de l'amor.

■ C.C.

SUBSCRIVIU-VOS A CATALUNYA CRISTIANA!

Catalunya Cristiana

València 244, 2n.
08007 Barcelona

Nom Població D.P. Tel.
Adreça
Se subscriu a exemplar (s) ^{català} del setmanari **Catalunya Cristiana**.
L'import anual, 7.800,- ptes. es liquidarà de la forma següent:

☐ domiciliació bancària

(En aquest cas vulgueu emplenar l'ordre de domiciliació)

☐ xec nominatiu

☐ altra forma de pagament (indiqueu-la)

Data.....

Signatura

ORDRE DE DOMICILIACIÓ

Banc / Caixa

Agència.....

Adreça

Senyors,

Els prego que d'ara endavant, fins nou avís, paguin els rebuts que els presentarà **FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA**, amb càrrec al meu ^{compte corrent} _{llibreta} (poseu les dades completes).....

Data.....

Signatura

televisió

Programació del 14 al 20 de juliol de 1991

TV
3

DIUMENGE, 14
10.00 Sardanes
10.15 Club super 3
13.00 Roseanne
13.30 De professió API
14.30 Telenotícies
15.00 El temps
15.05 Club super 3
15.30 La pel·lícula del diumenge(D): «El gran rugib»
17.30 Stingray
18.30 Batman
19.00 Jim West
20.00 Allo, allo
20.30 Telenotícies
20.55 El temps
21.00 Els grau
21.05 Trenta minuts
21.40 Dallas (D)
22.35 Gran estrena - Perry Mason
24.00 Cinema de mitjanit: «L'última bellesa»

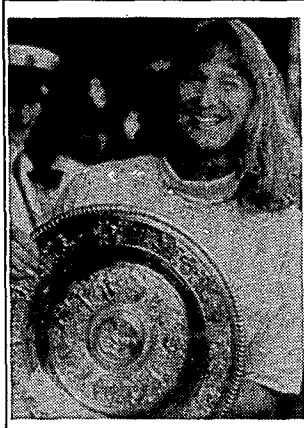
ESPAIS FIXOS DE DILLUNS A DIVENDRES:
10.30 Club super 3
11.30 La senyoreta (D)
13.30 Cos a cos (D)
14.00 T/N Comarques
14.20 Miri, miri

14.30 Telenotícies
15.00 El temps
15.10 Gent del Barri (D)
20.30 Telenotícies
20.55 El temps
21.00 Els grau

DILLUNS, 15
12.00 Sereu campions
12.20 Natura
13.00 Riviera (D)
15.40 Com a casa
16.40 Pel·lícula tarda: «El tatuat»
18.30 Club super 3
20.00 Marc i Sofia
21.15 Betes i films
21.45 Pantalla (D): «Exode»
01.20 Telenotícies
01.45 Cinema de mitjanit: «El culte als morts»

DIMARTS, 16
12.00 Converses sobre Catalunya
13.00 Riviera (D)
15.40 Com a casa
16.40 Pel·lícula tarda: «A pèl de camel»
18.30 Club super 3
20.00 Marc i Sofia
21.15 Amor a primera vista

22.15 El famós Teddy Z
22.50 Quan es fa fosc (D)
23.50 Telenotícies
00.10 Cinema de mitjanit: «L'home que va matar Billy el Nen»

DIMECRES, 17
12.00 Aquest programa
13.00 Riviera (D)
15.40 Com a casa
16.40 Pel·lícula tarda: «Vinga

nois, més fort!»
18.30 Club super 3
20.00 Marc i Sofia
21.20 Cinema 3: «Tucker, un home i el seu somni»
23.05 Informatiu cinema
23.35 Telenotícies
23.55 Cinema de mitjanit: «Tècnica d'un homicidi»

DIJOUS, 18
12.30 Motors a fons
13.00 Riviera (D)
15.40 Com a casa
16.40 Pel·lícula tarda: «Renoi, quina por»
18.30 Club super 3
20.00 Marc i Sofia
21.15 Em cridava, el Senyor?
22.05 Les coses del famosos
22.40 Actual
23.40 Telenotícies
00.05 Cinema de mitjanit: «Reacció en cadena»

DIVENDRES, 19
12.15 Dallas
13.00 Riviera (D)
15.40 Com a casa
16.35 El trànsit
16.40 Pel·lícula: «El meu oncle»
18.30 Club super 3

20.00 Marc i Sofia
21.15 Quart segona
21.45 Canal 12
22.40 L'escorç negre
23.10 L'avi Bernat
23.45 Telenotícies
00.05 Cinema de mitjanit: «La infermera»

DISSABTE, 20
10.00 Sardanes
10.15 Club super 3
13.00 Roseanne
13.30 De professió API
14.00 Betes i films
14.30 Telenotícies - El temps
15.10 Tortugues Ninja
15.45 Tarda de western: «La reina de Montana»
17.25 Sereu campions
17.40 Olívia Molls
18.10 Oh, No!
18.40 Benson
19.00 El pare Dowling
20.00 Allo, allo
20.30 Telenotícies - El temps
21.00 Els grau
22.40 Cine nit: «Poltergeist»
22.50 Cinema de mitjanit: «Phuja roja»
01.00 Cierre

TV
2

DIUMENGE, 14
07.55 Encierros de san Fermin
08.05 Puçastoc
09.00 **SANTA MISSA**
09.45 Faules d'Europa
10.00 Archie i Sabrina
10.30 Cine para todos: «Pimpinela Smith»
12.00 Diumenge esport
14.30 Avanç informatiu
14.35 Diumenge esport
16.25 Avanç informatiu
16.30 Diumenge esport
18.00 Avanç informatiu
18.05 Diumenge esport
19.05 Telefilme
20.00 Teatre: «Caligula»
21.15 L'informatiu cap de setmana
22.00 Tribunal popular
23.00 Un año en la vida
00.00 Cine paraíso presneta: «Pasión bajo la niebla»
01.30 A l'estiu, teatre: «Les noces de Figaro»
04.15 Fin de emisión

ESPAIS FIXOS DE DILLUNS A DIVENDRES:
08.00 Babilònia
09.00 Dibuja 2
11.00 Universidad de verano
16.25 Avanç informatiu
18.30 Avanç informatiu
21.30 L'informatiu vespre

DILLUNS, 15
09.30 Cine para todos: «Las aventuras de Enrique y Ana»
13.00 Bellesa i poder
13.25 Menjar i beure

13.30 Mar endins
14.00 Mikimoto clip
14.30 Història d'una lliga
15.00 Tour de Francia
16.30 Primera sessió: «Rosa de Cimarrón»
18.05 Historias de cada día
19.00 Via olímpica
19.30 Atletismo (Niza)
22.00 Murphy Brown
22.10 La estrella es... Katherine Hepburn: «Mar de hierba»
00.30 Rapido
01.00 Última sessió de cine: «Despiadada»
02.45 Jazz entre amigos
03.45 Fin de emisión

DIMARTS, 16
09.30 Cine para todos: «El último bahuarte»
13.00 Bellesa i poder
13.25 Menjar i beure
13.30 Mar endins
14.00 Mikimoto clip
14.30 Història d'una lliga
15.00 Això no pot fer-se per TV
15.30 Webster
16.00 Tour de Francia
16.30 Primera sessió: «Cabo de Hornos»
19.00 Mec-mec
19.30 Deportes
21.00 Cifras y letra
21.45 Línea-900
22.15 El abogado Matlock
23.25 Eurocops
00.00 Prisma
00.30 Última sessió de cine: «Donde la ciudad termina»

02.00 Fin de emisión
DIMECRES, 17
09.30 Cine para todos: «Earth Star Voyager I»
13.00 Bellesa i poder
13.25 Menjar i beure
13.30 Mar endins
14.00 Mikimoto clip

14.30 Història d'una lliga
15.00 Webster
15.30 Tour de Francia
16.30 Primera sessió: «Cómo atrapar a mi marido»

18.00 Historias de cada día
19.00 Barcelona Olímpica
19.30 Atletismo (Roma)
22.30 Las colecciones de la 2 «Cinemann»
00.00 Documents TV
00.45 Última sessió de cine: «Salomé»
02.00 Teveo de noche
02.30 Fin de emisión

DIJOUS, 18
09.30 Cine para todos: «Earth Star Voyager II»
13.00 Bellesa i poder
13.25 Menjar i beure
13.30 Mar endins
14.00 Mikimoto clip
14.30 Història d'una lliga
15.30 Webster
15.30 Tour de Francia
17.20 Primera sessió: «Soplo salvaje»
19.00 Mikimoto clip
19.30 Deportes
21.00 Cifras y letras
21.45 Los Simpson
22.15 Dijous cinema: «La tienda de los horrores»
00.00 Metrópolis
00.30 Última sessió de cine: «El sol siempre brilla en Kentucky»
02.00 Golf British Open
03.00 Fin de emisión

DIVENDRES, 19
09.30 Cine para todos: «Los cruces en Danger Pass»
13.00 Bellesa i poder
13.25 Profesor Falco
13.30 Història de una lliga

14.00 Tour de Francia
16.35 Primera sessió: «Amor a todo gas»
18.05 Historias de cada día
19.00 Videomix
19.30 Deportes (Hoquei)
21.45 El mirall: «Perdidos en América»
00.30 Última sessió de cine: «La atracción de Filadelfia»
02.00 Deportes
04.00 Fin de emisión

DISSABTE, 20
08.00 Bellesa i poder
09.00 Galeria de personatges
10.00 Archie i Sabrina
10.30 Cine para todos: «El muchacho de Oklahoma»
12.00 Monográfics
13.00 Contrapunt
13.30 Disc català de l'any
14.00 Mediterrània
14.30 L'informatiu
15.00 Ponte las pilas
15.45 Dissabte esport
17.55 Avanç informatiu
18.00 Dissabte esport
17.55 Avanç informatiu
18.00 Dissabte esport
20.00 Cine club: «La miés es mucha»
21.45 L'informatiu
22.00 Juegos sin fronteras
23.30 Narradores
00.30 Camaleó
01.00 Última sessió de cine: «Nocturno: El amor ha mentido»
02.30 Deporte
04.00 Fin de emisión

canal
33

DIUMENGE, 14
14.00 Jazz & Co
15.00 Més enllà del 2000
15.45 Ciptòman
16.00 Esports
19.15 Sessió de vespre: «Represàlia»
21.00 Copa América de Futbol
01.00 Informe mundial CNN
01.45 Bona nit

ESPAIS FIXOS DE DILLUNS A DIVENDRES:
18.00 International Headlines
18.30 Mediterrània
21.25 Mil paraules

21.30 Les notícies amb Josep Cuní
22.00 El temps

DILLUNS, 15
19.00 Star Trek
19.55 Ciptòman
20.00 Tot l'esport
20.20 Els Joves
20.50 Gent del barri
22.10 Converses sobre Catalunya
23.15 Segle XX
00.05 Jazz & Co.
00.25 Copa América de Futbol
02.25 Bona nit

DIMARTS, 16
19.00 Tot l'esport
19.20 Copa América de Futbol
20.50 Super 10
20.55 Gent del barri
22.10 Teatre: «El cavaller de la rosa»
01.30 Bona nit

DIMECRES, 17
19.00 Star Trek
20.50 Lotto 6/49
20.55 Gent del barri
22.10 60 minuts
23.10 Canal 33 presenta: «Cel·luloide perdut»
00.10 Bona nit

DIJOUS, 18
18.30 British Open de Golf
20.00 Copa América de Futbol
22.35 Informatiu cinema
23.00 Fla 33: «Agent especial»
00.20 Bona nit

DIVENDRES, 19
18.30 British Open de Golf
20.00 Tot l'esport
20.55 Gent del barri
22.10 Els intocables
23.10 Tres catorze seize
24.00 Copa América de Futbol
02.25 Bona nit

DISSABTE, 20
14.00 Tennis
16.00 Copa América de Futbol
18.30 British Open de Golf
20.00 Telefilm dissabte tarda: «La rebel·lió de Hadley»
21.35 Lotto 6/49
21.40 Super 10
21.45 Aquest programa
22.10 Thalassa
22.50 Més enllà del 2000
24.00 Planeta terra
00.45 Informe mundial CNN
01.45 Bona nit

TV
1

DIJOU, 14
08.00 Aventura 92
09.00 **TIEMPO DE CREER**
09.15 Concierto
10.00 **EL DIA DEL SEÑOR - SANTA MISA**
11.00 **PUEBLO DE DIOS**
11.30 Informe semanal
12.30 La extraña dama
13.00 Yo compro esa mujer
14.00 Arco de triunfo
15.00 Telediario-1
15.35 Los fruitis
16.00 Sesión de tarde: «El arte de casarse»
17.35 La hora Warner
18.40 El tiempo es oro
19.40 A vista de pájaro
20.10 Los vigilantes de la playa
21.00 Telediario-2
21.30 Juzgado de guardia
22.00 Domingo cine: «Frisante, sin motivos personales»
23.40 Telediario
23.45 Pobre de mí
00.30 Festival de verano

ESPALS FIXOS DE DILLUNS A DIVENDRES:

08.10 Cada mañana
09.00 Avance telediario
10.50 De par en par
11.30 Avance telediario
12.10 Avance telediario
13.00 Teleuna
13.30 Yo compro esa mujer
14.00 L'Informatiu migdia
14.30 Cheers
15.00 Telediario-1
17.25 La tira de aventuras
18.25 Avance telediario
21.00 Telediario-2

DILLUNS, 15
09.05 Los vengadores
09.50 Europa en sus siglos oscuros
12.15 Extraña dama
15.35 La dama de rosa
16.25 El secreto del Sahara
17.55 Aventura 92
18.30 La aventura de crecer
19.00 La palmera
20.10 Los vigilantes de la playa
21.30 Caliente
22.35 Perry Mason
24.00 Diario noche
00.30 Caja de música

DIMARTS, 16
09.05 Los vengadores
09.50 Caja de música
12.10 Extraña dama
15.35 La dama de rosa
16.25 El secreto del Sahara
17.55 Aventura 92
18.30 Tendido cero
19.00 La palmera
20.10 Los vigilantes de la playa
21.30 Locos por la tele
22.30 Sesión de noche
00.15 Diario noche
00.45 **TESTIMONIO**
00.50 Equinoccio

DIMECRES, 17
09.05 Los vengadores
09.50 Art nouveau
12.15 Extraña dama
15.35 La dama de rosa
16.35 Capitan Cook
17.55 Aventura 92
18.30 Con las manos en la masa
19.00 La palmera
20.10 Los vigilantes de la playa
21.30 De carne y hueso
22.00 Falcón Crest
23.00 Grandes relatos
24.00 Diario noche

00.30 A pie de página

DIJOUS, 18
09.05 Los vengadores
09.50 Patrimonio cultural de la humanidad
12.10 Extraña dama
15.40 La dama de rosa
16.25 Capitan Cook
17.55 Aventura 92
18.30 Llave en mano
19.00 La palmera
20.10 Los vigilantes de la playa
21.30 Devórame otra vez
22.15 El primi-juego
22.30 Estrenos TV
00.05 Diario noche
00.35 Glasnost
01.35 Cierre

DIVENDRES, 19
09.05 Los vengadores
09.50 Josep Pla
12.15 Extraña dama
15.40 La dama de rosa
16.25 Capitan Cook
17.55 Los cuentos de Alf
18.30 Seguridad en marcha

19.00 La palmera
20.10 Los vigilantes de la playa
21.00 Noche de humor: «Nido vacío»
22.00 La pasión de Gabriel
22.50 La leyenda de... Onassis
23.50 Diario noche
00.05 Alucine

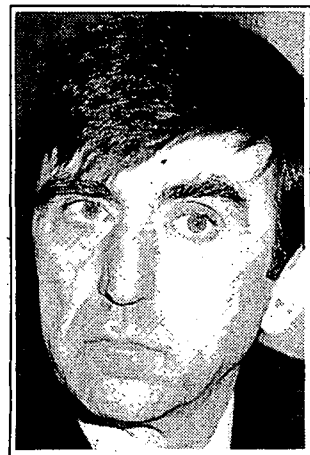
DISSABTE, 20
08.00 Aventura 92
09.00 **ULTIMAS PREGUNTAS**
09.30 Tendido cero
10.00 Concierto
11.30 Devórame otra vez
12.00 Loteria
12.30 La extraña dama
13.25 Yo compro esa mujer
13.55 Rockpop
15.00 Telediario-1
15.35 Alfred J. Kwak
16.00 Sesión de tarde
18.10 Club Disney
20.10 Los vigilantes de la playa
21.00 Telediario-2
21.30 Informe semanal
22.30 Sábado cine
02.00 Cierre

antena
3

DIJOU, 14
08.00 Dibujos animados
09.00 Clásicos familiares
10.30 Salvados por la campana
11.00 Viva la vida
12.00 Noticias
12.05 Peyton Place
13.15 Telecine «14 de julio»
15.00 Noticias
15.30 El príncipe de Bel Air
16.00 Elvis, el rey del Rock
16.30 Caza submarina
17.00 Los gladiadores
17.45 Al sol con...
18.18 La película del domingo «El reparto»
20.00 En el calor de la noche
21.00 Noticias
21.30 Empezar de nuevo
22.00 El gordo
23.00 Noche de lobos «Mordisco mortal»
01.00 Noticias
01.15 Al fin música

ESPALS FIXOS DE DILLUNS A DIVENDRES:
07.15 Colegio libre de

eméritos-aula 3
07.45 Noticias de la economía
08.00 La guardería
10.00 Noticias
10.30 Pasarela
10.30 Pasionaria
11.00 Viva la vida
12.00 Noticias
12.03 Santa Barbara
13.00 Bonanza

14.00 Noticias regionales
14.30 Cosas de casas
15.00 Noticias
15.30 Tan contentos
16.30 Noticias
16.33 Tan contentos
19.00 La merienda
20.00 Chicas con clase
20.30 La ruleta de la fortuna
21.00 Noticias
00.30 Noticias

DILLUNS, 15
16.30 Telecine: «La leyenda del llanero solitario»
21.30 El equipo «A»
22.30 La película del lunes: «Shaft: atropello y fuga»
00.45 Ciclo de cine negro: «Los treinta y nueve escalones»
02.15 Pasarela

DIMARTS, 16
16.30 Telecine: «La ley de Chicago: Blues subterráneo»
21.30 Diamantes

22.30 De tú a tú
00.00 Un diputado fantástico
00.45 Camuflaje
01.30 Hospital general
02.15 Pasarela

DIMECRES, 17
16.30 Telecine: «El experimento Filadelfia»
21.30 El coche fantástico
22.30 «Made in Spain»
00.45 Los invencibles de Nemesis
01.30 Hospital general
02.15 Pasarela

DIJOUS, 18
16.30 Telecine: «Instinto asesino»
21.30 El equipo «A»
22.30 Cinturón negro: «Águila militante»
00.45 Lou Grant
01.30 Hospital general
02.15 Pasarela

DIVENDRES, 19

16.30 Tele cine: «Los superpolicías»
19.00 Los invasores
21.30 El coche fantástico
22.30 La clave
02.30 Cine español: «Busco tonta para fin de semana»
04.00 Oh, video

DISSABTE, 20
08.00 La guardería del sábado
11.30 De tú a tú
13.00 Centímetros cúbicos
14.00 Noticias regionales
14.30 Los héroes de Hogan
15.00 Noticias
15.30 Polvo de estrellas: «La montañera familia Robinson» - «Rescaten al Titánico»
20.00 ENG
21.00 Noticias
21.30 Un hombre con suerte
22.00 Polvo de estrellas: «De presidio a primera página» - «El knock... y cómo conseguirlo» - «Extrañas criaturas»
04.00 Oh video

tele
5

DIJOU, 14
08.00 Dibujos animados
11.00 Pressing catch
11.30 Arco iris
12.00 Matinal de cine: «El tesoro de la diosa de la luna»
14.00 La 5ª Marcha
15.00 Humor amarillo
15.30 Cine fiesta: «Uno rojo división de choque»
Sábados de Humor (Repetición)
20.00 Domingo de acción
21.30 Telecomedia: «Enredos de familia»
22.00 Desde Palma con amor
24.00 Entre hoy y mañana
00.30 Pressing boxeo
01.30 El inspector Derrick

ESPALS FIXOS DE DILLUNS A DIVENDRES:
08.00 Dibujos animados
10.15 Telerromance: «María, María»
12.50 Vacaciones en el mar
13.40 Dibujos animados
14.05 Arnold
14.35 Telerromance: «Inés Duarte, secretaria»
17.15 Misión imposible
18.05 Super Guay
19.30 «Hablando se entienden la basca»
20.00 Apartamento para tres
20.30 Humor amarillo
21.00 Telecupon
21.15 Telerromance: «Topacio»

DILLUNS, 15
11.00 Cine corazón: «Boeing,

Boeing»
15.30 Cine vacaciones: «Chacales del mar»
22.00 Noche de acción: «Driven»
23.45 Entre hoy y mañana
00.15 Los misterios de la noche (Nueva York)
00.50 Pressing boxeo

DIMARTS, 16
11.00 Cine corazón: «El código de los inmorales»
15.30 Cine vacaciones: «Cazador a sueldo»
22.05 Silencio se rie: «La doctora de los marineros»
23.45 Entre hoy y mañana

00.15 Hablando se entiende la gente

DIMECRES, 17
11.00 Cine corazón: «Atila, azote de Dios»
15.30 Cine vacaciones: «Algo más que amigos»
22.05 Cine 5 estrellas: «La

noche deseada»
00.30 Entre hoy y mañana
00.10 Fútbolísimo

DIJOUS, 18
11.00 Cine corazón: «Un tigre en la red»
15.30 Cine vacaciones: «Dos contra el Capone»
22.05 Gran pantalla TV: «La compañía»
23.45 Entre hoy y mañana
00.15 Colombo
01.45 Arco iris

DIVENDRES, 19
11.00 Cine corazón: «El caso está cerrado olvidelo»
15.30 Cine vacaciones: «Un golpe de mil millones»
22.05 Gran Pantalla TV: «La compañía»
23.40 Entre hoy y mañana
01.00 Erotísimo

DISSABTE, 20
08.00 «Superguay sábado»
10.30 Las chicas con las chicas
11.00 Humor Amarillo
11.30 Pressing catch
12.00 «El gran chaparral»
13.00 Telecinco, ¿Dígame?
15.30 Cine fiesta: «Los comancheros»
17.15 Desde Palma con Amor (Repet.)
19.10 Sábado de acción
21.00 Segundo matrimonio
21.30 Lío gordo a bordo
22.05 Sábados de humor
24.00 Entre hoy y mañana
01.30 La noche pícara
01.30 El Inspector Derrick

COMENTARI TV

Teletienda

Teletienda és el nom d'un programa que em serveix per reflexionar al voltant d'un tema molt actual en el món de la publicitat televisiva. El fet concret és que els telespectadors no volen veure massa publicitat, diem-ne, tradicional. Quan arriben els anuncis canvien de canal tot cercant una programació més atractiva: és el "zapping". És a dir: el canvi constant de canal sense cap altre objectiu que evitar la publicitat. El món publicitari ha volgut defensar-se d'aquesta fugida de clients ficant els seus missatges dins dels programes, inserits tot just al centre dels concursos, gràcies a la condició de patrocinador de la marca que s'anuncia. El cas d'Antena 3, en aquest programa que se'n diu **Teletienda**, és encara més clar: es tracta de "dramatitzar" la venda, donar-li un argument. El cas d'**El precio justo** és, si es vol, potser encara més evident: tot el programa és un pur anunci. No es pot saber cap on van els trets. Però sí que és veritat que correm el risc d'acabar rebent, pels motius que sigui, una inflació de publicitat més enllà dels límits.

■ Ignasi Bofarull

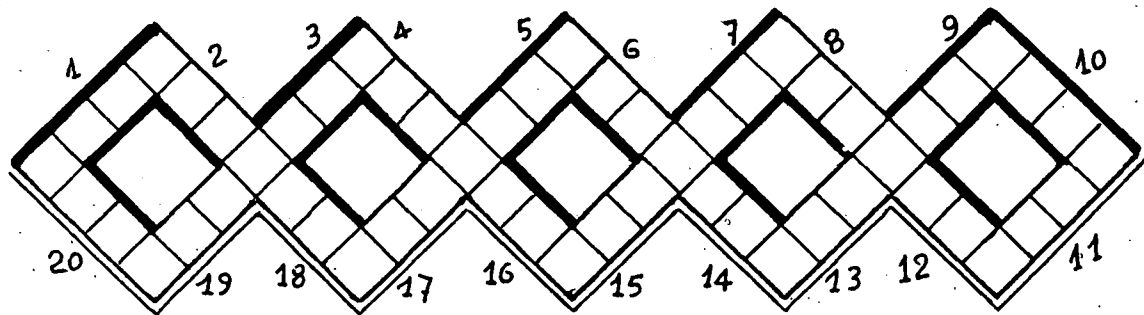
Telespectadors Associats de Catalunya
Plató 14, entl. 2ª - Tel: 200 13 39 - 08021 BARCELONA

ENCREUATS

per Rosa Collell

LA CORDA

Com indica la numeració, començar per l'1 fins al 10 fent vaivé i llavors tornar per la línia de sota, fins a arribar al nº 20.-

- 1- Gramínia de la qual, un cop molt el gra, se'n fa pa.-
- 2- Remolí d'aigua o de neu, propi de la regió pirinenca.-
- 3- Líquid resultant de l'ebullició de l'aigua amb diferents productes alimentaris.-
- 4- Que fan bon servei.-
- 5- Dit d'una institució o persona contra els quals es comet una acció damna.-
- 6- Lletre grega.-
- 7- Municipi de la Selva.-
- 8- No fictici.-
- 9- Nom donat als sacerdots budistes tibetans.-
- 10- Massa afeccionat al diner que el treu d'on pot.-
- 11- Descendent d'un avantpassat comú.-
- 12- Referent a l'anus.-
- 13- Allò que ens permet veure les coses.-
- 14- Fruit de la morera.-
- 15- Germà de Moisès.-
- 16- No escrit, de paraula.-
- 17- Cert color i també flor.-
- 18- Natural d'Aràbia.-
- 19- Membre superior parell.-
- 20- Municipi d'Osona.-

Solució

1- Bial. 2- Torb. 3- Brou. 4- Ull. 5- Lesa. 6- Alfa. 7- Amer. 8- Real. 9- Lama. 10- Avar. 11- Raga. 12- Anal. 13- Lum. 14- Mera. 15- Aaró. 16- Oral. 17- Lila. 18- Arab. 19- Brag. 20- Gurb.

ESCACS

per Jaume Mora

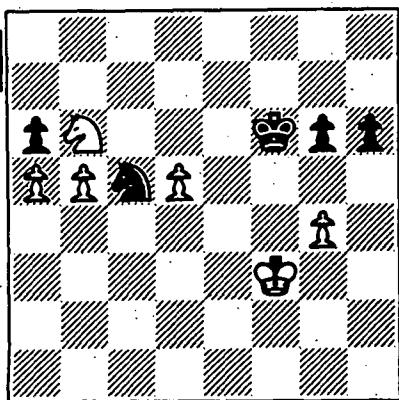
DIAGRAMA 385

Blanques juguen i guanyen.

El blanc hagué de fer-se a cara i creu quina de les dues triava.

Solució al diagrama 384

1 Dd4-g7+ Te7xg7, 2 Te3xe8+ Rf8-f7, 3 Tel-e7+ 1-0.

FILATÈLIA

per Enric Graupera

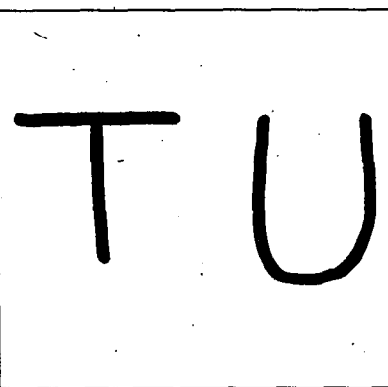

JOSEP MISSON,
sacerdot

Àustria li dedicà aquest segell. Fou membre de les Escoles Cristianes. Nasqué el 1803 i morí el 1875. Dedicà la seva vida a l'ensenyament, i es distingí pel seu amor i conreu poètic de la seva llengua dialectal. El seu llibre més famós és: "Ignasi, fill de camperols, marxa de viatge". Aquest segell del 1975, commemorà el centenari de la seva mort.

JEROGLÍFIC

per Núria Albert

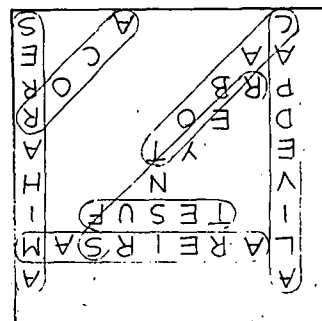
VOLS PASSAR?

Solució al 615

POBLE NOU

SOPA DE LLETRES per Montserrat Albert

BUSCAR EL NOM DE 7 JOIERS BARCELONINS

Serrahima - Sunyer - Cabot -
Masriera - Roca - Fuset -
Capdevila

20 ANYS

al servei de la pau,
la justícia i els
drets humans

Fes-te soci

Collabora

JUSTÍCIA I PAU

Rivadeneyra, 6, 10e. 08002 Barcelona
Tel. (93) 317 61 77

GERMANOR AMB ELS NOSTRES MISSIONERS

Ja són més de 500 les missioneres i missioners que reben Catalunya Cristiana gràcies a les persones que "apadrinen" la seva subscripció.

"En les meves oracions demano al Senyor que els mantingui en la tasca tan formosa que realitzen al servei de l'Evangeli arreu del món." Fra Juan José Arísti, BOLÍVIA

MISSIONERS QUE ESPEREN PADRI:

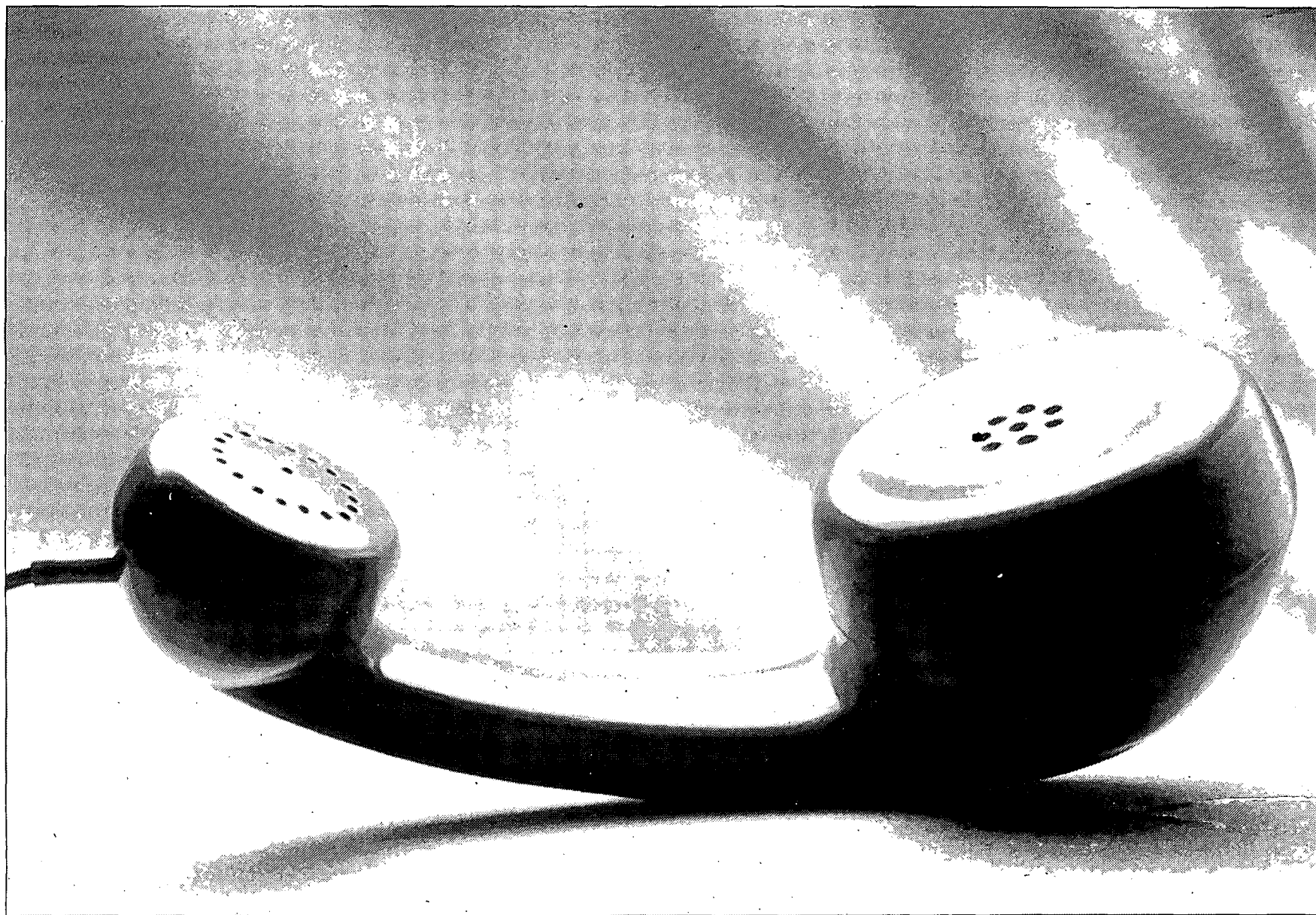
PARROQUIA SANTA TERESITA N. J. APARTADO 30097 - CARACAS 062 CATIA VENEZUELA.....	16.120 Ptes.
MONTSERRAT TRIBO PLANES AVD. CASTRO BARROS, 650 5000 ARGENTINA.....	16.120 Ptes.
MONTSERRAT VERGES BONG YANG RI 252-1 KANG WON DO 230-20 COREA DEL SUD.....	22.360 Ptes.
JAUME BOADA I RAU DUVIMOSO TERRA 1337 MONTEVIDEO URUGUAY.....	16.120 Ptes.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom i cognoms.....
 Direcció..... Tel.....
 Població..... D.P..... Província.....
 subscriu a "CATALUNYA CRISTIANA" el missioner.....
 (nom i cognoms)
 L'import el faré efectiu mitjançant:
☐ taló que adjunto ☐ gir postal
☐ domiciliació segons l'adjunta autorització:
 Domiciliació: Banc / Caixa.....
 Sucursal nº.....
 Nº compte corrent.....
 Població..... Província.....
 Prego al Banc / Caixa que consideri aquesta butlleta com la meua autorització per aquest pagament.
 Població..... Data.....
 Signatura:.....
 "CATALUNYA CRISTIANA" c/. València, 244, 2º. - 08007 Barcelona - Tel.: 215 27 39

GENERALITAT DE CATALUNYA

AQUEST TELÈFON SAP ESCOLTAR

Qualsevol dubte, avís, idea o suggeriment sobre el món dels infants, serà escoltat.

Perquè el Departament de Benestar Social de la Generalitat de Catalunya posa a la seva disposició el

Telèfon de la Infància.
Un telèfon important, per als nostres nens, que sabrà informar, atendre i ajudar a solucionar tots els temes

que afectin directament aquells qui seran el futur de Catalunya. Una sola trucada al **900 300 100** posarà en moviment tot un grup d'especialistes en saber escoltar i respondre.

Departament de Benestar Social

Amb la col·laboració de la Federació de Municipis de Catalunya
i l'Associació Catalana de Municipis.

PER AJUDAR

ELS NOSTRES NENS

SOM 6 MILIONS

LITÚRGIA - CULTURA

SUPLEMENT DE CATALUNYA CRISTIANA

Nº 13

Cada dia és festa

CALENDARI

L'ESGLÉSIA CELEBRA

D'ACÍ I D'ALLÀ

Diumenge, 14 de juliol. XV del temps ordinari. St. Camil de Lelis. cfr. i Sta Adela, vda.

El sol surt a les 4,29 i es pon a les 7,24 — Hora solar.

Dilluns, 15 de juliol. Sts. Bonaventura, b. dr. i Pompili M. Pirrotti, escolapi.

Festa major a Torredembarra.

Dimarts, 16 de juliol. Mare de Déu del Carme. Sta. M. Magdalena Postel, fdra.

Festa major a Albinyana, Calafell, Caldes d'Estrac, Carme, Llançà i Navata.

Dimecres, 17 de juliol. St. Aleix, cfr.; Marcel·lina, vg. i Generosa, mr.

Festa major a Celrà i Fontetes.

Dijous, 18 de juliol. St. Frederic, b. mr. Stes. Marina, vg. mr. i Simforosa i els seus set fills màrtirs.

Festa major a Praldip.

Divendres, 19 de juliol. Stes. Justa i Rufina, vgs. mrs.; Macrina, vg. i St. Pere de Cadireta, dominic.

Festa major a Palafrugell, la Riera, Rupia, Sta. Margarida de Montbui i els Monjos.

Dissabte, 20 de juliol. St. Elies, prof. Sta. Margarida, vg. mr. i Cassià, mr.

14 de juliol. Diumenge XV de durant l'any. Lectures: Primera Am 7:12-15; Salm 84; segona Ef 1:3-14; tercera Mc 6:7-13.

15 de juliol. Dilluns de la XV setmana de durant l'any. Lectures: Primera Ex 1:8-14.22; Salm 123; segona Mt 10:34-11:1.

16 de juliol. Dimarts de la XV setmana de durant l'any. Lectures: Primera Ex 2:1-15a; Salm 68; segona Mt 11:20-24.

17 de juliol. Dimecres de la XV setmana de durant l'any. Lectures: Primera Ex 3:1-6.7a.9-12; Salm 102; segona Mt 11:25-27.

18 de juliol. Dijous de la XV setmana de durant l'any. Lectures: Primera Ex 3:13-20; Salm 104; segona Mt 11:28-30.

19 de juliol. Divendres de la XV setmana de durant l'any. Lectures: Primera Ex 11:10-12:14; Salm 115; segona Mt 12:1-8.

20 de juliol. Dissabte de la XV setmana de durant l'any. Lectures: Primera Ex 12:37-42; Salm 135; segona Mt 12:14-21.

Litúrgia de les Hores. Setmana 3

Diumenge XV de durant l'any. Tot propi.

Dilluns: St. Bonaventura, bisbe i dr. de l'Església. Memòria obligatòria.

Dimarts: La Mare de Déu del Carme. Memòria obligatòria.

Dimecres: De fèria.

Dijous: De fèria.

Divendres: De fèria.

Dissabte: De fèria. Vespres I de demà.

a cura de. Pletat Campmajó

El contrabaix

Quan érem nans i els músics es preparaven per donar el concert de Festa Major a la plaça del nostre poble de pagès, l'embalum del contrabaix ens feia gràcia, si no riure, també per la seva veu grossa.

També, quan érem escolans a la parròquia, ens miràvem atentament el seguit de tecles blanques i negres de l'harmonium. Un dia vaig preguntar a l'altre escolà: —"¿Tu saps per què serveixen les tecles negres?". Ell, viu com la flama d'un ciri, em digué: —"Deuen ser per acompanyar el cant del gori-gori dels capellans als funerals".

Requiescat in pace!

■ Pere Campàs Bonay Monestir de L'Estany

HOMES I INSTITUCIONS

El Zaire. Camps de Cukotala. Ekumene ensenya a llaurar amb bous

Evangelitzar promocionant o promocionar evangelitzant

L'Obra Missionera Ekumene, fundada pel prevere català d'Uldecona, diòcesi de Tortosa, Dr. Domènec Solà i Callarissa, ha estat constituïda Associació de Fidels pública per la Conferència Episcopal Espanyola en la seva última Assemblea, aquesta primavera del 91, tot just la setmana de St Jordi i de la Mare de Déu de Montserrat.

El reconeixement d'Ekumene ha estat molt escaient amb els grans temes que es van debatre a la Conferència, així com ara la celebració del centenari de la Rerum Novarum, l'anunci de la Centesimus Annus de Joan Pau II, i més encara el tema prioritari de la mateixa Assemblea, que era l'apostolat dels seglars. També van estudiar l'esborrany de Pastoral Juvenil i el pla de formació pels Seminaris Menors.

La força espiritual i humana d'Ekumene és el seu tarannà cristià i humà a la vegada. No

Ekumene és un moviment d'apostolat seglar constituït per quatre branques: la de sacerdots en Ekumene, la d'homes o Promoció Ekumene, la de dones o Evangelització Ekumene i la de matrimonis o Fraternitat Ekumene. Totes quatre Associacions gaudeixen d'un mateix esperit i d'una coordinació conjunta comuna.

debades el seu objectiu és l'evangelització promocionadora. Evangelitzar promocionant o promocionar evangelitzant, això és el que ens dona força i esperit.

Promoció cultural i social als barris marginats

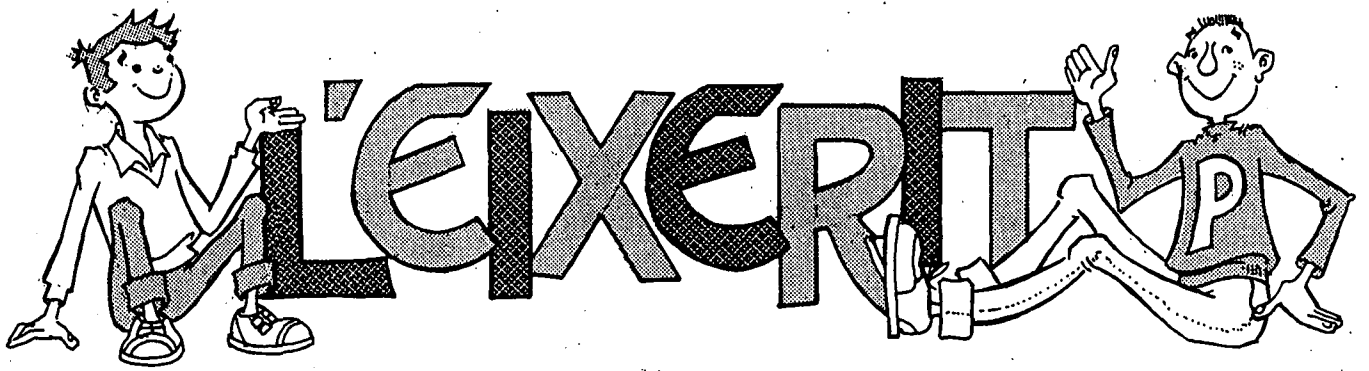
Aquesta espiritualitat dona lloc a una gran varietat de graus i de maneres de consagració dintre de l'Ekumene. 23 Comunitats que duen a terme tasques d'evangelització i de promoció, més de 30 Fraternitats territorials diocesanes, dues dotzenes d'Empreses Socials al Tercer Món, Zaire i Mèxic (aquí entre tribus precolombines), una

munió de grups d'apostolat jove i d'equips d'oració a moltes diòcesis i milers de socis individuals que volen participar de l'esperit i ajudar a dur a terme les empreses d'apostolat i de promoció d'Ekumene, constitueixen avui aquest moviment de seglars que araba estat reconegut pels nostres bisbes.

L'Ekumene treballa des de fa uns anys a Barcelona, al nostre Raval, en cooperació amb altres institucions religioses i socials amb les quals ens hem compromès. La promoció cultural i social és la gran tasca que tots a una fem als carrers i a les cases del Raval benivolgut.

L'Ekumene ha estat reclamat per alguns bisbes del Tercer Món. Al Zaire, a la vall del riu Movya, un dels milers que s'apleguen per formar el gran riu del país, als suburbis de l'antiga capital de Katanga, Lubumbashi, així com a Mèxic i Guatemala, les Empreses Socials creades i animades per militants Ekumene fan real i palpable la promoció agrícola, ramadera y artesanal de dotzenes de famílies, de centenars d'homes i dones que amb el seu treball surten de la misèria, aprenen a conrear la terra amb bones llavors, es basteixen cases de rajola en substitució de les barraques de troncs d'arbre i sostre de palla. Pensem que fem un treball on el Regne de Déu és palpable. Allí on la fam mata tanta gent.

L'adreça d'Ekumene a Barcelona és c/ Fortuny, 15. 08001.

Suplement infantil de Catalunya Cristiana

N.º 571

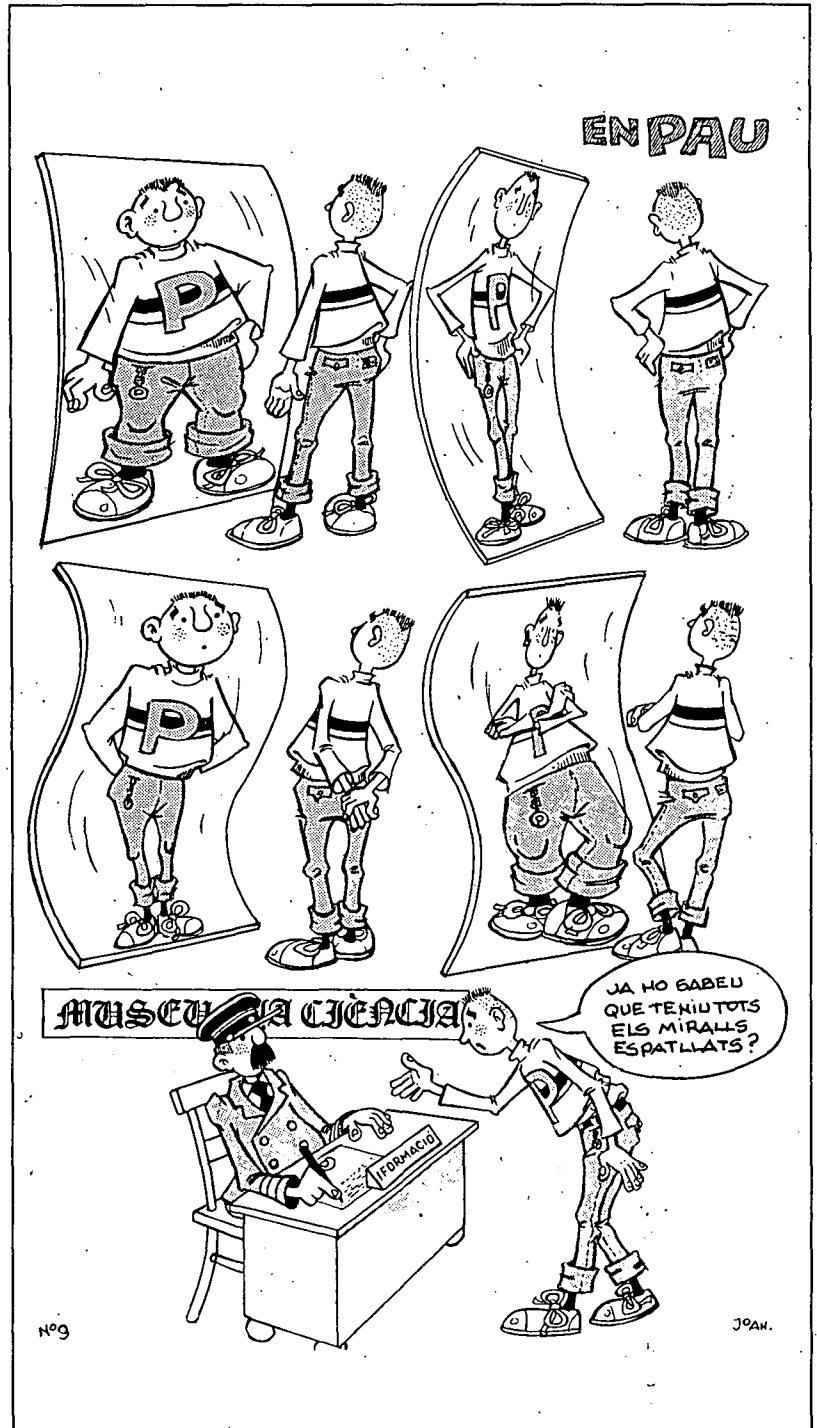
Anar de visita

Jo ja ho entenc que les persones siguin amigues, i les famílies també; i que a les persones i a les amigues els agrada veure's i parlar d'això i d'allò.

Jo quan la mare em diu que hem d'anar a visitar alguna família, ja em vénen tots els mals. El que m'empipa és que em sembla que moltes vegades no saben com començar a fer visita, i aleshores em toca el rebre a mi: Eixerit, et fas molt gran; ja ets un homenet; ¿quants anys tens?; ¿com et va l'escola? (Vés si els haig de dir com em va l'escola); et fas molt maco, eh! (home, només faltaria que em diguessin que sóc lleig), i vinga a mirar-me de dalt a baix. Jo, m'atabalo i no sé quina cara fer-hi. La mare, que ho endevina, comença a parlar de qualsevol cosa (gràcies, mare!).

L'altre dia, vàrem anar a visitar l'òncle Pep i la tia Ramona que estiuegen a la Garriga. Varen preguntar-nos si volíem beure alguna cosa. M'ompliren un vas fins a vessar d'orxata de xufra. Renoi, encara no sé com va ser que, amb un mal gest, s'abocà tot per damunt de la taula i per terra! Vaig quedar més escorregut que una esponja seca. Jo ja li dic a la mare que anar de visita em posa nerviós. Ella em diu que no vivim en una illa deserta, i que cal saber relacionar-se amb tothom. I afegeix: "De tot cor i sense fer comèdia".

Té raó. Però, renoi, em costa, em costa! ¿A vosaltres, també?

EN PITU CALSAPEU

Francesc d'Assís

per F. Garrissans

També el vi alegra el cor de l'home

Rivotorto és un indret entre la Porciúncula i Sant Damià.

Es diu així — "riu tort" — a causa d'un rierol que allí neix, tot serpentejant la vall.

A Rivotorto hi havia unes cabanyes de fang i de fusta. S'hi aplegaven sant Francesc i els seus companys al principi de la seva conversió al Senyor.

Era el primer fervor. Passaven moltes hores en oració, i poques a preocupar-se del aliment per al cos.

Una vegada, mentre els frares dormien les quatre hores escasses, cap a la mitja nit, un d'ells començà a cridar:

—Em moro! Em moro!

Tots es despertaren esglaiats. Palpen i miren a les fosques, per veure si allò ha estat un desvetllament o una realitat.

Francesc també s'ha despertat. S'aixeca i encén una espelma. Mirant-los a tots, pregunta:

—Qui és el qui ha dit que es moria?

—Jo, respon un d'ells.

—I de què et mories?

—De gana.

Certament, no mentia. Fela dies que no tastava gairebé res.

Francesc li diu que s'aixequi i es vesteixi. En acabat, li posa el braç sobre les espatlles, com un amic, i el fa seguir. Surten a fora i entren, ells dos sols, a una altra cabanya del costat. En ella hi tenien un petit rebost, primitiu i frugal.

Francesc comença a menjar del que troba de primer. Ho fa per no avergonyir el company, al qual invita que faci el mateix. Aquell frare no es fa pregar. I mengen i beuen tots dos plegats. Un formatge blanc de llet de cabra i un parell de gots de vi sec de la comarca. Tot es fon a l'estómac del "presumpte moribund".

Després comenten el fet amb els companys. I canten i beuen i riuem, ara, tots plegats.

És que també el vi "alegra el cor de l'home", diu la Bíblia.

DEL LLIBRE "FRANCESC D'ASSÍS, SANT ECOLOGISTA". EDITORIAL CLARET

Busqueu l'evangeli del diumenge: Evangeli segons Sant Marc, capítol 6, versets del 7 al 13 (Mc 6, 7-13).

Reflexionem: 1. Jesús envia els Apòstols a predicar. La paraula "apòstol" vol dir missatger que és enviat a portar una notícia. Els Apòstols i els seus successors han de fer arribar l'Evangeli i la Salvació de Jesús fins a l'últim racó del món.

2. Els mitjans per a dur a terme la missió que Jesús els ha confiat no són pas el diner, el poder o la força, sinó la Paraula de Déu i les obres d'amor envers el proïsme.

3. També nosaltres com a batejats (i confirmats) som enviats per Jesús a ser nois i noies cristians enmig dels altres. Si les nostres paraules i les nostres obres són paraules i obres d'amor, segur que ajudarem que molts d'altres puguin conèixer Jesucrist.

■ El mossèn

JESÚS ENS PARLA

El gegant i la geganta

Vet aquí que una vegada, temps era temps, en un petit poblet de la costa catalana, hi vivia un home més alt i gros que un Sant Pau. Al poble tothom parlava del gegant. Quan els nens no volien menjar o no creien els seus pares, aquests els amenaçaven amb cridar el gegant. I a tota la canalla els feia molta por.

El gegant es deia el Pere, i en el fons, era un tros de pa beneït, però ningú en el poble no ho sabia, perquè ningú no havia gosat mai acostar-s'hi. El Pere se sentia molt sol i estava molt trist. Quan baixava a la plaça del poble, tothom en fugia, i per més que intentava de parlar amb algú, mai no ho aconseguia. Tant que li agradaria tenir una bona colla d'amics...!

Heus aquí que un dia va arribar al poble una noia molt especial. Era tota llargaruda i grossa; molt i molt grossa. Duia una roba tota

estrafolaria i, malgrat que tenia una cara força agradable, els primers nens que la van veure, van arrencar a córrer cridant que un altre gegant havia arribat al poble.

En Pere, tan aviat com va sentir els crits de la quitxalla, va acostarse al començament de la vila.

—Benvinguda, jo em dic Pere, i no et pots imaginar com em fa de content la teva arribada —va dir-li. I després va explicar-li els temors dels vilatans vers ell.

L'Eulàlia, que així és com es deia la geganta, s'hi va fer un bon tip de riure, i va decidir que hi havia de posar alguna solució. Així és que va començar a cantar i ballar per tot el poble. I ho feia força bé. Tenia una veu molt maca i giravoltava amb molta gràcia i agilitat. Una estona més tard, per les cantonades i els racons van començar a sortir caparrons sorpresos i encuriosits. En veure'ls, la geganta va començar a fer jocs de mans, i ganyotes, i a repartir caramels i globus de colors, i a llançar serpentines que ni el Pere aconseguia veure d'un sortien.

Després d'aquesta divertida

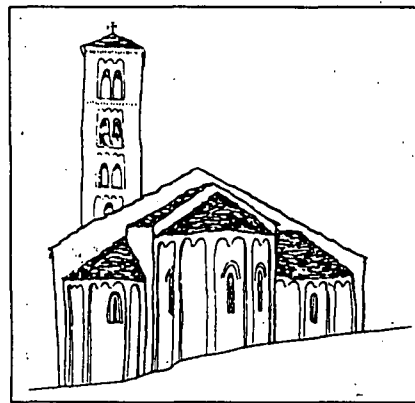
presentació, la geganta no va trigar gaire a fer-se amiga de la gent del poble, ajudava les mares a vigilar els menuts —com que era tan alta podia veure tots els racons del poble i no se li perdia cap nen— i fins i tot els pagesos —amb la seva alçada veia arribar les nuvolades abans que ningú—. El mateix Pere estava sorprès de les dots de la seva amiga. Però gràcies a ella, tot el poble va adonar-se de l'error que havia comès, i el Pere no va sentir-se mai més sol.

Des d'aquell dia, el Pere i l'Eulàlia són molt estimats al poble, als nens els agrada molt jugar amb ells, i cada any, per la Festa Major, tots dos surten a ballar pels carrers de la vila, com aquell primer dia ho féu la geganta.

Vet aquí un gos, vet aquí un gat,
aquest conte s'ha acabat. Vet
aquí un gat, vet aquí un gos,
aquest conte ja s'ha fos.

VIURE EN L'ESGLÉSIA

Una visita a Florència

Visitar Florència és fer l'experiència visual dels segles de transició des de la cultura medieval fins a la del renaixement, i àdhuc més enllà. Potser, en aquest sentit, Florència és més privilegiada que Roma mateixa. A Roma, en efecte, els anys del 1300 —segle XIV— foren anys dramàtics des del punt de vista ciutadà, a causa de l'absència dels Papes, que havien traslladat la Seu a Avinyó. L'activitat artística es feia aleshores molt més a Siena i a Florència, i així fou encara en els segles següents, fins que els artistes principals passaren al servei dels Papes.

No pretenc ara, però, proposar als lectors un resum d'història de l'art o, més àmpliament, de la cultura. Es tracta, molt senzillament, de comunicar algunes reflexions teològiques, pastorals i espirituals que m'ha suscitat una recent visita a la Toscana, i especialment a Florència.

• FORMACIÓ BÍBLICA

Un espectador actual no pot deixar de manifestar la seva admiració —potser sorpresa— quan contempla els mosaics i les pintures que adornen les esglésies dels segles XIII i XIV. Penso per exemple en els esplèndids mosaics del Baptisteri de Florència, i en la magnífica decoració de la catedral de sant Gimignano. Entre altres coses, hom admira sobretot el gran coneixement de l'Escriptura que s'hi manifesta. En realitat, en aquests segles, l'Escriptura —la història santa— és el tema pràcticament exclusiu de les obres d'art.

Aquest fet mostra una formació bíblica envejable, i aquesta és una de les causes de sorpresa per l'espectador actual, molt sovint no tan coneixedor dels temes. D'altra banda, la contemplació d'aquestes representacions era, per als contemporanis, una lliçó constant o catequesi bíblica.

No haurem de reconèixer, doncs, que la formació bíblica dels cristians dels segles XIII i XIV era més intensa que la dels cristians actuals? I això, malgrat que les lectures bíbliques eren fetes en llatí, i amb una selecció de textos molt reduïda.

Aleshores...? Heus aquí una primera reflexió. La formació cristiana era, en aquells temps, radicalment bíblica. No es tractava de procurar una "formació bíblica" afegida a la "formació cristiana", com si es tractés de dues "assignatures" diverses. El cristià havia de conèixer la Bíblia, i d'aquest coneixement en derivava tota la conseqüència vital.

La formació bíblica que actualment tan desitgem, no hauria de començar per preguntar-se si realment és

formació per entrar en la comprensió de la història santa? Aleshores, la comprensió dels textos litúrgics seria molt més espontània. I si la catequesi es convencés d'això, i es plantejés més bíblicament, la distància entre la fe cristiana i la participació litúrgica s'escurçaria indiscutiblement.

• QUÈ ÉS LA FE?

Una altra constatació interessant en aquesta visió de representacions medievals és la manera com aquestes presenten la imatge de la fe. Veureu amb una relativa freqüència la fe presentada en figura de dona coronada —l'Església— portant a una mà la creu i a l'altra un calze. Tant sols uns segles després la fe serà representada amb l'alegoria de la dona amb els ulls tapats.

La imatge medieval de la fe és d'una profunditat extraordinària. En primer lloc, es tracta d'un fet propi de l'Església. La fe cristiana és la fe que professa l'Església. L'Església esposa de Jesucrist. I aquesta fe de l'Església té dos punts fonamentals de referència: la creu, és a dir, el misteri pasqual del Senyor, i l'Eucaristia, és a dir, el sagrament d'aquest misteri. La fe de l'Església és, per tant, una fe pasqual i eucarística. No es tracta de velar els ulls, sinó de veure més enllà de les coses sacramentals, arribant fins a la realitat mateixa significada. La creu porta al misteri de la redempció, i el calze porta a la representació, actualització, i aplicació d'aquest misteri.

Altra vegada, com en el cas de les imatges, descobrim que la fe dels segles medievals era ben il·lustrada; les explicacions de la Summa Teològica de Tomàs d'Aquino no són pas lluny d'aquestes imatges. El problema és quan hom deixa de llegir l'Escriptura i es queda només amb els comentaris. Però això no ho feien aquells homes, precisament perquè la seva "formació bíblica" —com hem dit abans— era identificada amb la formació cristiana.

• QUAN DAVID I HÈRCULES ES CONFONEN

Una última i breu reflexió sobre l'evolució que es produeix especialment a partir del segle XVI. Hom comença a fer el savi, és a dir, en el sentit d'aleshores, referir-se a les mitologies gregues i romanes. Aquestes són "redescobertes". I això passa a l'art. Lentament, sorgeixen les representacions mitològiques, i àdhuc els personatges bíblics semblen de la mateixa família... No és també, aquest, un element de reflexió?

LECTURES DEL DIUMENGE

DIUMENGE XV DURANT L'ANY/B

"VÉS A PROFETITZAR AL MEU POBLE"

Convé recordar que la primera lectura de diumenge passat era també una referència a la missió profètica. Allí parlava l'Esperit enviant Ezequiel: li anunciava les dificultats però alhora la necessitat d'un profeta. En el text d'avui és l'enviat el qui parla, reafirmant que la iniciativa de profetitzar no ve pas d'ell mateix. Aquest text serveix per introduir-nos a la missió que Jesús confia als seus apòstols.

Lectura del llibre del profeta Amós (7:12-15)

En aquells dies, Amasies, sacerdot de Bet-El, digué a Amós: "Vident, vés-te'n d'aquí. Fuig al país de Judà. Menja-hi el teu pa i fes-hi de profeta, però aquí, a Bet-El, guarda't de tornar-hi a fer de profeta, que això és un santuari del rei, un temple de l'estat". Amós li respongué: "Jo no sóc profeta, ni he estat mai de cap comunitat de profetes. Jo sóc pastor, i sé fer madurar el fruit dels sicòmors, però el mateix Senyor m'ha pres de darrera els ramats, i m'ha dit: 'Vés a profetitzar a Israel, el meu poble'".

"SENYOR, FEU-NOS VEURE EL VOSTRE AMOR, I DONEU-NOS LA VOSTRA SALVACIÓ"

L'obra profètica és l'anunci de la paraula de Déu, i la paraula de Déu és paraula d'amor i de salvació. El salm és un càntic a l'obra de Déu en favor del seu poble, que retorna de l'exili. Cal però, "escollir què diu el Senyor", i fer-ho sense por: "Déu anuncia la pau al seu poble, i als qui l'estimen".

Salm 84: 9ab-10, 11-12, 13-14 (R.: 8)

Jo escolto què diu el Senyor:

Déu anuncia la pau al seu poble.

El Senyor és a prop per salvar els seus fidels,
i la seva glòria habitarà al nostre país.

**R.: Senyor, feu-nos veure el vostre amor,
i doneu-nos la vostra salvació.**

La fidelitat i l'amor es trobaran,
s'abraçaran la bondat i la pau;
la fidelitat germinarà de la terra,
i la bondat mirarà des del cel. **R.**

El Senyor donarà la pluja,
i la nostra terra donarà el seu fruit.
La bondat anirà al seu davant,
i la pau li seguirà les petjades. **R.**

"DÉU ENS ELEGÍ EN CRIST ABANS DE CREAR EL MÓN"

Comencem la lectura de la carta als efesis. La doctrina sobre el misteri de Crist i de l'Església és el seu contingut fonamental. És fàcil comparar aquesta primera pàgina, que avui llegim, amb el començament de les pregàries eucarístiques, sobretot la pregària IV. És que sant Pau

dóna gràcies pel misteri de Crist, i nosaltres fem el mateix quan celebrem aquest misteri, tal com Crist mateix ens l'ha volgut deixar, en l'Eucaristia.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes (1:3-14)

Beneït sigui el Déu i Pare de nostre Senyor Jesucrist, que ens ha beneït en Crist amb tota mena de benediccions espirituals dalt del cel; ens elegí en ell abans de crear el món, perquè fóssim sants, irrepreensibles als seus ulls. Per amor ens destinà a ser fills seus per Jesucrist, segons la seva benèvola decisió, que dona lloança a la grandesa dels favors que ens ha concedit en el seu Estimat. En ell hem estat rescatats amb el preu de la seva sang. Les nostres culpes han estat perdonades. La riquesa dels favors de Déu s'ha desbordat en nosaltres. Ell ens ha concedit tota aquesta saviesa i penetració que tenim. Ens ha fet conèixer el secret de la decisió benèvola que havia pres en ell mateix, per executar-la quan els temps fossin madurs: ha volgut unir en el Crist tot el món, tant el del cel com el de la terra.

[En ell hem rebut la nostra part en l'herència. Ens hi havia destinat el disseny d'aquell qui tot ho duu a terme d'acord amb la decisió de la seva voluntat. Volia que fóssim lloança de la seva grandesa, nosaltres que des del principi tenim posada en Crist la nostra esperança. Vosaltres vau escoltar l'anunci de la veritat, la Bona Nova de la vostra salvació i, després d'escoltar-la i de creure-hi, també vosaltres, en el Crist, heu estat marcats amb l'Esperit Sant promès. Aquesta és la penyora de l'heretat que Déu ens té reservada, quan ens rescatarà plenament com a possessió seva personal. Aleshores serem lloança de la seva grandesa.]

"JESÚS COMENÇÀ D'ENVIAR ELS DOTZE"

Sant Marc ens explica (3,13) que Jesús escollí els Dotze perquè estiguessin amb Ell i per enviar-los a predicar. És això últim el que fa en aquesta narració que escoltem. Els Dotze han de fer el mateix que Crist fà, perquè són els seus missatgers, i parlen amb la seva autoritat. La seva pobresa serà un testimoni que la seva força no els ve de les coses que tinguin, sinó de la missió que han rebut.

Lectura de l'evangelí segons sant Marc (6:7-13)

En aquell temps, Jesús cridà els dotze i començà d'enviar-los de dos en dos. Els donà poder sobre els esperits malignes i els recomanà que, fora del bastó, no prenguessin res per al camí: ni pa, ni sarró, ni diners, ni un altre vestit, i només les sandàlies per calçar. I els deia: "A la primera casa on us allotjareu, quedeu-vos-hi fins que marxeu d'aquell lloc. Si en un lloc no us volen rebre ni escoltar, a l'hora de sortir-ne, espolseu-vos la terra de sota els peus, com una acusació contra ells". Els dotze se'n van anar i predicaven a la gent que es convertissin. Treien molts dimonis i ungien amb oli molts malalts, que es posaven bons.

LA BÍBLIA A L'ABAST

Josep M. Argonès

L'Evangeli als camins dels pobles (Mc 6:7-13)

"Començà d'enviar-los"

Després del fracàs de Natzaret, Jesús inicia una nova manera de predicar el Regne. Sant Marc ja no ens el presentarà més predicant a les sinagogues. D'ara endavant Jesús predicarà al ras, a la intempèrie. Signe de la universalitat del Regne —la salvació és per a tothom— i alhora de la llibertat amb què cal que sigui anunciat. Per altra part inicia els deixebles més íntims, que s'havia associat, en les tasques apostòliques per a les quals justament els havia cridats (Cf 3:13ss.). Jesús —ens diu l'evangelista— cridà els Dotze i començà d'enviar-los de dos en dos (v. 7). Els Dotze constituïen el nucli més íntim de deixebles de Jesús. Contràriament al que era habitual entre els rabins, els deixebles de Jesús no escullen el Mestre, sinó que és Jesús qui els crida perquè vol. És la vocació al ministeri apostòlic. Vocació que té dos vessants complementaris: són cridats a la comunió —a estar amb Jesús— i també per ser enviats a predicar el Regne amb paraules i amb obres. Cridats, doncs, a ser imatges vives de Jesús, el Fill enviat pel Pare al món. D'aquí arrencarà el determinatiu de missioners —segons l'expressió llatina—, o el d'apòstols d'acord amb la derivació grega. Després d'una tongada indeterminada de temps en companyia de Jesús —oients de la seva predicació, deixebles del seu mestatge i testimonis del seu capteniment— el mestre creu que ha arribat l'hora que facin una primera experiència missionera. Així començà d'enviar-los. És un començament, un assaig. Els missioners van i tornen a Jesús. La gran missió —dirigida a tot el món— no serà fins que el misteri de Jesús, el Crist, Fill de Déu (Cf. 1:1), no s'hagi acomplert i revelat del tot, o sigui, després de la mort-resurrecció-ascensió de Jesús. Llavors els apòstols marxaran impulsats per l'Esperit Sant. Ara és el mateix Jesús qui espera el seu retorn. Però aquesta primera experiència missionera és ja un paradigma del que haurà de ser la missió de l'Església de tots els temps: lliure de tot lligam amb conceptes i tradicions desuets i oberta a tots els horitzons geogràfics i culturals, al servei únicament del Regne i de la humanitat entera. Els dotze se'n van anar i predicaven a la gent que es convertissin. Treien molts dimonis i ungien amb oli molts malalts, que es posaven bons (vv. 12-13). Deien el que havien sentit i feien el que havien vist fer a Jesús. Eren, ni més ni menys, els seus enviats, missioners de l'amor salvador de Déu.

Ferment de comunió

Sant Marc relata que Jesús envia els seus apòstols de dos en dos (v. 7a). L'apòstol, alhora que enviat és també testimoni. Testimoni de Jesús, de la seva paraula i de la seva obra. De la seva veritat en definitiva. En la tradició d'Israel, s'exigien almenys dos testimonis com a garantia de veritat. En l'acció de sortir de Jesús i anar al poble, els deixebles acostaven el poble a Jesús. O si ho preferiu, portaven Jesús al poble, a la gent. Eren —i han de ser-ho sempre— llaç d'unió entre l'un i els altres. L'objectiu de la missió és el d'obrir camins que menin

a la comunió amb Jesucrist. La mateixa presentació binària dels missioners enmig de la gent ja en constituïa un signe eloqüent. La comunió amb Déu passa inexorablement per la comunió amb el germà, amb els germans. Per raons d'eficàcia certament (Cf Eccl 4:9-12), i també per exigència de fe i de vida cristiana (Cf Jo 13:34-35). Per altra part, el mateix evangelista ens ha guardat la recomanació missionera que Jesús féu als Dotze: A la primera casa on us allotjareu, quedeu-vos-hi fins que marxeu d'aquell lloc (v. 10). La virtut tan oriental de l'acolliment cal que sigui norma del capteniment evangelitzador. Acollir els missioners de la Bona Nova, deixar-se acollir pels qui reben la predicació, és camí de comunió. Per això allà on la gent no vulgui ni rebre ni escoltar els missioners, o sigui allà on estanquin a la Bona Nova de Déu, que siguin considerats com uns pagans, malgrat que geogràficament i socialment pertanyin a l'àmbit d'Israel (v. 11).

Llibertat i poder de l'apòstol

L'apòstol ha de ser lliure. L'anunci del Regne no admet altre lligam que el que li ve d'aquell que l'ha enviat. Per això també no pot confiar en cap altre poder que en el que Déu li ha confiat per dur a terme la seva missió d'acord amb el voler diví. Tot plegat suposa en el missioner l'esperit de pobresa. Esperit de pobresa —deseiximent— fins i tot pel que fa a l'èxit de la missió. En les recomanacions que Jesús fa als seus missioners, tot això queda molt clar. La lluita de l'apòstol és contra l'esperit del mal, que esclavitzava la humanitat, que és capaç de seduir fins i tot l'apòstol perquè busqui i es refiï d'altres forces que les que vénen de Déu. Per això sant Marc, pensant també en la seva comunitat, anota curosament les recomanacions de Jesús als Dotze. Els donà poder sobre els esperits malignes i els recomanà que, fora del bastó, no prenguessin res per al camí: ni pa, ni sarró ni diners ni un altre vestit, i només les sandàlies per calçar (vv. 7-9). La proclamació del Regne urgia —i continua urgint—, per això els missioners cal que s'alliberin de tot impediment que afeixugaria inútilment la marxa. Que confïn en Déu, que farà que siguin acollits i proveïts del necessari per viure i predicar. Que es guardin també de caure en la immobilitat produïda pel fracàs de la missió. Contra tot desànim cal seguir la marxa de la proclamació del Regne. Si en un lloc no us volen rebre ni escoltar, marxeu-ne i, alhora de sortir-ne, espoleu-vos la terra de sota els peus, com una acusació contra ells (v. 11). Vet aquí un altre signe de l'esperit de llibertat i de pobresa que ha d'inspirar l'acció del missioner. La seva única riquesa, la que el fa poderós davant del mal i creïble davant del poble, és la paraula de Déu que proclama. Allà on no vulguin escoltar-lo tampoc no acolliran l'apòstol com el que realment és: l'enviat de Jesús. Que es guardi, doncs, d'acceptar res d'aquella gent —ni afalacs ni honors ni béns—; alhora de sortir-ne, espoleu-vos la terra de sota els peus, com una acusació contra ells i com a demostració que la comunió amb la impietat és impossible.

COSTUMS I TRADICIONS

per Esteve Busquets i Molas

La festa de la Visitació

En el Manual de Vells Ardots, o "Dietari de l'Antic Consell de Cent barceloní", s'hi troba una anotació del 30 de juny del 1456, que transcrita al català d'avui diu així:

"El dit dia es féu crida per la Ciutat de Barcelona, amb quatre trompetes i tabals, que demà que serà dijous, primer dia de juliol, sigui celebrada o colre festa per a tothom, havent devoció per la Ciutat i habitants en aquella, la qual novament és introduïda de la Visitació feta per la sagrada Verge Maria, quan anà a visitar Santa Elisabet estant prenys de Sant Joan Baptista".

Fa, doncs, cinc-cents-trenta-cinc anys (en xifres, un capicua molt bonic: 535) que aquí es rendeix culte a la Mare de Déu en una advocació que passa inadvertida a molta gent i que l'Església establí al 2 de juliol.

La Visitació —vulgarment dita així, prescindint d'anomenar Maria, Verge, etc. fou venerada antigament pels corredors d'orella i se li disposà una capella a la Catedral, que és a l'esquerra de la porta de Santa Eulàlia.

Com és sabut, els corredors d'orella foren els antecessors dels actuals bankers. Una llarga història que passa per els canvistes, avui agents de canvi i borsa de llarga tradició al país, com ho demostra el fet que a Barcelona tinguessin dos carrers: Canvis Vells i Canvis Nous on s'establiren els bons i els dolents, és a dir els que eren honorats, i els que feien frau,

cosa força corrent.

Els canvistes operaven damunt d'unes taules baixes o banques que donaren nom, per tant, als establiments actuals i a certs mobles per a seure o enfilarse. Les autoritats vetllaven perquè les transaccions fossin honrades i quan sorprenien algun canvista fent trampes, li tiraven per terra la parada i li trencaven la tauleta. D'ací la paraula "bancarrota".

Amb el temps, els canvistes adoptaren per patró sant Mateu evangelista que fou recaptador d'impostos a Cafarnaüm fins que deixà la feina per seguir Jesús. També és patró dels negociants en general.

A Mallorca, la Visitació és una devoció molt viva. Com a patrona que fou dels corredors d'orella, ho és dels agents de canvi i, a més a més, dels garbelladors o mesuradors, és a dir, dels tractants en grans, dos gremis molt importants.

Seguint en la més gran de les Illes, és patrona de la ciutat d'Alcúdia, si bé la seva imatge és la de la Mare de Déu de la Victòria. Es tracta d'una imatge probablement del segle XIII associada als anacoretas durant les Germanies (1521-23) i que es trobava a la capella dels Carmelites de la dessús dita ciutat. Hom li atribuï el triomf dels alcudienços sobre els agermanats i passà a dir-se, doncs, de la

Victòria. Pel maig del 1644, fou elegida patrona de la ciutat sota l'advocació de la Visitació. I es fa la festa, també, el 2 de juliol.

No acaba aquí la dedicació mallorquina car fa quatre-cents anys de la constitució de la Parròquia de Consell, poble agermanat amb Alaró i que té per patrona Nostra Dona de la Visitació la qual ja tenia dedicada la primera església.

En la commemoració del quart centenari es publicaren uns Goigs. No en conec d'altres dedicats exclusivament a la Visitació, als quals pertany la il·lustració d'aquest article. Llegiu-ne dues estrofes:

"L'àngel sant us visitava/ com a Santa Elisabet/ i una música sonava/ que baixava des del cel./ És un so que dona vida,/ que anuncia el Fill de Déu.../ Quan a Natzaret estàveu i l'àngel us saludà/ els cors del cel tots cantaven:/ "A Maria hem d'alabar"/ puix sou Mare de la Vida,/ portadora del Remei/ Verge Santa beneïda,/ vetllau sempre per Consell".

Com es pot veure, les citades estrofes són més pròpies de l'Anunciació. En canvi, en els Goigs a la Mare de Déu de la Victòria s'al·ludeix, no a la dedicació, sinó a la celebració de la festa:

"És la major senya aquesta/ de la Visitació,/ missa cantada i sermó,/ amb jubileu i gran festa,/ és un dia apropiat/ que el trist en goig convertia..."

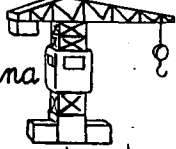
I amb aquesta acabem per avui.

BABAR™

i els seus amics a la ciutat

BABAR TORNA DE LA MA D'EDICIONS BEASCOA

Tot fent camí, Babar, la vella senyora i els nens, s'adonen que hi ha una

-Oh! Anem a veure les obres! -diu Pom.

Prop del que porta la sorra,

hi ha un elefant amb un al cap, que

enraona amb Cesarina, la girafa. És Artur!

-Zèfir ja es troba bé -explica a Babar-

Hem vingut a veure la casa que s'està fent

Cesarina, i sobretot l'

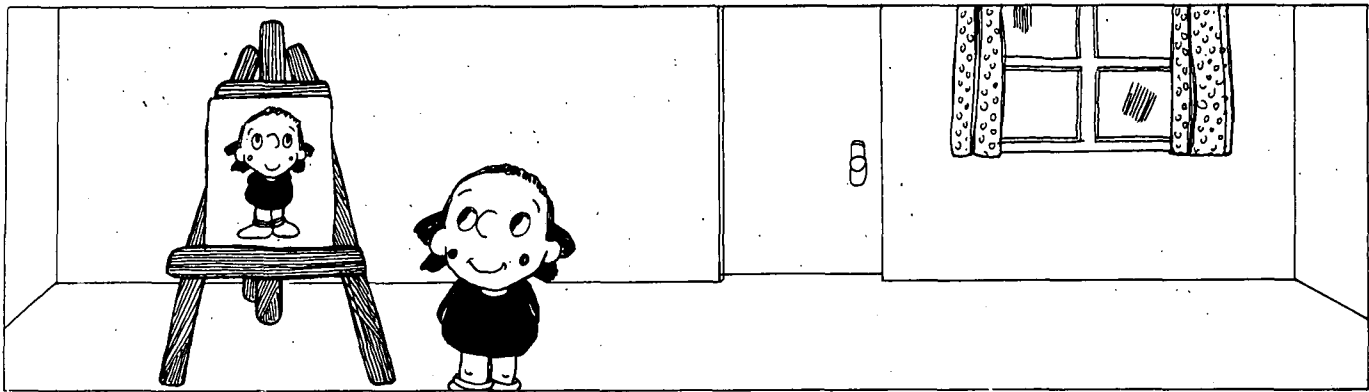

-Hola! Sóc aquí! -crida Zèfir, tot ensenyant

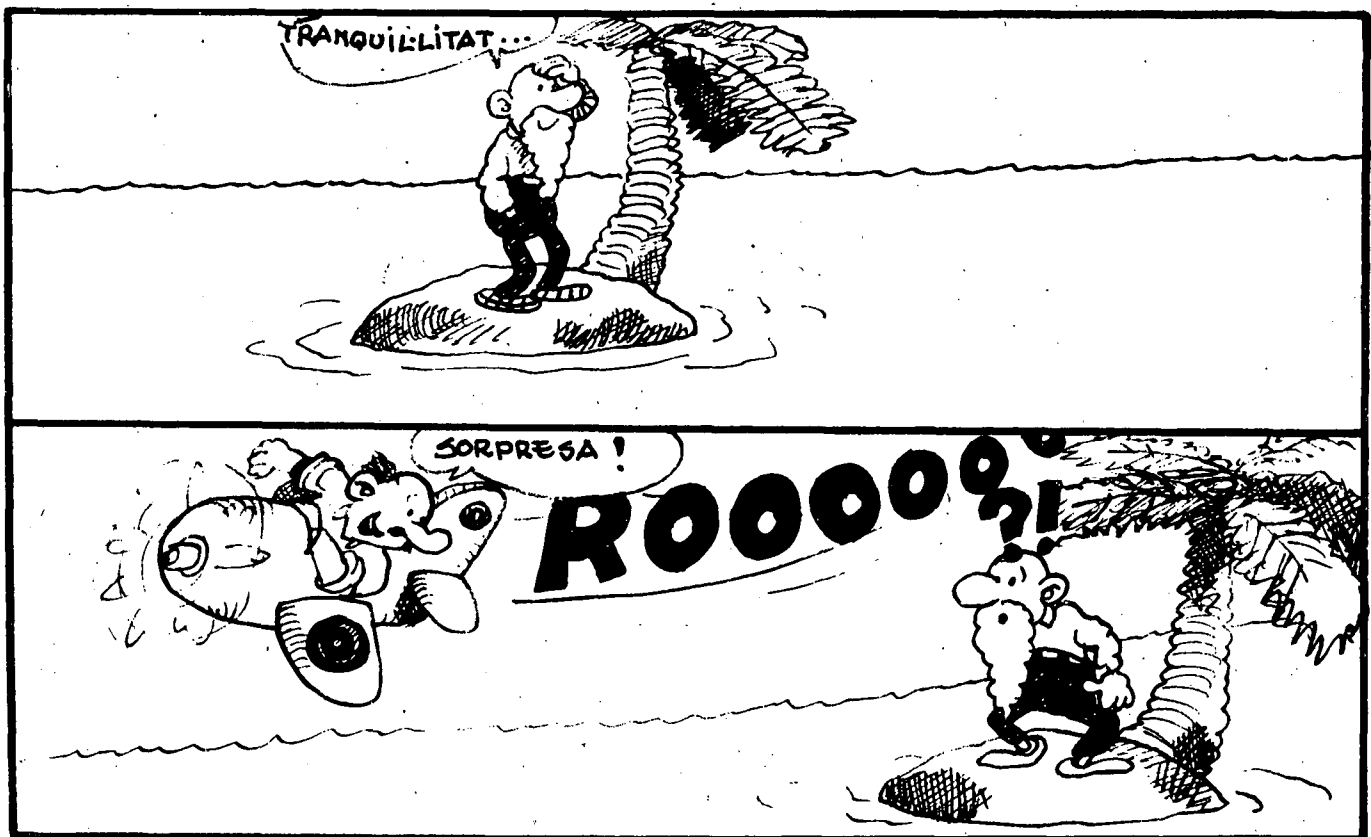
un gros - Estic ajudant els paletes.

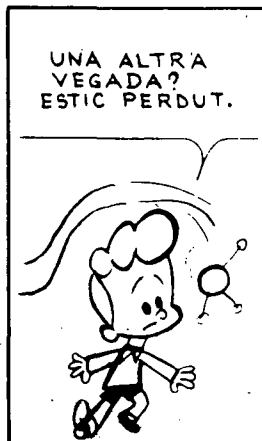
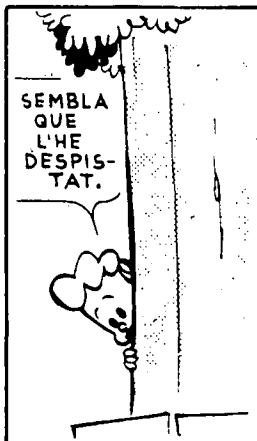
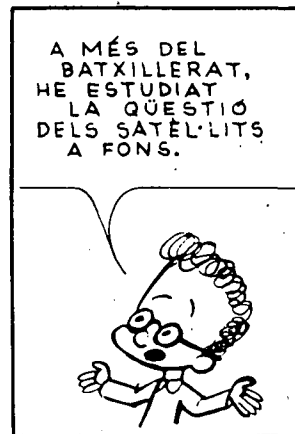
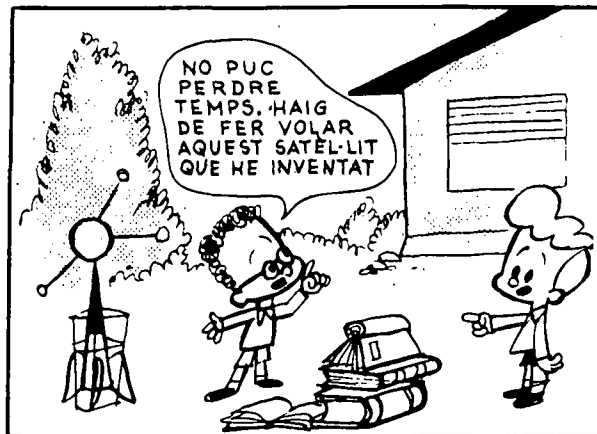
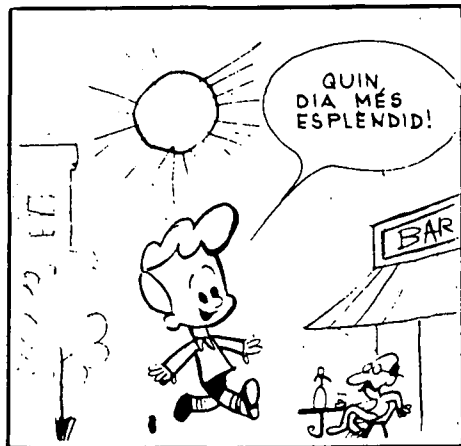
Babar i els seus amics creats per Jean i Laurent de Brunhoff

EN BADOSA I EN BASORA

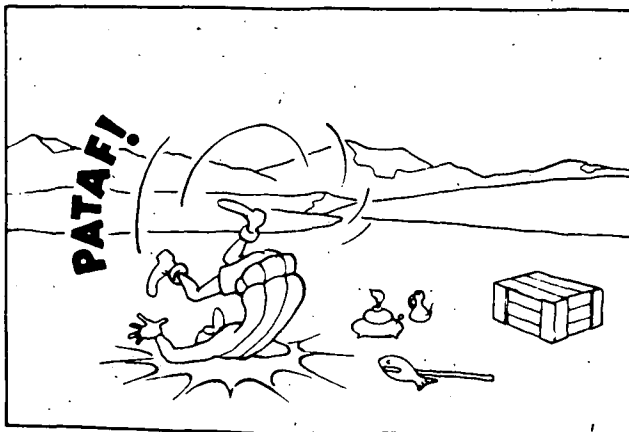
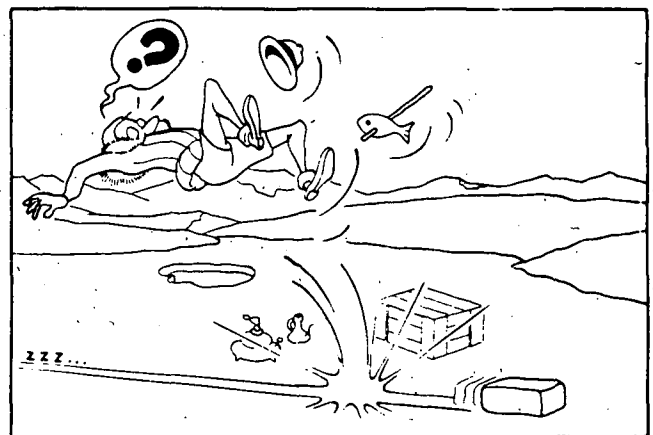
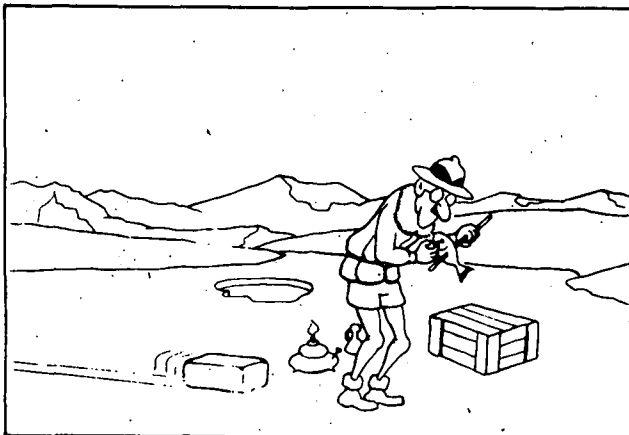
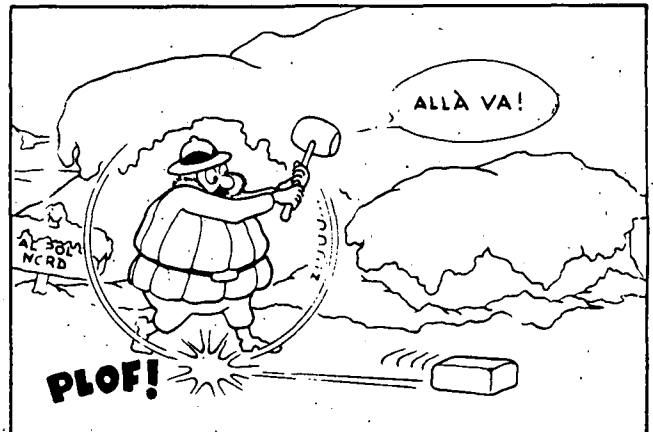

EN QUIMET TRAPELLA

EN BUFA I EN PUMPUM

per M. A. Sayrach

L'altre jo del mirall

(i II)

I es féu un silenci circumstancialment llarg i impertinent. Un i altra, ara jo ara tu, aixecaven i abaixaven la mirada. Petits moviments facials (rictus? ganyotes?) denotaven clarament que els dos s'havien quedat força desconcertats amb allò de "sincerament no el sé". L'Amàlia, amb el cabell esbullat i abillada amb un pijama groguenc que li anava tres canes gran, tenia l'aire d'un autèntic espantall. El mirall, carregat de paciència, aguantava el silenciós forcejament entre el jo ploraner i el jo rialler que empentant-se l'un a l'altre, maldaven per sortir a escena. Hi ha moments en què, estranyament, només un full de ceba separa el riure del plorar. L'Amàlia acotà el cap i el recolzà pausadament en la mà del braç esquerre estontolat a la taula del lligador, adoptant una posa deliberadament reflexiva, desconfiant tanmateix de poder arribar a cap resultat concloent. Tot té un començament, pensà. Però, ¿què ens sabem del secret ordit del teixit de la nostra vida? Hi incideix una tal munió de persones, fets, circumstàncies, pensaments, sentiments, percepcions, imaginacions, etc., que sovint se'ns escapen la incubació i el procés generador d'un determinat estat d'ànim, en un moment concret. Vull dir que les arrels de la truita, no són precisament, a la paella. Aquest estirabot la retornà a la realitat, el jo rialler tragué el nas per la comissura dels seus llavis, deixà anar un sorollós ruflet, i es posà a arranjar els pots i potingues que hi havia damunt la taula del lligador. Sabia, però, que l'altre jo del mirall, la mirava pensorosament. ¿Per què hi ha moments en què hom "sent" veritablement que el miren?

—M.: ¿No em dius res?

—A.: Doncs, mira, simplement reconèixer que el nostre món interior és complex. Que la persona ha de vetllar i vigilar les llavors que els quatre vents hi deixen caure, si, en un moment donat, no vols tenir sorpreses.

—M.: Ah, és allò de la truita! (digué el mirall amb una certa sornegueria camuflada amb un somriure).

—A.: Pren-t'ho com vulguis. Però, estic segura que, en tota persona hi ha un fil d'or que travessa tots els condicionaments heretats i totes les circumstàncies donades, i si l'estiréssim curiosament i pacientment, trobaríem la seqüència d'esdeveniments treballats per la nostra llibertat, pobra, això sí, que explica el rampell o l'esclat del nostre jo en un moment donat. És clar que, un estat d'ànim puntual, és normalment, símptoma d'un cansament o de la rebel·lió pocasolta d'algun jo mal domesticat. Hom es para, reflexiona, arranja allò que cal arranjar, i sant tornem-hi que aquí no passa res. Les virtuts humanes són actituds permanents, saps? no estats d'ànim passatgers. Floren els ulls, i el cor s'accelera i s'alenteix en una contracció muscular esbojarrada, però, la persona es manté dempeus, saps? Veuràs, ara mateix, aquestes potingues faran el miracle, i esborraran del meu rostre, el rastre del pas maldestre d'algun núvol negre, que vés a saber d'on ve i on va. (I es lliurà a un intens treball de maquillatge). Primer aquesta crema miraculosa... després, pólvores per aquí i per allà... coloret... rímmel... i.... (amb tot això, passà una bona estona). Aixecà els ulls i es mirà al mirall, com un artista contempla l'obra acabada.

—A.: ¿Què te'n sembla?

—M.: Mira, no t'ho prenguis malament, però em vénen ganes de riure. Una exageració en porta una altra. Quan una persona es troba en un estat d'ànim com el teu, ha de pensar dues

vegades què diu i què fa. ¿De debò que vols que et digui, clar i català, la meua opinió? ¿No passarà com altres vegades que t'he dit allò que pensava, i t'has aixecat d'una revolada i has sortit de l'habitació donant un cop de porta que ha fet trontollar quadres i potingues, i fins jo mateix m'he sentit sotraguejat?

—A.: Quan més et necessito, més antipàtic et poses. Parla d'una vegada! I pensa que no és just rabejar-se en el destret d'altri.

—M.: Doncs, mira, què vols que et digui? Diuen que el maquillatge fa miracles. És exagerat. A tot estirar un engany que realment enganya ben poc. Un vel que amaga i dissimula, però no canvia res. És la tragèdia del pallasso que amagant amb la seva carota estrofolària la veritat del seu viure, intenta traslladar la fantasia del públic al món imaginari de la truculència, i desvetllar la seva hilaritat. A mi els pallassos m'inspiren tristesa. Saps què et dic? Les coses de dins s'arrangen per dins, i no per fora. No és el fora que engendra el dins, sinó el dins que és capaç de senyorejar el fora.

—A.: Òndia noi, quin rotllo! Em sembla que també tinc dret a la meua intimitat. No es pot anar pel món a cara descoberta i amb el cor a la mà. Ni fent fàstic o inspirant compassió. No és cap hipocresia, sinó un dret i fins una obligació, mirar d'assuaular l'expressió dels nostres estats d'ànim.

—M.: D'acord, d'acord. Veus?, ja t'has enfurismat! Només volia dir que el camí de la pau, de la serenor, no sé fins a quin punt passa pels pots i potingues del lligador.

—A.: Molt agut, el nen. Quan tu em cantes les quaranta, haig d'aguantar, i si em defenso, resulta que m'enfurismo. Vés-te'n a fregir espàrrecs. No vull parlar més amb tu. Ets el meu confident, encara no sé per què, però no el meu jutge.

I fou aleshores que, l'Amàlia sortí al carrer a esbargir la boira, i a fer la compra del pa de cada dia.

■ Xesc Sol·lu